

ਅਧਿਆਇ 12

ਮਸੀਹੀ ਜੀਉਣ

(ਭਾਗ 1)

ਅਧਿਆਇ 1 ਤੋਂ 8 ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਹਨ, ਜਦਕਿ ਅਧਿਆਇ 9 ਤੋਂ 11 “ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ” ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ। ਅੰਤਿਮ ਅਧਿਆਇ ਉਸ ਸਾਰੀ ਵਿਹਾਰਕ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹਨ ਜਿਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਰਸੂਲ ਨੇ ਬੋਲਿਆ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰੀ ਵਿਚਾਰ ਦੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਉਚਾਈਆਂ ਤੇ ਉੱਡ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਟਿਕਾਈ ਰੱਖੇ-ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਵਿਹਾਰ¹ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ ਸਿੱਖਣ ਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਜੀਵਨ ਢੰਗ ਤੇ ਵੀ-ਸਿਰਫ ਸਿੱਖਿਆ ਤੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਫਰਜ਼ ਤੇ ਵੀ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਸੀ।² ਆਰ. ਸੀ. ਬੈੱਲ ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਨੂੰ “ਜੜ੍ਹ”, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਨੂੰ “ਫਲ”³ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪੱਤ੍ਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਵਾਲਾ ਭਾਗ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਮਹਾਨ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਅਧਿਆਇ 12 ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਪਿਆਰੇ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਜੇ. ਡੀ. ਥੋਮਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, “ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ।”⁴

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਰਵੱਈਆ (12:1, 2)

‘ਜੇ ਹੇ ਭਰਾਵੇ, ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਰਹਮਤਾਂ ਦੀ ਖਾਤਰ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਦੇਹੀਆਂ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦਾ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ ਬਲੀਦਾਨ ਕਰਕੇ ਚੜ੍ਹਾਵੇ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੰਦਗੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਜੁੱਗ ਦੇ ਰੂਪ ਜੇਹੇ ਨਾ ਬਣੇ ਸਗੋਂ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧ ਦੇ ਨਵੇਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹੋਰ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦੇ ਜਾਓ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਿਆਣ ਲਵੋ ਭਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਨ ਭਾਉਂਦੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਇੱਛਿਆ ਕੀ ਹੈ।

ਇਹ ਆਇਤਾਂ ਅਧਿਆਇ 12 ਤੋਂ 16 ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਮੰਚ ਤਿਆਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਉਹੀ ਕਰੀਏ ਜੋ ਪੌਲੁਸ ਰੋਮੀਆਂ 12:1, 2 ਵਿੱਚ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਅਪੀਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਰੋਮੀਆਂ 12:3—16:27 ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ

ਮੰਗ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।

ਆਇਤ 1. ਇਹ ਅਧਿਆਇ ਸ਼ਬਦ *ਜੈ* (οὐὲν, ਓਨ) ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਅਕਸਰ ਸ਼ਬਦ “ਜੈ” ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਖੰਡ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ 1:24; 2:1; 5:1, 12; 6:12; 7:4, 13; 8:1⁵), ਤਾਂ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਅੱਗੇ ਕਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਸਕੇ ਜੇ ਉਸ ਨੇ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। 12:1 ਵਿਚਲਾ ਜੋੜਕ ਸ਼ਬਦ “ਜੈ” ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਭਾਗ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਪੱਤ੍ਰੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਗ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਉਹ ਇਹ ਵੇਰਵਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਨਾਲ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਦਾ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, **ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਰਹਮਤਾਂ ਦੀ ਖਾਤਰ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।** KJV ਵਿੱਚ ਹੈ “ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।” NEB ਵਿੱਚ ਹੈ “ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਿੰਨਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।” ਕੁਝ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ “ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਭੀਖ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ” (Phillips; McCord; JB) ਹੈ। ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, ਮਿੰਨਤ ਕੀਤੀ, ਭੀਖ ਮੰਗੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਬਲੀਦਾਨ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਬਲੀਦਾਨ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

“ਬੇਨਤੀ” παρακαλέω (ਪਾਰਾਕਾਲੇਈਓ) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ “ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਾ ਹੈ।”⁶ ਇਹ καλέω (ਕਾਲੇਓ, “ਬੁਲਾਉਣਾ”) ਦੇ ਨਾਲ παρά (ਪਾਰਾ, “ਨਾਲ ਨਾਲ”) ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਣ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਮਿੱਤਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬੁਲਾ ਕੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਦੇ ਮੋਢੇ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਬਾਂਹ ਪਾ ਕੇ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, “ਭਾਈ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰੋ।” ਡੇਲ ਹਾਰਟ ਮੈਨ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, “ਜੇਕਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਅੰਡਰ ਲਾਇਨ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਣੀ ਸੀ।”⁷ ਰਸੂਲ ਇਹ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿ ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸ਼ਬਦ **ਭਰਾਵੇ** ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਨਿੱਘੇ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਇਸ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਪੱਤ੍ਰੀ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ, ਉਸ ਨੇ ਰੋਮ ਵਿਚਲੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਆਤਮਿਕ ਭੈਣਾਂ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਤ ਕੀਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਯਹੂਦੀ ਜਾਂ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀ ਸਨ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ **ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਰਹਮਤਾਂ ਦੀ ਖਾਤਰ** ਆਪਣੇ ਭਾਈਆਂ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਕੁਝ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ “ਰਹਮਤ” (ਇੱਕ ਵਚਨ) ਹੈ, ਪਰ ਯੂਨਾਨੀ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਬਹੁਵਚਨ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਰੂਪ οἰκτιρμός (ਓਇਕਟਿਰਮੋਸ) ਹੈ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ “ਰਹਮਤ” ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਆਮ ਸ਼ਬਦ ἔλεος (ਏਲੀਓਸ) ਹੈ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ

9:15 ਵਿੱਚ ਅਦਲ-ਬਦਲ ਕੇ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ *ਏਲੀਓਸ* ਦਾ ਅਰਥ “ਰਹਮਤ” ਅਤੇ *ਓਇਕਟਿਰਮੋਸ* ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਤਰਸਾ” ਹੈ।

ਪੁਰਾਣੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਰਹਮਤਾਂ” ਦੇ ਕਈ ਭਾਵਾਂ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: ਸਾਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਰਹਮਤ, ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਜਿਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਰਹਮਤ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਵੀ। (NIV) “ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ” ਉਸ ਦੀਆਂ ਰਹਮਤਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। “ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ?” (NLT)

ਪੈਲੂਸ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ **ਆਪਣੀਆਂ ਦੇਹੀਆਂ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦਾ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ ਬਲੀਦਾਨ ਕਰਕੇ ਚੜ੍ਹਾਵੇ**। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਵਧੇਰੇ ਅਰਥ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਸਦੀਆਂ ਤੱਕ, ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਪਸ਼ੂ ਬਲੀਆਂ ਲਿਆਉਂਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਕਾਫ਼ਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵੀ ਬਲੀਦਾਨਾਂ ਤੋਂ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਸੀ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪੈਲੂਸ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਵਿੱਚ ਪਸ਼ੂ ਬਲੀਆਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਉਲਟ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ—ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਯਹੂਦੀ ਧਰਮ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹਨ। ਆਉ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਚੁਨੌਤੀ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾ ਰਨਾਲ ਵੇਖੀਏ:

“ਚੜ੍ਹਾਵੇ”—*παριστῆμι* (*ਪਾਰੀਸਤੋਮੀ*) ਅਤੇ ਮੂਲ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ “ਕੋਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ”। ਇਹ *ἵστημι* (*ਹਿਸਤੋਮੀ*, “ਰੱਖਣਾ”) ਦੇ ਨਾਲ *παρά* (*ਪਾਰਾ*, “ਕੋਲ”) ਮਿਲਕੇ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਭੌਂਟ ਰੱਖਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ “ਲੇਵੀਆਂ ਦੇ ਬਲੀਦਾਨਾਂ ਅਤੇ ਭੇਟਾਂ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਤਕਨੀਕੀ ਸ਼ਬਦ ਸੀ।”⁸

“ਆਪਣੀਆਂ ਦੇਹੀਆਂ”—ਤੁਹਾਨੂੰ *ਆਪਣੇ ਆਪ* ਨੂੰ ਬਲੀਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਕੋਈ ਜਾਨਵਰ ਹੈਕਲ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, “ਮੈਂ ਹਾਜ਼ਰ ਹਾਂ! ਮੈਨੂੰ ਬਲੀਦਾਨ ਕਰ ਦਿਓ!” ਪਰ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਜੋ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਇੱਕ ਜਾਜਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਲੀਦਾਨ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

“ਆਪਣੀਆਂ ਦੇਹੀਆਂ”—ਜਾਨਵਰਾਂ ਦਾ ਬਲੀਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ, ਆਪਣੇ ਜੀਵਨਾਂ ਨੂੰ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲਈ ਬਲੀਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

“ਜੀਉਂਦਾ”—ਮਰੇ ਹੋਏ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇੱਕ ਜੀਉਂਦਾ ਬਲੀਦਾਨ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਲੇਖਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ “ਜੀਉਂਦਾ” ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ “ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਾਹ” ਚੱਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ (6:4)।

“ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ”—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਬਲੀਦਾਨ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ (ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ) ਅਤੇ ਬੱਜ ਰਹਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ (ਲੇਵੀਆਂ 1:3; ਮਲਾਕੀ 1:8;

1 ਪਤਰਸ 1:19)। ਮਸੀਹੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਭੋਟ ਕਰਦੇ ਹਨ।

“ਬਲੀਦਾਨ”—ਐਫ਼. ਐਫ਼ ਬਰੂਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, “ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਬਲੀਦਾਨ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਇਕੋ ਵਾਰ ਦੇ ਆਤਮ ਬਲੀਦਾਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਗੁਜ਼ਾਇਸ਼ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।”⁹ ਪਤਰਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ, “ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਵੀ ਜੀਉਂਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਹੋ ਕੇ ਆਤਮਕ ਘਰ ਉੱਸਰਦੇ ਜਾਓ ਭਈ ਜਾਜਕਾਂ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਡਲੀ ਬਣੋ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਓਹ ਆਤਮਕ ਬਲੀਦਾਨ ਚੜ੍ਹਾਓ ਜਿਹੜੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦੇ ਹਨ” (1 ਪਤਰਸ 2:5)। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇਹ ਚੁਨੇਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ: “ਸੋ ਅਸੀਂ ਉਹ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸਤਤ ਦਾ ਬਲੀਦਾਨ ਅਰਥਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਲ ਜਿਹੜੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਦਾ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਕਰੀਏ। ਪਰ ਭਲਾ ਕਰਨੋਂ ਅਤੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕਰਨੋਂ ਨਾ ਭੁਲਿਓ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜੇਹਿਆਂ ਬਲੀਦਾਨਾਂ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13:15, 16)।

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ”—ਸ਼ਬਦ εὐάρθετος (ਯੂਅਰੇਸਟੈਸ) ਜਿਸਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਭਾਉਂਦਾ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ “ਬਹੁਤ ਭਾਉਂਦਾ” ਹੈ। ਇਹ εὐ (ਯੂ, “ਬਹੁਤ”) ਅਤੇ ἄρθετος (ਅਰੇਸਟੈਸ, “ਭਾਉਂਦਾ”) ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਣ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਬਲੀਦਾਨ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧੂੰਆਂ “ਯਹੇਵਾਹ ਲਈ ਸੁਗੰਧਤਾ” ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਤਾਰਾ ਉੱਠਦਾ ਸੀ (ਗਿਣਤੀ 15:3; NIV)। ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ, ਆਤਮਿਕ ਬਲੀਦਾਨ ਜਿਸ ਦੀ ਅਸੀਂ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਚੁਨੇਤੀ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਬਦ “ਚੜ੍ਹਾਓ” (ਪਾਰਿਸਟੇਮੀ) ਅਤੇ “ਦੇਹੀ” (σῶμα, ਸੋਮਾ) ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਸੀ,

... ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਕੁਧਰਮ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਬਣਾ ਕੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਨਾ ਸੱਪੈਂ ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉਠੋ ਹੋਏ ਜਾਣ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਸੱਪਦਿਓ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਗ [ਤੁਹਾਡੀ ਦੇਹੀ ਦੇ ਅੰਗ] ਧਰਮ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਬਣਾ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਸੱਪਦਿਓ (6:13; ਜ਼ੇਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਅਨੁਵਾਦਕ 12:1 ਦੇ “ਦੇਹੀਆਂ” ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ “ਸਾਡੇ ਸੰਪੂਰਣ ਆਤਮਤੱਵਾ” ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ ਸਭ ਕੁਝ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿੱਚ “ਦੇਹੀਆਂ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਕਾਰਣ ਸੀ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਜ਼ੇਰਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਿਕ ਸੰਕਟਾਂ ਦੇ ਲਈ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਰੋਤ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੇ ਕਾਰਣ, ਅਸੀਂ ਪਾਪ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ (7:25)। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ, ਸਰੀਰਕ ਦੇਹੀ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦਬਾਉਣਾ ਸਾਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰੇਗਾ (7:5, 18, 23, 24)। ਜਦਕਿ, ਅਧਿਆਇ 8 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ

ਦੇ ਦੁਆਰਾ, ਅਸੀਂ “ਦੇਹੀ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ” ਮਾਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ (8:13)। ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਤੇ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸਰੀਰ, ਜੋ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਕੁਧਰਮ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ “ਜੀਉਂਦਾ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ ਬਲੀਦਾਨ” ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮਸੀਹੀਅਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਧਰਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਜੋ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਉਚਿਤ ਮਾਣ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।¹⁰ “ਯੂਨਾਨੀ ਦੇ ਲਈ, . . . ਸਰੀਰ ਇੱਕ ਕੈਦ ਖਾਨਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਵਸਤੂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਇਸ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ।”¹¹ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਸਰੀਰ “ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਹੈਕਲ ਹੈ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 6:19)। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 6:20; ਫ਼ਿਲਿਪੀਆਂ 1:20)।

ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਲੀਦਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ? ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13:15, 16 ਇੱਕ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨ, ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਬਲੀਦਾਨ ਹਨ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਰੀਰਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅੰਤਰਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਬਲੀਦਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਜੌਨ ਆਰ. ਡਬਲਿਊ. ਸਟੋਟ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ:

ਫਿਰ ਸਾਡੇ ਕਦਮ ਉਸ ਦੇ ਰਾਹਾਂ ਤੇ ਚੱਲਣਗੇ, ਸਾਡੇ ਬੁੱਲ ਸੱਚ ਬੋਲਣਗੇ ਅਤੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਫੈਲੇਗਾ, ਸਾਡੀਆਂ ਜੀਭਾਂ ਚੰਗਾਈ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣਗੀਆਂ, ਸਾਡੇ ਹੱਥ ਡਿੱਗਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣਗੇ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਕੰਮ ਕਰਨਗੇ . . . ਜਿਵੇਂ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣਾ ਅਤੇ ਸਫਾਈ ਕਰਨਾ, ਟਾਈਪਿੰਗ ਅਤੇ ਮੁਰੰਮਤ; ਸਾਡੀਆਂ ਬਾਹਵਾਂ ਇਕੱਲਿਆਂ ਅਤੇ ਅਪ੍ਰਿਯ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗਲੇ ਨਾਲ ਲਗਾਉਣਗੀਆਂ; ਸਾਡੇ ਕੰਨ ਦੁਖੀਆਂ ਦੀ ਦੁਹਾਈ ਨੂੰ ਸੁਣਨਗੇ, ਅਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲ ਵੇਖਣਗੀਆਂ।¹²

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਰੀਰ ਦਾ ਬਲੀਦਾਨ **ਤੁਹਾਡੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੰਦਗੀ ਹੈ**। ਇਸ ਵਾਕ ਵਿੱਚ ਦੋ ਥੋੜੇ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਰੂਹਾਨੀ”: λογικός (ਲੋਜੀਕੋਸ)। ਲੋਜੀਕੋਸ, ਇੱਕ ਗੈਰ-ਭੌਤਿਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ, ਜੋ λόγος (ਲੋਗੋ, “ਸ਼ਬਦ”) ਤੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ “ਤਰਕ” ਦਾ ਸਰੋਤ ਹੈ। ਡਬਲਿਊ. ਈ. ਵਾਇਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਲੋਗਿਕੋਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧ “ਅੰਤਰਿਕ ਤਰਕ ਨਾਲ ਹੈ” ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ “ਤਰਕਸੰਗਤ” ਜਾਂ “ਉਚਿਤ”¹³ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਧੁਨਿਕ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ “ਰੂਹਾਨੀ” ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ (πνευματικός, ਨਿਊਮਾਟੀਕੋਸ) ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਰਥ “ਰੂਹਾਨੀ” ਹੈ। ਇਸ ਖਾਸ ਆਇਤ ਵਿੱਚ “ਉਚਿਤ” ਜਾਂ “ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ” ਲੋਗਿਕੋਸ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੁਦਰਤੀ ਚੋਣ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

ਕਿਹੜੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਲੀਦਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ “ਉਚਿਤ” ਹੈ? ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਭ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸ

ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਮੰਗ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਾਨੂੰ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਪ੍ਰਾਈ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਹੁੰਗਾਰਾ ਭਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਲੀਦਾਨ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬੜੇ ਹੀ ਧਿਆਨ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਸ਼ੀਲ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਦੂਸਰਾ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ NASB ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ “ਬੰਦਗੀ ਦੀ ਸੇਵਾ”: λατρεία (ਲਾਟ੍ਰੇਈਆ)। ਲਾਟ੍ਰੇਈਆਕਿਰਿਆ λατρεύω (ਲਾਟ੍ਰੇਯੂਓ) ਦਾ ਨਾਂਵ ਰੂਪ ਹੈ।

ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ [ਲਾਟ੍ਰੇਯੂਓ] ਦਾ ਅਰਥ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਤੇ ਜਾਂ ਤਨਖਾਹ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ . . . । ਫਿਰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਹੋ ਗਿਆ . . . । ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੋਵਤਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਦੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਸ਼ਬਦ ਬਣ ਗਿਆ। ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਕਦੀ ਵੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਦੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।¹⁴

“ਸੇਵਾ” ਅਤੇ “ਬੰਦਗੀ” ਦੋਵੇਂ ਲਾਟ੍ਰੇਈਆ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਉਚਿਤ ਤਰੀਕੇ ਹਨ। KJV ਸਮੇਤ, ਕੁਝ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਸੇਵਾ” ਹੈ। ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ NIV ਵਿੱਚ “ਬੰਦਗੀ” ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਚੁਣਨ ਦੀ ਬਜਾਇ, NASB ਦੇ ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਕ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ “ਬੰਦਗੀ ਦੀ ਸੇਵਾ”।¹⁵ (ਵਧੇਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਲਈ, ਵੇਖੋ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ: “ਸੇਵਾ” ਜਾਂ “ਭਗਤੀ”? ਸਫਾ 33-35)।

ਆਇਤ 2. ਜੋੜਕ ਅਤੇ ਇਸ ਆਇਤ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਆਇਤ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਹੋ ਜਾਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਆਪਣੀ ਚਰਚਾ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਸੀ, “ਜੀਉਂਦੇ ਬਲੀਦਾਨ ਦੀ ਮੁੱਖ ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵੇਦੀ ਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਰੋਂਗਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।”¹⁶ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਅਪੀਲ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਨਕਾਰਾਤਮਕ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਵਾਚਕ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ: **ਅਤੇ ਇਸ ਜੁੱਗ ਦੇ ਰੂਪ ਜੇਹੇ ਨਾ ਬਣੇ।** “ਰੂਪ ਜੇਹੇ” ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ὁμοιωματικός (ਸਸਚੇਮਾਤੀਜ਼ੇ) ਤੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲੰਬੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ὁμοίωμα (ਸਕੀਮਾ) ਸ਼ਬਦ ਹੈ, ਜੋ “ਰੂਪ”¹⁷ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ; ਇਹ ὁμοί (ਸਨ, “ਦੇ”) ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। “ਜੁੱਗ” ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ αἰών (ਆਈਓਨ) ਤੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ “ਜੁੱਗ” ਦੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। “ਆਈਓਨ ਕੁਦਰਤੀ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਉਲੇਖ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਜਿਵੇਂ ਚੱਟਾਨਾਂ, ਦਰੱਖਤ, ਅਤੇ ਫੁੱਲ), ਪਰ ਜੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਥਾਨ ਤੇ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਇਸ ਵਰਤਮਾਨ ਬੁਰੇ ਜੁੱਗ [ਆਈਓਨ]” (ਗਲਾਤੀਆਂ 1:4) ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਅਨੁਵਾਦ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਇਸ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਦੇ:

ਅਗਾਂਹ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਰਤਮਾਨ ਜੁੱਗ ਦੇ ਚਾਲ ਚਲਣ ਨੂੰ ਨਾ ਅਪਨਾਓ
(NEB)।

ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਰੀਤਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਨਾ ਕਰੋ (NLT)।

ਆਪਣੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਚੋੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਢਾਲਣ
ਨਾ ਦਿਓ (Phillips)।

ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦੇ ਇੰਨੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਾ ਹੋ ਜਾਓ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ
ਉਸ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਹੋ ਜਾਓ (MSG)।

ਸਕਾਰਾਤਮਕ। ਪੌਲੁਸ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਦੇ ਰੁਕਿਆ; ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਨੇਟ
ਜੋੜਿਆ: **ਸਗੋਂ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧ ਦੇ ਨਵੇਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹੋਰ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦੇ ਜਾਓ।** “ਬਦਲਦੇ
ਜਾਓ” μεταμορφώω (*ਮੈਟਾਮੋਰਫ਼ੋ*) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਦਿਲ, μορφή
(*ਮੋਰਫ਼ੇ*, “ਰੂਪ” ਦੇ ਲਈ ਦੂਸਰਾ ਸ਼ਬਦ) ਤੋਂ ਹੈ, ਜੋ μέτα (*ਮੈਟਾ*, “ਦੇ” ਲਈ ਦੂਸਰਾ ਸ਼ਬਦ) ਤੋਂ
ਪਹਿਲੇ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ “ਮੈਟਾਫੋਰਿਸਿਸ” ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਇੱਕ ਬਦਲਾਵ
ਦਾ-ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਬਦਲਾਵ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।¹⁸ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ
ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਕੀਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤਿਤਲੀ ਵਿੱਚ ਕਾਇਮ ਪਲਟ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਉਸ
ਕਿਸਮ ਦਾ ਸਰੀਰਕ ਬਦਲਾਵ ਅਦਭੁਤ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕੇ ਅਦਭੁਤ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ
ਬਦਲਾਵ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੇਖਕ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ “ਬਦਲਦੇ ਜਾਓ” ਨਿਸ਼ਕ੍ਰਿਆ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ
ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਬਦਲਦਾ ਹੈ ਜੋ *ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ* ਬਿਜਾਇ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਜੋ *ਅਸੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ*
ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਅਤੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ “*ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ*
ਬਦਲਣ ਦਿਓ” ਜਾਂ ਇਸੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਕੁਝ (TEV; CEV; NLT; Phillips)। ਯੂਨਾਨੀ ਕਿਰਿਆਵਾਂ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਸਮਾਨ ਹੋਣਾ” ਅਤੇ “ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ” ਦਾ ਅੰਤ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਅਜੇ ਵੀ
ਕੁਝ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵੀ, ਟਿੱਪਣੀਕਾਰ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ, “ਬਦਲਦੇ ਜਾਓ” ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ
ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਹ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।” ਦੇਵਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ
ਦੇ ਅੰਤ ਨਿਸ਼ਕ੍ਰਿਆ (ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ) ਜਾਂ ਮੱਧਮ ਸਵਰ (ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ
ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਾਂ)।¹⁹ ਕਿਉਂਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਭਾਗ ਨੂੰ “ਸੇ ਹੋ ਭਰਾਵੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ
ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ”, ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਕੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ,
ਇਹ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਕਿ -ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਦਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੁਕਮ
ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ- “ਨਾ ਹੀ ਸਮਾਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ” ਜਾਂ “ਨਾ ਹੀ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ”।
ਅਧਿਆਇ 7 ਅਤੇ 8 ਇਸ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਅਸੀਂ ਲਾਚਾਰ ਹਾਂ।

ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ “ਬਦਲੇ” ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਪੌਲੁਸ ਸਾਨੂੰ ਅੱਗੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ: **ਆਪਣੀ ਬੁੱਧ ਦੇ ਨਵੇਂ
ਹੋਣ ਕਰਕੇ।** “ਨਵੇਂ ਹੋਣਾ” ἀνακαινώσις (*ਐਨਾਕਾਈਨੋਸਿਸ*) ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ καινός
(*ਕਾਈਨੋਸ*, “ਨਵਾਂ”) ਅਤੇ ἀνά (*ਐਨਾ*, “ਫਿਰ ਤੋਂ”) ਨੂੰ ਜੋੜਦਾ ਹੈ। “ਬੁੱਧ” νοῦς (*ਨਾਊਸ*) ਦਾ

ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇ “ਵਿਹਾਰ” ਜਾਂ “ਸੋਚਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ” ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਦਲਾਵ ਅੰਦਰੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਅੰਦਰੂਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬਾਹਰੀ ਤੌਰ ਤੇ ਬਦਲਣਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਚਿੱਕੜ ਵਿੱਚ ਖੇਡ ਰਹੇ ਇੱਕ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਸਾਫ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇ। ਬਾਹਰੋਂ ਬਦਲਣ ਦੇ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਅੰਦਰ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ “ਜਿਹੇ ਉਹ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਹਨ ਤੇਹਾ ਉਹ ਆਪ ਹੈ” (ਕਹਾਉਤਾਂ 23:7)।

ਸਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਕਰਨਾ ਕਿਉਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ? ਆਇਤ 2 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇੱਕ ਕਾਰਣ ਦਿੱਤਾ ਹੈ: **ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਿਆਣ ਲਵੋ ਭਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਨ ਭਾਉਂਦੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਇੱਛਿਆ ਕੀ ਹੈ।** “ਚੰਗੀ” (ἀγαθός, ਐਗਾਥੋਸ), “ਗ੍ਰਹਿਣ ਯੋਗ” (εὐάρεστος, ਯੂਆਰੇਸਟੋਸ, “ਮਨ ਭਾਉਂਦੀ”), ਅਤੇ “ਸਿੱਧ” (τέλειος, ਟੇਲੀਓਸ, “ਸੰਪੂਰਣ, ਪੱਕੀ”) ਇਹ ਸਾਰੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਉਚਿਤ ਬਿਆਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਬਦ ਜੋ ਲਿਖਤ ਦੇ ਉਸ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਸੋਚ ਨੂੰ ਚੁਨੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹ “ਸਿਆਣ ਲਵੋ” (δοκιμάζω, ਏਕੀਮਾਜ਼ੋ) ਹੈ।

ਏਕੀਮਾਜ਼ੋ ਦਾ ਅਸਲੀਅਤ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ “ਪਰਖਣਾ, ਜਾਂਚਣਾ” ਜਾਂ (ਸਫਲ ਪਰੀਖਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ) “ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ, ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇਣਾ” ਸੀ।²¹ NIV ਵਿੱਚ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਵਿਚਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ: “ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਿਆਣ ਲਵੋ ਭਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਨ ਭਾਉਂਦੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਇੱਛਿਆ ਕੀ ਹੈ” (ਜੇਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਆਇਤ 2 ਵਿੱਚ ਏਕੀਮਾਜ਼ੋ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਮੂਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀ ਸੀ?

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੇਖਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸਕਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਸੀ। McCord ਵਿੱਚ ਹੈ “ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਭਲੀ ਅਤੇ ਗ੍ਰਹਿਣਯੋਗ ਅਤੇ ਸਿੱਧ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸਕੋ।” JB ਵਿੱਚ ਹੈ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਦਾ ਅਤੇ ਜੋ ਭਲਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦਾ ਇਹੋ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਰ ਸਕਣ ਦੇ ਲਈ ਇਕਦਮ ਸਹੀ ਕੰਮ ਕਿਹੜਾ ਹੈ।” ਮਨ ਦੇ ਨਵੀਨੀਕਰਣ ਦੇ ਲਈ ਜਿਹੜੇ ਆਤਮਿਕ ਅਭਿਆਸਾਂ ਦੇ ਸੁਝਾਅ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦਾ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਸਮਝ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਾਡੀ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਹੋਰਨਾਂ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ “ਪਰੀਖਿਆ ਕਰਨ” ਜਾਂ “ਸਾਬਤ ਕਰਨ” ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ “ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਚੰਗੀ ਅਤੇ ਮਨ ਭਾਉਂਦੀ ਅਤੇ ਸਿੱਧ ਹੈ।”²² ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ, “ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਚੰਗੀ ਹੈ।” ਫਿਰ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਤੇ ਵੀ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰੋਗੇ ਕਿ ਇਹ ਸਚਮੁੱਚ ਭਲੀ ਹੈ।

ਭਾਈਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਰਵੱਈਆ (12:3-13)

ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਰਵੱਈਏ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੌਲੁਸ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਮਰਤਾ (12:3-8) ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰੇਮ (12:9-13) ਦੀ ਲੋੜ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ।

ਨਿਮਰਤਾ (12:3-8)

ਮੈਂ ਤਾਂ ਓਸ ਕਿਰਪਾ ਤੋਂ ਜਿਹੜੀ ਮੈਨੂੰ ਦਾਨ ਹੋਈ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਸਮਝੋ ਸਗੋਂ ਸੁਰਤ ਨਾਲ ਸਮਝੋ ਜਿੱਕੁਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਮਿਣ ਕੇ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਨਿਹਚਾ ਵੰਡ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। 'ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਢੇਰ ਸਾਰੇ ਅੰਗ ਹਨ ਪਰ ਸਾਰਿਆਂ ਅੰਗਾਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਹੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ।' 'ਤਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਜੇ ਢੇਰ ਸਾਰੇ ਹਾਂ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਕੇ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਹਾਂ ਅਰ ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੇ ਅੰਗ ਹਾਂ।' 'ਸੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਦਾਨ ਹੋਈ ਵੱਖੇ ਵੱਖਰੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਮਿਲੀਆਂ। ਫੇਰ ਜੇ ਉਹ ਨਬੁੱਵਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਬੁੱਵਤ ਕਰੀਏ।' 'ਜੇ ਸੇਵਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹੀਏ, ਜੇ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਿਖਾਉਣ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ।' 'ਜੇ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਖੁਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਦੇਵੇ, ਉਪਕਾਰ ਤਰੱਦਦ ਨਾਲ ਹੋਵੇ, ਦਯਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਦਯਾ ਕਰੇ।

ਰਸੂਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਨਿਮਰ ਆਤਮਾ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਪਹਿਚਾਨਣ ਵਾਲਾ ਆਤਮਾ ਕਿ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਜੋ ਵਰਦਾਨ ਹੈ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਉਸਾਰਣ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ।

ਆਇਤ 3. ਇਹ ਵਾਕ ਕਿਰਪਾ ਜਿਹੜੀ ਮੈਨੂੰ ਦਾਨ ਹੋਈ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਰਸੂਲਪੁਣੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਵੇਖੋ 1:5; 15:15, 16; ਗਲਾਤੀਆਂ 2:7-9)। ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਨਿਜੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਕਾਰਣ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਦਯਾ ਦੇ ਕਾਰਣ ਇੱਕ ਰਸੂਲ ਹੈ।

ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਰਸੂਲ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਹਰ ਇੱਕ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਸਮਝੋ ਸਗੋਂ ਸੁਰਤ ਨਾਲ ਸਮਝੋ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਖੇਡ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜੋ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ "ਸਮਝੋ" (σπονδω, ਫ੍ਰੈਨਿਓ) ਸ਼ਬਦ ਦੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ ਚਾਰ ਵਾਰ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਫ੍ਰੈਨਿਓ ਦੇ ਵਾਰ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ὑπερσπονδω (ਹਿਊਪਰਫ੍ਰੈਨਿਓ) ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ὑπερ (ਹਿਊਪਰ, hyper, "ਉੱਪਰ" ਜਾਂ "ਵੱਧ ਕੇ") ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਧ ਕੇ ਸਮਝਣਾ" ਆਖਿਰ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ὁμοσπονδω (ਸੋਫ੍ਰੈਨਿਓ) ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ὁμο (ਸੋਸ, "ਆਵਾਜ਼") ਨੂੰ ਜੋੜਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਸਹੀ

[ਚੰਗੇ] ਦਿਮਾਗ", ਦੇ ਕਾਰਣ "ਸਹੀ ਫੈਸਲੇ ਲੈਣਾ"²³ ਲਿਖਤ ਦੇ ਇਸ ਭਾਗ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, "[ਆਪਣੇ ਆਪ ਬਾਰੇ] ਉੱਚੇ ਖਿਆਲ ਨਾ ਸੋਚੋ, ਪਰ ਚੰਗੇ ਵਿਚਾਰ ਸੋਚੋ" CJB ਵਿੱਚ ਹੈ "ਮੈਂ . . . ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ . . . ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਅਸਧਾਰਣ ਵਿਚਾਰ ਨਾ ਰੱਖੋ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਬਾਰੇ ਗੰਭੀਰ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖੋ।"

ਜੇਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕਾਮਯਾਬੀ ਦੀ ਆਸ਼ਿਸ਼ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਖਤਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਘਮੰਡ ਨਾਲ ਭਰ ਨਾ ਜਾਈਏ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਬਜਾਇ "ਵਧੇਰੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨੀ ਦੇ ਨਾਲ" ਵਰਤਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਵੀ ਘਮੰਡ ਦੇ ਨਾਲ ਭਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਰੂਹਾਨੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਵਚ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉੱਚਾ ਨਾ ਸੋਚੀਏ? ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ [ਜਿਸ] ਨੇ ਮਿਣ ਕੇ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਨਿਹਚਾ ਵੰਡ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ; ਨਾ ਕਿ ਅਸੀਂ।

ਵਾਕ "ਮਿਣ ਕੇ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਨਿਹਚਾ" ਥੋੜਾ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। "ਮਾਪ" ਸ਼ਬਦ μέτρον (*ਮੇਟਰੋਨ*) ਤੋਂ ਹੈ, ਜੋ "ਮਾਪਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਜੰਤਰ" ਜਾਂ "ਇੱਕ ਮਿਣੇ ਹੋਏ ਭਾਗ"²⁴ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ, ਇੱਕ ਮਾਪ ਸੀ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਇੱਕ ਮਾਪ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਿਣਦੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਮਾਪਣ ਵਾਲੇ ਜੰਤਰ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਨਾਲ ਈਮਾਨਦਾਰ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਘੱਟ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਘਮੰਡ ਹਾਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਦਕਿ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੂਸਰੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ—ਇੱਕ ਭਾਗ—ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਹਰੇਕ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਭਾਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਇਤ 6 ਦੇ ਨਾਲ ਫਿਟ ਬੈਠਦੀ ਹੈ: "ਸੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਦਾਨ ਹੋਈ ਵੱਖੇ ਵੱਖਰੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਮਿਲੀਆਂ।"

ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਸ਼ਬਦ "ਨਿਹਚਾ" (πίστις, *ਪਿਸਟਿਸ*) ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਇਸ ਪੱਤ੍ਰੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ-ਕੁਝ ਵੱਖਰੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। "ਨਿਹਚਾ" ਇਸ ਬੰਦ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਸਾਡੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪ੍ਰਤਿਕਿਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ (1:16, 17; 10:17) ਜਿੰਨੀ ਇਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਦਯਾ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਰਦਾਨ ਨੂੰ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸੋਚੀਏ ਕਿ ਆਇਤ 3 ਵਿੱਚ "ਨਿਹਚਾ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ (ਵਚਨ ਸਹਿਤ) ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜ ਹੈ। ਉਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ, ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਤਮਿਕ ਵਰਦਾਨਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਕੋਈ ਟਹਿਲ ਕਰੇ ਤਾਂ *ਉਸ ਸਮੱਰਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ*" (1 ਪਤਰਸ 4:11; ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਮਿਣ ਕੇ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਨਿਹਚਾ ਵੰਡ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਸਾਨੂੰ ਵਾਕ "ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਮਿਣ ਕੇ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਨਿਹਚਾ ਵੰਡ ਦਿੱਤੀ ਹੈ" ਦੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਫਸਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਅਰਥ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਦਾ ਬਿੰਦੂ ਇਹ

ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਮਿੱਥਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉੱਥੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਘਮੰਡ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਮੇਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿੰਨੀ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਖੁਦ ਕੀਤੀ ਸੀ; ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਜੋ ਕੁਝ ਹਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਹੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹਾਂ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:10)।

ਆਇਤ 3 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉੱਚਾ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ। “ਜਦਕਿ, [ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਬਾਰੇ] ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੋਚਣਾ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ” ਜਦਕਿ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਸੋਚਣਾ ਚਰਮ ਨਿੰਦਾ ਹੈ: ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਟੀਆ ਅਨੁਮਾਨ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਾ ਸਮਝੇ, ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੇਕਾਰ ਹੀ ਸਮਝੇ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਿਣ ਕੇ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਨਿਹਚਾ ਵੰਡ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।” ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ; ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਦਾਨ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਅਯੋਗ ਘਮੰਡ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਝੂਠੀ ਦੀਨਤਾ ਤੋਂ ਵੀ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਹੈ।

ਆਇਤਾਂ 4, 5. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਅਕਸਰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ, ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨਾ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਢੇਰ ਸਾਰੇ ਅੰਗ ਹਨ (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:14, 20)। ਅਜਿਹੇ “ਅੰਗਾਂ” ਵਿੱਚ ਹੱਥ, ਪੈਰ, ਅੱਖਾਂ, ਕੰਨ, ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਦੇਹ ਦੇ ਹੋਰ ਭਾਗ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:15-19, 21-26)। ਭਾਵੇਂ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅੰਗ ਹਨ, ਪਰ ਸਾਰਿਆਂ ਅੰਗਾਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਹੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੰਮ ਹਨ ਜੋ ਦੇਹੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਹਨ। ਤਿਵੇਂ, ਅਸੀਂ ਜੋ ਢੇਰ ਸਾਰੇ ਹਾਂ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਕੇ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਹਾਂ ਅਰ ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੇ ਅੰਗ ਹਾਂ। ਇਹ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦਾ ਵਿਵਰਣ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦਾ ਆਤਮਿਕ ਸਰੀਰ- ਕਲੀਸੀਆ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:22, 23; ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:18, 24)। ਹਰੇਕ ਭਾਗ ਪਰਸਪਰ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਸਰੀਰ ਦੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:27)।

ਆਇਤਾਂ 6-8. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਰਦਾਨਾਂ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ: **ਸੋ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਦਾਨ ਹੋਈ ਵੱਖੇ ਵੱਖਰੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਮਿਲੀਆਂ।** NASB ਦੇ ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ “ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਵਰਤੀਏ।” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਲੰਬੇ ਮੁਹਾਵਰੇ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸਾਰੇ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਵਰਦਾਨ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਹਨ (12:3, 6), ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਮੁਖਤਿਆਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸੱਤਾਂ ਵਰਦਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ: ਨਬੁੱਵਤ ਕਰਨ, ਸੇਵਾ ਕਰਨ, ਸਿਖਾਉਣ, ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨ, ਦਾਨ ਦੇਣ, ਉਪਕਾਰ ਕਰਨ, ਦਯਾ ਕਰਨ। ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾ

ਸੂਚੀਆਂ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। “ਅਸਧਾਰਣ” (ਚਮਤਕਾਰੀ) ਅਤੇ “ਸਧਾਰਣ” (ਗੈਰ-ਚਮਤਕਾਰੀ) ਦੋਵੇਂ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਵਰਦਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਸੂਚੀਆਂ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:8-10, 28; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:11; ਅਤੇ 1 ਪਤਰਸ 4:11 ਵਿੱਚ ਪਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ 12:6-8 ਦੇ ਸੱਤਾਂ ਵਰਦਾਨਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰੀਏ, ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਦਾਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ (ਨਬੁੱਵਤ) ਇੱਕ “ਅਸਧਾਰਣ” (ਚਮਤਕਾਰੀ) ਵਰਦਾਨ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਸ਼ਾਇਦ “ਸਧਾਰਣ” (ਗੈਰ-ਚਮਤਕਾਰੀ) ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਬੈਠਦੇ ਹਨ।²⁵ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਚਮਤਕਾਰੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਚਮਤਕਾਰੀ ਵਰਦਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਗਹਿਰਾ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਸਨ। ਬੈੱਲ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਚਮਤਕਾਰੀ ਵਰਦਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਬਲੀਅਤ ਸੀ। ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਪੂਰਾ ਵਚਨ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਚਮਤਕਾਰੀ ਤੱਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਚਰਚ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ।²⁶ ਅਸੀਂ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਦੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਵੀ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਗੈਰ ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਨ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹਨ (ਯਾਕੂਬ 1:17)। ਆਉ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸੱਤਾਂ ਦਾਨਾਂ ਤੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਦੇ ਹਾਂ:

1. ਨਬੁੱਵਤ ਦਾ ਦਾਨ। ਸ਼ਬਦ “ਨਬੀ” (προφήτης, ਪ੍ਰੋਫੇਟੇਸ) ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਕਿਸੇ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਲਈ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ।” ਇਸ ਵਿੱਚ πρὸ (ਪ੍ਰੋ, “ਪਹਿਲਾਂ”) ਅਤੇ φημί (ਫੇਮੀ, “ਕਹਿਣ ਦੇ ਲਈ”) ²⁷ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਨਬੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪਾਏ ਹੋਏ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬੁਲਾਰੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 11:27; 13:1; 15:32; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:28; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2:20; 3:5; 4:11)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਬੁੱਵਤ (προφητεία, ਪ੍ਰੋਫੇਟੇਈਆ) ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪਾਏ ਹੋਏ ਨਬੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਿੱਸਾ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਹੈ।

ਜੇ ਨਬੁੱਵਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਬੁੱਵਤ ਕਰੀਏ। “ਸਮਾਨ” ἀναλογία (ਐਨਾਲੋਜੀਆ) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ, ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਸ਼ਬਦ “ਸਮਾਨਤਾ” ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਐਨਾਲੋਜੀਆ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਸਮਾਨਤਾ, ਅਨੁਪਾਤ, ਸਮਾਨ।”²⁸ “ਆਪਣੀ ਨਿਹਚਾ” (ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ ਤੇ, “ਨਿਹਚਾ”) ਆਇਤ 3 ਦੇ ਸਮਾਨ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਹੈ: ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਹਰੇਕ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ “ਨਿਹਚਾ ਵੰਡ ਦਿੱਤੀ ਹੈ”। ਡਬਲਿਯੂ. ਈ. ਵਾਇਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਹੈ।”²⁹ ਇੱਕ ਨਬੀ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਬੋਲਦਾ ਸੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਜੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਰੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰੇ” (1 ਪਤਰਸ 4:11)। ਇੱਕ ਹੋਰ ਚੋਣ ਜਿਸ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਸਟੈਟ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਅਸੀਂ ਵਾਕ ਅਨੁਵਾਦ ‘ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤੇ ਵਿੱਚ’ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਇਹ ਹੈ, ‘ਨਬੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਕਰੇ ਕਿ ਸੰਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਮਸੀਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਖੰਡਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।’”³⁰

2. ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਨ। ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਅਗਲੇ ਸ਼ਬਦ, *δῆλονία* (ਦੀਆਕੋਨੀਆ), ਦਾ ਅਰਥ ਸੇਵਾ ਜਾਂ “ਸੇਵਕਾਈ” ਹੈ। ਸੰਬੰਧਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ *δῆλονος* (ਦੀਆਕੋਨੋਸ, “ਦਾਸ” or “ਸੇਵਕ”) ਅਤੇ *δῆλονέω* (ਦੀਆਕੋਨੇਓ, “ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ” ਜਾਂ “ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਾ”) ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਈ ਵਾਰ ਚਰਚ ਵਿਚਲੀਆਂ ਖਾਸ ਸੇਵਕਾਈਆਂ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡੀਕਨਾਂ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:10, 13) ਜਾਂ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਦੇ ਕੰਮ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:6; 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:5)। ਜਦਕਿ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ, ਉਹ ਦੂਜੇ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 19:22; ਰੋਮੀਆਂ 15:25; 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 1:18; ਫਿਲੋਮੋਨ 13; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 6:10)। 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:5 ਦੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਨੂੰ ਉਧਾਰ ਲੈਣ ਤੇ, “ਸੇਵਾਂ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਹਨ” (NIV)। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਆਦਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵੇਖ ਕੇ ਕਿ ਕੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ (ਉਹ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ) ਉਸ ਨੂੰ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

3. ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਦਾਨ। **ਸਿਖਾਉਣ** ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ *κδιδόνω* (*ਡੀਡਾਸਕੋ*) ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਤੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਕਿਰਿਆ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ “ਹਦਾਇਤ ਦੇਣਾ” ਹੈ।³¹ ਕੁਝ ਲੋਕ ਹੋਰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਮਾਹਿਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸਾਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

4. ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਨ। **ਉਪਦੇਸ਼** ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਬਦ (*παρακαλέω* ਤੋਂ, *ਪਾਰਾਕਾਲੇਓ*) ਇੱਕ ਕੀਮਤੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਮਿਸ਼ਰਤ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜੋ *παρα* (*ਪਾਰਾ*, “ਨਾਲ ਨਾਲ”) ਨੂੰ *καλέω* (*ਕਾਲੇਓ*, “ਪੁਕਾਰਨਾ”) ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਹੈ। ਕਲਪਨਾ ਹੈ ਮਦਦ ਦੇ ਲਈ “ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਕੋਲ ਬੁਲਾਉਣਾ ਹੈ।” *ਪਾਰਾਕਾਲੇਓ* ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਉਪਦੇਸ਼,” “ਉਤਸ਼ਾਹ,” “ਸਲਾਹ ਦੇਣੀ,” ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ “ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਣਾਉਣਾ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਗੁਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

5. ਦਾਨ ਦੇਣ ਦਾ ਦਾਨ। ਅੱਗੇ ਪੌਲੁਸ ਉਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਜੋ **ਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ** ਹੈ। ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਨੇ ਵਰਤਿਆ ਹੈ ਉਹ *μεταδίδωμι* (*ਮੈਟਾਡੀਡੋਮੀ*) ਹੈ, ਜੋ *δίδωμι* (*ਡੀਡੋਮੀ*, “ਦੇਣਾ”) ਅਤੇ *μετά* (*ਮੇਟਾ*, “ਨਾਲ”) ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਣ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ “ਵੰਡਣਾ”³² ਹੈ। NIV ਵਿੱਚ “ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋਣਾ।” ਉਪਹਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਣਾ ਥੋੜਾ ਅਜੀਬ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸੰਗ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਉਹ ਯੋਗਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਜ਼ਰੂਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਦੌਲਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੇਖਕਾਂ ਦਾ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਦੇਣ ਦਾ ਦਾਨ ਪੈਸਾ ਕਮਾ ਸਕਣ ਦਾ ਪੂਰਵ ਅਨੁਮਾਨ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਸਾ ਕਮਾਉਣ ਦਾ ਗੁਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੁਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤਕ ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਸੁਆਰਥੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪੈਸਾ ਕਮਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਰਾਬੀ ਨਹੀਂ ਹੈ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 6:9, 10, 17–19)।

ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਾਨ ਦੇਣ ਵਿੱਚ **ਖੁਲ੍ਹੇ ਦਿਲ** ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਉਰਸ ਦੀ

ਲੈਕਸੀਕਨ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ “ਅਜ਼ਾਦੀ” (ἀπλότης, *ਹੈਪਲੋਟੇਸ*) ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ “ਸਾਦਗੀ, ਇਮਾਨਦਾਰੀ, ਨੇਕੀ, ਸਰਲਤਾ”³³ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ἀπλοῦς (ਹੇਪਲਸ) ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ “ਇਕੱਲਾ” ਜਾਂ “ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਿਧਾਈ”³⁴ ਹੈ। *ਹੈਪਲੋਟੇਸ* “ਦਿਲ ਦੀ ਇਕਾਗਰਤਾ” ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਦਾਨਸ਼ੀਲਤਾ³⁵ ਹੈ। KJV ਅਨੁਵਾਦ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਮੂਲ ਅਰਥ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ: “ਜੇ ਦਾਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਦਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰੇ।” ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦਾਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਦਾ ਵਿਖਾਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਮੱਤੀ 6:2)। NASB ਆਖਰੀ ਸਿੱਟੇ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: “ਉਦਾਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ।” CJB ਵਿੱਚ ਦੋਵੇਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ: “ਜੇਕਰ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਜੋ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਦਗੀ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰੋ।”

6. ਉਪਕਾਰ ਦਾ ਦਾਨ। **ਉਪਕਾਰ** ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ *προϊόντιμ* (*ਪ੍ਰੋਇਸਟੇਮੀ*) ਤੋਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ “ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੇ ਹੋਣਾ ਹੈ।” ਇਹ ἵσταμι (*ਹਿਸਟੇਮੀ*, “ਖੜੇ ਹੋਣਾ”) ਅਤੇ *πρό* (*ਪ੍ਰੋ*, “ਪਹਿਲਾਂ”) ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਣ ਹੈ। *ਪ੍ਰੋਇਸਟੇਮੀ* ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ “ਅਗਵਾਈ,” “ਸ਼ਾਸਨ,” ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ “ਪ੍ਰਬੰਧ।” ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਗੁਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਕਸਰ “ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ ਤੇ-ਜਮਾਂਦਰੂ ਨੇਤਾ” ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 5:17)। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਨੇਤਾ ਬਣਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਚੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਅਹੁਦੇ ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨੇਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦਕਿ, ਅਗਵਾਈ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਵਿਆਪਕ ਕਾਰਜ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। *ਪ੍ਰੋਇਸਟੇਮੀ* ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:4, 12)।

ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ **ਤਰੱਦਦ ਨਾਲ** ਅਗਵਾਈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। “ਤਰੱਦਦ,” ਦੇ ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ *σπουδή* (*ਸਪੋਡੇ*) ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ “ਈਮਾਨਦਾਰੀ, ਉਤਸ਼ਾਹ” ਹੈ।³⁶ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਨੇਤਾ ਥੱਕ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿੱਚ ਲਾਪਰਵਾਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਜਾਂ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਿਤਾਵਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਗੰਭੀਰਤਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਿਭਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ” (NLT)।

7. ਦਯਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਨ। **ਦਯਾ ਕਰਨ** ਸ਼ਬਦ *ἐλεεῖν* (*ਏਲੀਏ*) ਤੋਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ “ਦੂਜੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ . . . ਹਮਦਰਦੀ ਵਿਖਾਉਣਾ” ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਹੈ।³⁷ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਮੁੱਖੀ ਵਰਦਾਨ ਹੈ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਇੱਕ ਅੰਤਰਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਦੋਂ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਇਹ ਠੀਕ-ਠੀਕ ਜਾਣਨ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਕਿ ਕਿਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮਦਦ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਗੜਬੜੀ ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਮਦਦ ਨੂੰ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਉਣਾ। ਕੁਝ ਵਰਦਾਨ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਵਧੀਆ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਤਕ ਵੀ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਦਯਾ ਦੇ ਕੰਮ **ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ** ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। “ਖੁਸ਼ੀ” *ἡλαρότης* (*ਹਿਲਾਰੋਟੇਸ*)

ਤੋਂ ਹੈ, ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ “ਪ੍ਰਫੁੱਲਤਾ” ਅਤੇ “ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ” ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। *ਹਿਲਾਰੇਟਸ* “ਮਨ ਦੀ ਉਹ ਤਿਆਰੀ, ਉਹ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹ [ਫੁਰਤੀ] ਦਿੰਦੇ ਹਨ।” ਬੱਧੇ-ਰੁੱਧੇ ਜਾਂ ਨੌਕ ਮੂੰਹ ਮਰੇੜ ਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਭਲੇ ਦੀ ਥਾਂ ਬੁਰਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੀਟਰਸਨ ਦੀ ਸੰਖੇਪ ਵਿਆਖਿਆ ਪੌਲੂਸ ਦੀਆਂ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਦਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ: “ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਪਿਛੜੇ ਹੋਏ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚਿੜੜ ਨਾ ਦਿਓ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਦਾਸ ਨਾ ਹੋਣ ਦਿਓ। ਆਪਣੇ ਚੇਹਰੇ ਤੇ ਇੱਕ ਮੁਸਕੁਰਾਹਟ ਰੱਖੋ।” (MSG)। ਡੀ. ਸਟੂਅਰਟ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿਹਾ ਹੈ: “ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਦਯਾ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਵਾਜ਼ੇ ਗਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਨਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਵਰਦਾਨ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।”³⁹

ਇਸ ਸੂਚੀ ਵਿਚਲੇ ਕੁਝ ਵਰਦਾਨ ਮੁੱਖ ਰੂਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬੋਲਣ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹਨ (ਨਬੁਵੱਤ ਕਰਨਾ, ਸਿਖਾਉਣਾ, ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨਾ), ਜਦਕਿ ਬਾਕੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ (ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ, ਦਾਨ ਦੇਣਾ, ਉਪਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਦਯਾ ਕਰਨਾ)। ਇਹ ਸੂਚੀ ਜਾਹਿਰ ਤੌਰ ਤੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਰਦਾਨ ਸਨ-ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਇਹ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਜੀ ਤੌਰ ਤੇ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਹਨ:

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਦਾਨ-ਆਗਬੁਸ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 11:28; 21:10, 11)।

ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਦਾ ਦਾਨ-ਪੌਲੂਸ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਰੇ ਰੋਮੀ ਸਾਮਰਾਜ ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਇਆ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 11:25, 26; 19:8-10)।

ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਨ-ਬਰਨਬਾਸ, “ਉਪਦੇਸ਼ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ” (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 4:36)।
ਸੇਵਾ ਦਾ ਵਰਦਾਨ-ਫੀਬੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਪੌਲੂਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਰੋਮੀਆਂ 16:1, 2)।

ਦਾਨ ਦੇਣ ਦਾ ਦਾਨ-ਉਹ ਇਸਤਰੀ ਜਿਸਨੇ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਲੂਕਾ 8:1-3)।

ਉਪਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਨ-ਯਾਕੂਬ, ਯਿਸੂ ਦਾ ਭਰਾ, ਜੋ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਥੰਮ੍ਹ ਬਣਿਆ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 15:13-21; ਗਲਾਤੀਆਂ 2:9)।

ਦਯਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਨ-ਦੋਰਕਸ, ਜੋ ਵਿਧਵਾਂ ਦੇ ਬਸਤਰ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 9:36, 39)।

ਭਾਈਆਂ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰੇਮ (12:9-13)

⁹ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਸ਼ਕਪਟ ਹੋਵੇ, ਬੁਰਿਆਈ ਤੋਂ ਸੂਗ ਕਰੇ, ਭਲਿਆਈ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਰਹੇ। ¹⁰ਭਰੱਪਣ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਏ ਨਾਲ ਗੂੜ੍ਹਾ ਹਿਤ ਰੱਖੋ, ਆਦਰ ਵਿੱਚ ਦੂਏ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਸਮਝੋ। ¹¹ਮਿਹਨਤ

ਵਿੱਚ ਢਿੱਲੇ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮ ਰਹੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿਆ ਕਰੇ।¹² ਆਸਾ ਵਿੱਚ ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਬਿਪਤਾ ਵਿੱਚ ਧੀਰਜ ਕਰੋ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਲਗਾਤਾਰ ਕਰਦੇ ਰਹੋ।¹³ ਸੰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਸਾਂਝੀ ਬਣੋ, ਪਰਾਹੁਣਾਚਾਰੀ ਪੁੱਜ ਕੇ ਕਰੋ।

ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਇਸ ਦਾ ਵਿਵਰਣ ਇੱਥੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਮ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਪੌਲੁਸ ਨੇ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 13 ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਰੋਮੀਆਂ 12:9-13 ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 9. ਇਹ ਆਇਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਸ਼ਕਪਟ ਹੋਵੇ। ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ἀγάπη (ਅਗਾਪੇ) ਹੈ। ਅਗਾਪੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਕਿਸਮ ਹੈ, ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਪਿਆਰ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਗੁਣ ਰੱਖਦਾ ਹੈ (1 ਯੂਹੰਨਾ 4:8)। ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ, ਅਗਾਪੇ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਤਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (5:5, 8; 8:35, 39)। ਇੱਥੇ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਐਂਡਰਸ ਨਾਈਗਰੇਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, “ਪ੍ਰੇਮ . . . ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹੀ ਵਿੱਚ ਖੂਨ ਦਾ ਸੰਚਾਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਭਾਗ ਅਤੇ ਮੈਂਬਰ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਏਕਤਾ ਵਿੱਚ ਬੱਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।”⁴⁰

ਅਗਾਪੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਹੈ? ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ “ਕਪਟ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ”। ਯੂਨਾਨੀ ਮੂਲਪਾਠ ਵਿੱਚ, “ਨਿਸ਼ਕਪਟ” ἀνυπόκριτος (ਅਨੂਪੋਕ੍ਰੀਤੋਸ) ਤੋਂ ਹੈ। ਇਹ “ਨਿਸ਼ਕਪਟ” (ὑποκρίτης, ਹੁਪੋਕ੍ਰਾਈਟਸ) ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਨਾਕਾਰਾਤਮਕ (α, ਅ) ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਬਦ ਹੁਪੋਕ੍ਰਾਈਟਸ ਇੱਕ ਸਟੇਜ ਦੇ ਅਦਾਕਾਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਮੁਖੋਟਾ ਪਾ ਕੇ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।⁴¹ JB ਵਿੱਚ ਹੈ “ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਖਾਵਾ ਨਾ ਬਣਾਓ” ਪਿਆਰ ਦੇ ਵਿਖਾਵੇ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਚਿੱਤਰ ਉਦਾਹਰਣ ਯਹੂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਚੁੰਮ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (ਲੂਕਾ 22:47, 48)। ਕੁਝ ਲੋਕ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਭਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਣੇ ਜਾਣ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਇੱਕ “ਮੁਖੋਟਾ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ” ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਅਛੂਤੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਨਾ ਬਣਨ। “[ਆਪਣੇ] ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਹਰੀ ਦਿਖਾਵਾ ਨਾ ਬਣਾਓ” (CJB)।

ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ? ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿੱਤੀ ਸੀ: ਬੁਰਿਆਈ ਤੋਂ ਸੂਗ ਕਰੋ, ਭਲਿਆਈ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਰਹੋ। ਸਾਲਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਆਮੋਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, “ਬਦੀ ਤੋਂ ਘਿਣ ਕਰੋ, ਨੇਕੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੋ” (ਆਮੋਸ 5:15)। ਇਹ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ

ਬੁਰਿਆਈ ਤੋਂ ਸੂਗ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਦਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ “ਸਿਰਫ ਗੰਦੀ ਭਾਵੁਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।” ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਉਲਟ ਨੂੰ ਨਫਰਤ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਈਏ। ਸੱਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬੁਰਾਈ ਨੂੰ ਘਿਣ ਕਰਨਾ ਹੈ ਪਰ ਭਲਿਆਈ ਦੇ ਨਾਲ ਚਿੰਬੜੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਸੂਗ” ਅਤੇ “ਮਿਲੇ ਰਹਿਣਾ” ਤਕੜੇ ਸ਼ਬਦ ਹਨ। “ਸੂਗ” ἀποστυγέω (ਅਪੋਸਟੁਜਿਓ) ਤੋਂ ਹੈ, “ਨਫਰਤ” ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਬਦ (στύγέω, ਸਟੁਜਿਓ) ਨੂੰ ਸ਼ਬਦ ἀπό (ਅਪੋ)⁴² ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਤੇਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਪੋਸਟੁਜਿਓ ਦੇ ਅਰਥ “ਨਫਰਤ ਕਰਨਾ, ਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਨਾ, ਸੂਗ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਣਾ ਹੈ।” ਜਿਮ ਮੈਕਗੁਗੈਨ ਨੇ ਇਹ ਵਾਕ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੇ ਹਨ “ਪਵਿੱਤਰ ਨਫਰਤ” ਅਤੇ “ਆਤਮਿਕ ਨਫਰਤ”⁴³ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਬੁਰਿਆਈ ਇੰਨੀ ਆਮ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੀ ਨਾ ਹੋ ਸਕੀਏ। ਪੌਲੂਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, “ਅਜਿਹਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਾ ਹੋਣ ਦਿਓ!”⁴⁴

ਸਾਨੂੰ ਬੁਰਿਆਈ ਤੋਂ ਘਿਣ ਕਿਉਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਬੁਰਿਆਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਬੁਰਿਆਈ ਅਣਗਿਣਤ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਬੁਰਿਆਈ ਭੀੜਾਂ ਦੀਆਂ ਭੀੜਾਂ ਨੂੰ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਭੇਜੇਗੀ। ਪਰ ਬੁਰਿਆਈ ਤੋਂ ਸੂਗ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਫਰਤ ਨਾ ਕਰੀਏ (ਯਹੂਦਾਹ 23)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਆਪਣੇ ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤਾਉਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ” (ਮੱਤੀ 5:44)। ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਕੈਂਸਰ ਦੇ ਨਾਲ ਨਫਰਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਨਫਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੈਂਸਰ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਾਨੂੰ “ਭਲਿਆਈ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ” “ਮਿਲੇ ਰਹਿਣਾ,” κολλῶ (ਕੋਲਾਓ) ਤੋਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ “ਕੱਸ ਕੇ ਮਿਲੇ ਰਹਿਣਾ, ਚਿਪਕਣਾ, ਜੁੜਨਾ . . . (ਕੋਲਾ ਤੋਂ, ‘ਗੂੰਦਾ’)”⁴⁵ CEV ਵਿੱਚ ਹੈ “ਜੇ ਕੁਝ ਚੰਗਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕੱਸ ਕੇ ਫੜੀ ਰੱਖੋ”। ਬੁਰਿਆਈ ਤੋਂ ਨਫਰਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਭਲਿਆਈ ਦੇ ਨਾਲ ਲਿਪਟੇ ਰਹਿਣਾ ਇਕੋ ਸਿੱਕੇ ਦੇ ਦੋ ਪਾਸੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹੀਂ ਦੇਰ ਤੱਕ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਨੂੰ ਨਫਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ।

ਅਕਸਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਪਿਆਰ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।” ਪ੍ਰੇਮ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (1 ਪਤਰਸ 4:8), ਪਰ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਭਲਿਆਈ ਅਤੇ ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅੰਨ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਸਹੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਵਿਚਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫਰਕ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਗਾਏ ਪ੍ਰੇਮ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਖਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਭਲਿਆਈ ਨੂੰ ਫੜੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 10. ਪੌਲੂਸ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਮੁੜਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਰਨਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ

ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਹੈ: **ਭਰੱਪਣ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਏ ਨਾਲ ਗੂੜ੍ਹਾ ਹਿਤ ਰੱਖੋ**। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਖੁਦਗਰਜ਼ ਹੋਈਏ, ਪਰ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੀਏ।

ਆਇਤ 9 ਤੇ 10 ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ “ਪ੍ਰੇਮ” ਦੇ ਲਈ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਤਿੰਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ:⁴⁶ ἀγάπη (ਅਗਾਪੇ), φιλία (ਫਿਲਿਆ), ਅਤੇ στερηγή (ਸਟੇਰਜ)। ਅਗਾਪੇ ਆਇਤ 9 ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਆਇਤ 10 ਵਿਚਲੇ ਮਿਸ਼ਰਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਫਿਲਿਆ ਅਤੇ ਸਟੇਰਜ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਲਿਆ ਨਿੱਘੇ ਹਿਤ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਸਟੇਰਜ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।⁴⁷ (ਸਟੇਰਜ ਦੀ ਇੱਕ ਨਾਕਾਰਾਤਮਕ ਕਿਸਮ 1:31 ਵਿੱਚ ਪਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ KJV ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ “ਕੁਦਰਤੀ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ।” NASB ਵਿੱਚ ਉਸ ਆਇਤ ਵਿੱਚ “ਨਿਰਦਈ” ਹੈ।)

ਆਇਤ 10 ਵਿੱਚ, “ਗੂੜ੍ਹਾ ਹਿਤ” φιλόστοργος (ਫਿਲੋਸਟੋਰਗੋਸ) ਤੋਂ ਹੈ, ਜੋ ਸਟੇਰਜ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਫਿਲਿਆ (φίλος, ਫਿਲੋਸ) ਦਾ ਇੱਕ ਰੂਪ ਹੈ। “ਭਰੱਪਣ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ” φιλαδέλφια (ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ) ਤੋਂ ਹੈ, ਜੋ ਫਿਲੋਸ ਨੂੰ ἀδελφός (ਅਡੇਲਫੋਸ, “ਭਾਈ”) ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਪੱਖ ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹਨ: ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡਾ ਪਿਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਭਰਾ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਹਾਂ। ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭੈਣਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ। ਆਓ ਇਸ ਸਭ ਨੂੰ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਲਿਖੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿੱਚ ਪਾਈਏ: ਪੌਲੁਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀ ਅਤੇ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ। ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਭਰਾ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਲਈ ਉੱਤਮ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਇਸੇ ਤੋਂ ਸਭ ਜਾਨਣਗੇ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਚੇਲੇ ਹੋ” (ਯਹੂਨਾ 13:35)।

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਸਮਰਪਣ ਉਸ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਸੀ ਉਸ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਆਦਰ ਵਿੱਚ ਦੂਏ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਸਮਝੋ**। ਆਪਸੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਆਪਸੀ ਆਦਰ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। “ਆਦਰ” τιμή (ਟਾਇਮ) ਤੋਂ ਹੈ, ਜੋ “ਮੁੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ‘ਇੱਕ ਮੁੱਲ ਸਮਝਣਾ ਹੈ’”।⁴⁸ ਇਹ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਆਦਰ-ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਕਦਰ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। “ਚੰਗਾ ਸਮਝੋ” προσηγόμεμα (ਪ੍ਰੋਏਜੀਓਮਾਈ) ਤੋਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਆਦਰ ਵਿੱਚ “ਅੱਗੇ ਵਧਕੇ ਅਗਵਾਈ [ਕਰਨਾ]”।⁴⁹ ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 2:3 ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, “ਅਧੀਨਗੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਸਮਝੋ।”

ਬਾਰਕਲੇ ਨੇ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਦਿੱਤੀ: “ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਉੱਠਣ ਵਾਲੇ ਅੱਧੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਸ਼ਟ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਇਸਤਰੀ ਜਾਂ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਜਾਂ ਨਾਸ਼ੁਕਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ।”⁵⁰ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਾਨੂੰ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; ਸਾਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ

ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਫਿੱਲਿਪਸ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਇਸ ਕਿਸਮ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ: “ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਸਿਹਰਾ ਲੈਣ ਦੇਣਾ।” ਪ੍ਰੇਮ “ਸਵੈ-ਮਾਣ” ਵਿੱਚ ਉਲਝਿਆ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ,” ਸਗੋਂ “ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਮਾਣ” ਵਿੱਚ ਉਲਝਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਬੇਖੁਦਗਰਜ਼ ਹੈ।

ਆਇਤ 11. ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਮਿਹਨਤ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲੇ ਨਾ ਹੋਵੋ।** ਇਹ *ਅਗਾਪੇ* ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੁਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: ਉਤਸ਼ਾਹ।

“ਢਿੱਲੇ ਹੋਣ” ਦੇ ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ *ὀκνηρότης* (*ਓਕਨੇਰੋਸ*) ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਅਰਥ ਹਨ “ਹੌਲੀ; ਆਲਸੀ, ਸੁਸਤੀ, ਵਿਹਲਾ।”⁵¹ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਪਰਿਭਾਸ਼ਤ ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਦੇ ਨਾਲ, *ਓਕਨੇਰੋਸ ਆਲਸੀ* ਹੋਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਤੋੜੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤੋੜੇ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਦੱਬ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ “ਓਏ ਦੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਆਲਸੀ ਚਾਕਰ” ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਮੱਤੀ 25:18, 26)। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਵਰਣ “ਆਲਸੀ ਮਸੀਹੀ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪਰਸਪਰ ਵਿਰੋਧ ਹੈ।

ਸਾਨੂੰ ਮੇਹਨਤੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸੁਸਤਾ। “ਮੇਹਨਤ” *σπουδὴ* (*ਸਪੁਉਡ*) ਤੋਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਉਤਸੁਕਤਾ, ਜੋਸ਼ ਹੈ (ਵੇਖੋ 12:8)। ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੁਸਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਉਸ ਨੂੰ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। NCV ਵਿੱਚ ਹੈ “ਆਲਸੀ ਨਾ ਹੋਵੋ ਸਗੋਂ ਸਖ਼ਤ ਮੇਹਨਤ ਕਰੋ।” ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇੰਨਾ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਾਹ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਅਪਨਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਜ਼ਾਰੀ ਰੱਖਿਆ: ਸਾਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ **ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮ ਰਹੋ।** “ਸਰਗਰਮ” *ζῆλος* (*ਜ਼ੀਓ*) ਦੇ ਇੱਕ ਰੂਪ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ “ਗਰਮ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ, ਉਬਾਲਣ ਦੇ ਲਈ”⁵² ਬਾਰਕਲੇ ਨੇ ਇਸ ਖੰਡ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ “ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਉਬਲਣ ਦੇ ਦਰਜੇ ਤੱਕ ਰੱਖੋ।”⁵³

ਇੱਥੇ ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਹਿਮਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਬਦ “spirit” “ਆਤਮਾ” ਨੂੰ ਛੋਟੇ “s” ਜਾਂ ਵੱਡੇ “S” ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ “S” ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ (RSV; REB; CEV; AB; Goodspeed)। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, RSV ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਚਿੱਤਰ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ: “ਆਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਰਗਰਮ ਰਹੋ।” ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਖਾਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ੋਰ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲਈ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਾਇਦ ਛੋਟੇ “s” ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਉਹ ਤਰੀਕੇ ਹਨ ਜੋ ਕਈ ਅਨੁਵਾਦ “ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮ” ਹੋਣ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ:

ਆਪਣਾ ਆਤਮਿਕ ਉਤਸ਼ਾਹ ਬਣਾਈ ਰੱਖੋ (NIV)।

ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਜੋਸ਼ੀਲੇ ਬਣੇ (McCord)।

ਆਤਮਾ ਦੀ ਅੱਗ ਨੂੰ ਬਲਦੀ ਰਹਿਣ ਦਿਓ (Phillips)।

ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਡਾ ਜੋਸ਼ ਠੰਡਾ ਰਹੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਉਬਲਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਕੋਤਲੀ ਨੂੰ ਅੱਗ ਤੋਂ ਚੁੱਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਉਬਲਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਾਡਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਰਫ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਹੀ ਗਰਮ ਰਹੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੀ ਹੈ? ਆਇਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: **ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿਆ ਕਰੋ**। ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਪੈਸਾ ਕਮਾਉਣ, ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਯਾਤਰਾ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਖੇਡ ਸਮਾਗਮਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਦਕਿ, ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਬਿਲਕੁਲ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਘੱਟਿਆਂ ਤੱਕ ਕੰਮ ਕਰਨ, ਅਜਿਹੇ ਗੰਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਜੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੇਵਾ ਉਸ *ਪ੍ਰਭੂ* ਦੀ ਹੈ-ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਬਦਲੇ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤਿ ਦਿਨ ਤਕੜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 12. ਜਦੋਂ ਬੁਰੇ ਸਮੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? (ਉਹ ਆਉਣਗੇ)। ਜਦੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਚੰਗਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋਣਾ ਆਸਾਨ ਹੈ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਹੀ ਨਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਇਤ 12 ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਅਗਾਪੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਧੁੱਪ ਅਤੇ ਛਾਂ ਵਾਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕਸਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਪਹਿਲੇ ਸਥਾਨ ਤੇ, ਪ੍ਰੇਮ ਆਸਵੰਦ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਆਇਤ 12 ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ **ਆਸਾ ਵਿੱਚ ਅਨੰਦ**। ਭਾਵੇਂ ਅੱਜ ਦਾ ਦਿਨ ਬੁਰਾ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਆਸਾ ਹੈ (ਪੱਕੀ ਉਮੀਦ) ਕਿ ਕੱਲ ਬੇਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ (ਵੇਖੋ ਟਿੱਪਣੀਆਂ 4:18; 5:4)। ਆਇਤ 8:18 ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਇਸ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੁਖ ਉਸ ਪਰਤਾਪ ਨਾਲ ਜੋ ਸਾਡੀ ਵੱਲ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਮਿਚਾਉਣ ਦੇ ਜੋਗ ਨਹੀਂ।” ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਕੋਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਨੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਲਿਓਨ ਮੋਰਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ,

ਮੁੱਢਲੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਅਕਸਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਕਾਰਣ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਅਨੰਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਅਨੰਦ ਮਨਾਉਂਦੇ ਸਨ (ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 4:4) ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, “ਪਰਤਾਪ ਦੀ ਆਸ” (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:27)। . . . ਆਸਾ [ਮਸੀਹੀ] ਨੂੰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਵਰਤਮਾਨ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਰਹਿਣ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ।⁵⁴

ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਆਸਾ ਵਿੱਚ ਅਨੰਦਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, **ਬਿਪਤਾ ਵਿੱਚ ਧੀਰਜ ਕਰੋ**। ਸ਼ਬਦ

(ὀλιψις, *ਥਲਿਪਸਿਸ*) ਜਿਸਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਬਿਪਤਾ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਅਸਲੀ ਅਰਥ “ਦਬਾਅ” ਹੈ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਦਬਾਅ ਜੋ “ਆਤਮਾ ਦਾ ਬੋਝ”⁵⁵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (5:3 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹੀ ਸਮਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਸਨ, ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਚਪੇਟ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੇ ਅਸਾਨ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਸਨ। ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਲਈ, ਬਿਪਤਾ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 14:22)। ਇਸ ਬਿਪਤਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਰਹਿ ਸਕਣਾ ਯੋਗ ਸੀ। “ਧੀਰਜ ਕਰੋ” ਸ਼ਬਦ ὑπομένω (*ਹਿਉਪਮੈਨੇ*) ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਜੋ ὑπό (*ਹਿਉਪੇ*, “ਅਧੀਨ”) ਅਤੇ μένω (*ਮੈਨੂੰ*, “ਬਣੇ ਰਹਿਣਾ”) ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਣ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ”⁵⁶ ਪ੍ਰੇਮ ਕਦੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਬੋਝ ਸਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਆਸਾ ਨਾਲ ਭਰੇ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਕਾਰਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਾਡੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦੀ ਜੀਵਨ ਰੇਖਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਡੇ ਲਈ **ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਲਗਾਤਾਰ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ** ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣਦਾ ਹੈ। “ਲਗਾਤਾਰ” ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ προσηκρητέω (*ਪ੍ਰੋਸਕਾਰਟੇਰੇਓ*) ਤੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ (καρτερέω, *ਕਾਰਟੇਰਿਓ*) “ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਣ” ਜਾਂ “ਸਹਿਣ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ἄρως (*ਪ੍ਰੋਸ*)⁵⁷ ਦੇ ਨਾਲ ਤੇਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਦ੍ਰਿੜ ਰਹਿਣਾ, ਕੱਸ ਕੇ ਫੜਣਾ”⁵⁸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਲੋੜ ਹੈ। ਕਿਤੇ ਹੋਰ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, “ਨਿੱਤ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ” (1 ਥੱਸਲੁਕੀਆਂ 5:17)।

ਆਇਤ 13. ਆਇਤ 10 ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀਓ “ਭਰੱਪਣ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਏ ਨਾਲ ਗੂੜ੍ਹਾ ਹਿਤ ਰੱਖੋ।” ਆਇਤ 13 ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਭਰੱਪਣ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦੇ ਲਈ ਦੋ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨੂੰ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ।

ਪਹਿਲਾ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਸੰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਸਾਂਝੀ ਬਣੋ**। “ਸਾਂਝੀ” (κοινωνέω ਤੋਂ, *ਕੋਈਨੋਨਿਓ*) ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ κοινωνία (*ਕੋਈਨੋਨਿਓ*) ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ “ਸਹਿਭਾਗਿਤਾ, ਸਧਾਰਨ ਤੌਰ ਤੇ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।” *ਕੋਈਨੋਨਿਓ* ਦਾ ਵਿਚਾਰ “ਸਧਾਰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।”⁵⁹ ਬੰਦ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਲੋੜਵੰਦ “ਸੰਤ” ਹਨ (ਸਾਥੀ ਮਸੀਹੀ; 1:7 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਹੋ ਕੇ ਭਾਈਆਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚਿੰਤਾ ਹੈ। “ਅਸੀਂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭਲਾ ਕਰੀਏ ਪਰ ਨਿਜ ਕਰਕੇ ਨਿਹਚਾਵਾਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ” (ਗਲਾਤੀਆਂ 6:10; ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਆਇਤ 13 ਵਿੱਚ, NIV ਵਿੱਚ ਹੈ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਸਾਂਝੀ ਬਣੋ” ਜੋ ਲੋੜਵੰਦ ਹਨ। ਬੰਦ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ “ਸੰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ”, “ਸੰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੇ ਨਹੀਂ।” “ਲੋੜਾਂ” (χρεια, *ਚਰੇਈਆਦਾ* ਬਹੁਵਚਨ) ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਭੋਜਨ, ਕੱਪੜੇ, ਘਰ-ਅਤੇ ਪਿਆਰ।

ਕਲੀਸੀਆ ਕਈਆਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਸਾਰਿਕ ਸੰਗਠਨਾਂ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ

ਜੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਲੱਗ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ, ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ, ਲੋਕ ਸੰਸਾਰਿਕ ਸੰਗਠਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਕਾਰਣ ਜੁੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕੁਝ ਉਹ ਉੱਥੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਪਿਆਰੇ ਮਸੀਹੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕਲੀਸੀਆ ਬਣਦੀ ਹੈ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਲੂਕ ਹਾਰਟ ਮੈਨ ਪਿਆਰ ਦੇ ਇਸ ਗੁਣ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਬੋਧਤ ਕਰਦਾ ਹੈ “ਆਪਣੇ ਖਰਚ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਭਲੇ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨਾ।”⁶⁰

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਿਆਰੇ ਮਸੀਹੀ “ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਸਮਰਪਿਤ ਹਨ”: ਪਰਾਹੁਣਾਚਾਰੀ ਪੁੱਜ ਕੇ ਕਰੋ। “ਪਰਾਹੁਣਾਚਾਰੀ” φιλῶδενία (ਫਿਲੋਕਸਜ਼ੀਨੀਆ) ਤੋਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਗੈਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨਾ।” ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਫਿਲੋਸ (“ਪ੍ਰੇਮ”) ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ἔννοος (ਜ਼ੀਨੋਸ, “ਅਜਨਬੀ”) ਦਾ ਸਮਾਵੇਸ਼ ਹੈ। “ਪਰਾਹੁਣਾਚਾਰੀ” ਦਾ ਅਰਥ ਇੱਕ ਸਮਾਜਿਕ ਸ਼ਾਮ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਰੀਬੀ ਦੇਸਤਾਂ ਇੱਕਠੇ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਜਨਬੀਆਂ⁶¹ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਲੋਕਜ਼ੇਨੀਆ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13:2 ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, “ਪਰਾਹੁਣਾਚਾਰੀ ਕਰਨੀ ਨਾ ਭੁੱਲਿਓ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਹ ਕਰ ਕੇ ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨ ਪਛਾਣੇ ਘਰ ਉਤਾਰਿਆ ਹੈ।”

ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿੱਚ, ਜ਼ੋਰ ਸੰਤਾਂ (ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ) ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਪਰਾਹੁਣਾਚਾਰੀ ਦਿਖਾਉਣ ਤੇ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੀ ਮਿਲੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। Phillips ਵਿੱਚ ਆਇਤ 13 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ: “ਆਪਣੇ ਸੰਗੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਦਾਰਤਾ ਨਾਲ ਦਿਓ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਭੋਜਨ ਜਾਂ ਇੱਕ ਬਿਸਤਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਕਦੀ ਵੀ ਨਾ ਕੁੜਕੁੜਾਓ।” ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਰਾਹੁਣਾਚਾਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਸਰਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੂਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਜੋ ਲੋਕ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਉਹ ਅਕਸਰ ਗੰਦੇ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਖਤਰਨਾਕ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਭਾਗਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹਾਲਤ ਬਦਲ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਹੁਣ ਵੀ ਸ਼ਬਦ “ਪਰਾਹੁਣਾਚਾਰੀ” ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਨਿੱਘੀ ਦੇਖਭਾਲ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਪਰਾਹੁਣਾਚਾਰ ਹੋਣਾ ਐਲਡਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਖਾਸ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:2; ਤੀਤੁਸ 1:8)। ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪਰਾਹੁਣਾਚਾਰੀ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਹੈ—ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਉਹ ਭੈਣਾਂ ਅਤੇ ਭਾਈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਸਨ।

ਲਿਖਤ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਰਾਹੁਣਾਚਾਰੀ “ਪੁੱਜ ਕੇ” ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। “ਪੁੱਜ ਕੇ” δῖνωκω (ਡਿਓਕੋ) ਤੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ 9:30, 31 ਵਿੱਚ “ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਇਤ 12:13 ਵਿੱਚ, AB ਵਿੱਚ ਹੈ “ਪਰਾਹੁਣਾਚਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ” ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਡੀਓਕੋ ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜੋਸ਼ੀਲੀ ਖੋਜ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।⁶² ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਾਹੁਣਾਚਾਰੀ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਮੌਕਿਆਂ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਮੌਕਿਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਰਵੱਈਆ (12:14-21)

¹⁴ਆਪਣੇ ਦੁਖਦਾਈਆਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿਓ, ਅਸੀਸ ਦਿਓ, ਫਿਟਕਾਰੋ ਨਾ! ¹⁵ਅਨੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਕਰੋ, ਰੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰੋਵੋ। ¹⁶ਆਪੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਨ ਹੋਵੋ, ਉੱਚੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਮਨ ਨਾ ਲਾਓ ਪਰ ਨੀਵੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਰਹੋ, ਆਪਣੀ ਜਾਚ ਵਿੱਚ ਸਿਆਣੇ ਨਾ ਬਣ ਬੈਠੋ। ¹⁷ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਵੱਟੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਨਾ ਕਰੋ। ਜਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਭਾਣੇ ਚੰਗੀਆਂ ਹਨ ਓਹਨਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ। ¹⁸ਜੇ ਹੋ ਸੱਕੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਵਾਹ ਲੱਗਦਿਆਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਰੱਖੋ। ¹⁹ਹੇ ਪਿਆਰਿਓ, ਆਪਣਾ ਬਦਲਾ ਨਾ ਲਓ ਪਰ ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ ਕਿਉਂ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਆਖਦਾ ਹੈ ਭਈ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਮੈਂ ਹੀ ਵੱਟਾ ਲਾਹਵਾਂਗਾ। ²⁰ਪਰ ਜੇ ਤੇਰਾ ਵੈਰੀ ਭੁੱਖਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਖੁਆ, ਜੇ ਤਿਹਾਇਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਪਿਆ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਹ ਕਰ ਕੇ ਤੂੰ ਉਹ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਅੱਗ ਦੇ ਅੰਗਿਆਰਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ਲਾਵੇਂਗਾ। ²¹ਬੁਰਿਆਈ ਤੋਂ ਨਾ ਹਾਰ ਸਗੋਂ ਭਲਿਆਈ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲੈ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਲਿਆ (12:1, 2), ਉਹ ਰੋਮੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ (12:3-13) ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ (12:14-21)। ਜਦਕਿ ਇਸ ਖੰਡ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਨ (12:14, 17-21), ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਥੀ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ (12:15, 16) ਅਤੇ “ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ” (12:17, 18) ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੁਝਾਅ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਕਿ ਇਸ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵਿਵਰਣ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਨਾਲ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦਾ *ਕੁਦਰਤੀ ਨਤੀਜਾ* ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 14. ਇਸ ਨਿਜੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਲੋਕ “ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੋਲੀਆਂ ਮਾਰਨਗੇ ਅਤੇ ਸਤਾਉਣਗੇ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਬੁਰੀ ਗੱਲ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਝੂਠ ਮੂਠ ਲਾਉਣਗੇ” (ਮੱਤੀ 5:11)। ਫਿਰ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਮਨੁੱਖ “ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵੈਰ ਰੱਖਣਗੇ ਅਤੇ ਜਦ ਓਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੇਕ ਦੇਣਗੇ ਅਤੇ ਬੋਲੀਆਂ ਮਾਰਨਗੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਉਂ ਬੁਰਾ ਜਾਣ ਕੇ ਕੱਢ ਸੁੱਟਣਗੇ” (ਲੂਕਾ 6:22)। ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ *ਕਿਰਪਾਲੂ* ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: **ਆਪਣੇ ਦੁਖਦਾਈਆਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿਓ,**⁶³ **ਅਸੀਸ ਦਿਓ, ਫਿਟਕਾਰੋ ਨਾ।** ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਆਇਤ 17 ਤੋਂ 21 ਤੱਕ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

“ਅਸੀਸ” ਸ਼ਬਦ *ἐπιλογίζω* (*ਯੁਲੇਜਿਓ*) ਤੋਂ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਕਿਰਿਆ ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ “ਯੁਲੇਜੀ” ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ *ἐπὶ* (*ਯੂ*, “ਚੰਗਾ” ਜਾਂ “ਵਧੀਆ”) ਨੂੰ *λόγος* (*ਲੋਗੋਸ*, “ਸ਼ਬਦ”) ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ “ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਵਚਨ”⁶⁴ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੀ

“ਤਾਰੀਫ਼” ਕਰਨਾ ਉਸ ਦੇ ਬਾਰੇ “ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਵਚਨ” ਕਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਯੂਲੇਜਿਓ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ “ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਵਚਨ ਕਹਿਣਾ” ਹੈ। “ਸਰਾਪ” *καταράομαι* (ਕਾਤਾਰਾਓਮਾਈ) ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ *ἀρά* (ਆਰਾ, “ਇੱਕ ਸਰਾਪ”) *κατά* (ਕਾਤਾ) ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਤੇਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ “ਸਰਾਪ ਦੇ ਸ਼ਬਦ”⁶⁵ ਕਰੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਉਲੇਖ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ ਇਹ “ਆਸ਼ਿਸ਼” ਦਾ ਉਲਟ ਹੈ: ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਤਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਰਾਪਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। CEV ਆਇਤ 14 ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ: “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਮੰਗੋ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਆਸ਼ਿਸ਼ ਦੇਵੇ। ਉਸ ਤੋਂ ਮੰਗੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਸ਼ਿਸ਼ ਦੇਵੇ ਸਰਾਪ ਨਾ ਦੇਵੇ।” ਇਹ ਆਇਤ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਝਲਕ ਦਿੰਦੀ ਹੈ: “ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦੇਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿਓ, ਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤ ਲਾਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ” (ਲੂਕਾ 6:28; ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 5:44)।

ਹੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰੇ: “ਪਰ ਇਹ ਅਣਹੋਣਾ ਹੈ!” ਇਹ ਐਸਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਣਹੋਣਾ ਨਹੀਂ। ਇਹੋ ਹੈ ਜੋ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਲੀਬ ਤੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੇ ਪਿਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਭਈ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ” (ਲੂਕਾ 23:34)। ਇਹੀ ਸੀ ਜੋ ਇਸਤੀਫ਼ਾਨ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਦਰਜੇ ਤੱਕ ਪਥਰਾਵ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, “ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਇਹ ਪਾਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੁੰਮੇ ਨਾ ਲਾ!” (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 7:60)। ਇਹੀ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਅਸੀਂ ਗਾਲੀਆਂ ਖਾ ਕੇ ਅਸੀਸ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 4:12)।

ਆਇਤ 14 ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਉਸ ਅੰਤਿਆਚਾਰ ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਆਇਤ ਨੂੰ ਬੁਰੇ-ਸਲੂਕ ਦੀਆਂ ਹੋਰਨਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਸਧਾਰਣ ਤੌਰ ਤੇ ਵੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਦਯਾਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਅਕਸਰ ਸਰਾਪ-ਪਰ ਮਸੀਹੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਸ਼ਿਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬੁਰਾ ਵਿਵਹਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਦਾ ਸਰੋਤ ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ), ਤਾਂ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਕਿਰਪਾਲੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 15. ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਇੱਕ ਗੁਣ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦਯਾਵਾਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, **ਅਨੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਕਰੋ, ਰੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰੋਵੋ।** ਇਹ ਸਲਾਹ ਭਾਈਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੇਨਤੀ ਹੈ। ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 12 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ “ਇੱਕ ਸਰੀਰ [ਕਲੀਸੀਆ] ਵਿੱਚ ਢੇਰ ਸਾਰੇ ਅੰਗ [ਆਤਮਿਕ] ਹਾਂ . . . ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੇ ਅੰਗ ਹਾਂ” (12:4, 5)। ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਅੰਗ [ਸਰੀਰ ਦੇ] ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਲੱਗੇ, ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਅੰਗ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਜੇ ਇੱਕ ਅੰਗ ਦਾ ਆਦਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਅੰਗ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:26)।

ਆਇਤ 15 ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪੂਰਵ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਨਜ਼ਦੀਕੀ। ਇਹ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਿਰਫ਼ ਹਰ ਹਫ਼ਤੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਬਾਕੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਹਾਸਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਹਰ ਹਫ਼ਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਬੰਦਗੀ ਲਈ ਇੱਕਠੇ ਹੋਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਬਾਈਬਲ ਕਲਾਸਾਂ ਅਤੇ ਬੰਦਗੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹਨ, ਪਰ ਆਇਤ 15 ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕੇ ਬੋਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ-ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਜੇ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ-ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਗਹਿਰਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਜਾਣ। ਅਸੀਂ ਉਦੋਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਵਿੱਚ ਵੱਧਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੌਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਹਾਸਾ ਅਤੇ ਅੱਥਰੂ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ-ਜਿਵੇਂ ਜਨਮ, ਵਿਆਹ-ਸ਼ਾਦੀ, ਅਤੇ ਜਨਾਜ਼ੇ ਦੇ ਮੌਕੇ।

ਅਸੀਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਗੀ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲਿਆ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਮੁੱਖ ਸ਼ਬਦ “ਦੇਖਭਾਲ” ਅਤੇ “ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।” ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਭੈਣਾਂ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਸੰਗ ਇਹ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਇਤ 15 ਪ੍ਰਾਥਮਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਸੰਗ ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੀ ਆਪਣੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਰੂਚੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਭਲਾਈ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਣ ਦੀ ਆਸ ਹੈ। ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਾਭ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ: ਅਕਸਰ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦਿਆਂ ਨਾਟਕੀ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਬੂਲ ਕਰਦੇ ਹਨ-ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੌਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਜਾਂ ਅੱਥਰੂਆਂ ਨੂੰ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਆਇਤ 15 ਵਿੱਚ ਪੈਲੁਸ ਦੀਆਂ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਮੰਨਣ ਦੇ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਧ ਕੇ ਚੁਨੌਤੀ ਭਰੀਆਂ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਚੰਗਾ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਹੋ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਬੁਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ? ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਜੀਵਨ ਅਚਾਨਕ ਤ੍ਰਾਸਦੀ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰੋ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚੋਗੇ, “ਉਹ ਇਸੇ ਦੇ ਲਾਇਕ ਸੀ”? ਕੋਈ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, “ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਕਰ ਸਕਣਾ ਜਾਂ ਰੋ ਸਕਣਾ ਅਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ।” ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਗ਼ੈਰ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ, ਪਰ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਸੁਭਾਵਿਕ ਇੱਛਾ ਤੋਂ

ਉੱਪਰ ਉੱਠਣ ਦੀ ਚੁਨੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਨਾਲ ਗਾਉਣ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਤਰਸਵਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 16. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਨ ਦੌਲਤ ਜਾਂ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੁਣਵਾਨ ਜਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੜ੍ਹੇ ਲਿਖੇ ਸਨ ਜਾਂ ਫਿਰ ਹੋਰ ਕਈ ਕਾਰਣਾਂ ਕਰਕੇ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਮੂਲਪਾਠ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਹੋਰਨਾਂ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਿਹਤਰ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਾਫੀ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮਸੀਹੀ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਰਗਰਮ ਹਨ, ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਰਮੀ ਜੀਵਨ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ ਆਦਿ।

ਰਸੂਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਆਪੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਨ ਹੋਵੋ।** ਹੋਰ ਥਾਂ ਤੇ ਵੀ “ਇੱਕ ਮਨ ਹੋਣ” ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਾਂ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 1:10)। ਇੱਥੇ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਹਰੇਕ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਵਰਤੋ; ਕਿਸੇ ਦਾ ਪੱਖਪਾਤ ਨਾ ਕਰੋ।” JB ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ “ਹਰੇਕ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਤਰਸ ਨਾਲ ਵਿਹਾਰ ਕਰੋ।”

ਮੂਲਪਾਠ ਅੱਗੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, **ਉੱਚੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਮਨ ਨਾ ਲਾਓ ਪਰ ਨੀਵੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਰਹੋ।** “ਉੱਚੀਆਂ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਤੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਉੱਚਾ” (ὕψιστος, *ਹੁਪਸੋਸਟੋਸ*)। ਯੂਨਾਨੀ ਵਾਕ ਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ “ਉੱਚੀਆਂ [ਗੱਲਾਂ]” ਉੱਤੇ ਮਨ ਨਾ ਲਾਓ (ਵੇਖੋ KJV), ਉਹ “ਗੱਲਾਂ” ਜੋ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਬਦ “ਲੋਕ” ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। LB ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ “ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪੱਖ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ, ਪਰ ਸਧਾਰਣ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣੋ।” ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪੱਖਪਾਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਇੱਕੋ ਕਲੀਸੀਆ ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਗਰੀਬ ਨਾਲ ਵੱਖਰਾ-ਵੱਖਰਾ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਯਾਕੂਬ 2:1-9)।

ਸ਼ਾਇਦ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮੰਡਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗਰੀਬ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੁੰਦੀ ਸੀ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 1:26-28)। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮ ਦੋਵੇਂ ਮਸੀਹੀ ਬਣ ਗਏ ਸਨ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:5-9; ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 3:22-4:1)। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇਸ ਵੱਡੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤਬਦੀਲੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਗੁਲਾਮ ਬੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਲਾਗੇ ਬੈਠੇ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ?

ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ “ਨੀਵੀਆਂ [ਲੋਕਾਂ]” ਦੀ ਬਜਾਇ, ਇਹ “ਨੀਵੀਆਂ [ਚੀਜ਼ਾਂ]” ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। TEV ਬਾਈਬਲ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿੱਚ “ਨਮਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ” ਹੈ। NIV ਬਾਈਬਲ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿੱਚ ਫੁਟਨੋਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਕਲਪਿਕ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ: “ਦਾਸ ਵਰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ

ਚਾਹਵੰਦ।” ਭਾਵੇਂ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਾਇਕ ਸੱਚਾਈ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ “ਇੰਨੇ ਮਾੜੇ” ਹਾਂ ਕਿ ਦਾਸਾਂ ਵਰਗੇ ਕੰਮ ਕਰੀਏ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਇੱਕ ਦਾਸ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਪੈਰ ਧੋਤੇ (ਯੂਹੰਨਾ 13:5-17)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 18:3; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 4:12)। ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀ ਬੰਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਪੂਰਾ ਹਫ਼ਤਾ ਕਥਿਤ “ਦੁਨਿਆਵੀ ਕੰਮ” ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੀ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਸਕਣ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਇਤ 16 ਨੂੰ ਇਸ ਚਿਤਾਵਨੀ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕੀਤਾ: **ਆਪਣੀ ਜਾਚ ਵਿੱਚ ਸਿਆਣੇ ਨਾ ਬਣ ਬੈਠੋ** (ਵੇਖੋ ਕਹਾਉਤਾਂ 3:7)। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਿਹੜਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ “ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ” ਹੈ? ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਸ਼ਾ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ “ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ” ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਮੌਰਿਸ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਦਾ ਹੈ: “ਜਿਹੜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਆਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੀ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਆਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।”⁶⁶ ਫਿਰ ਵੀ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਦੂਜਿਆਂ ਵੱਲ ਉੱਗਲੀ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਂਚਣ ਦਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਭਾਵ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਾਂ “ਸਿੱਧੀ ਸਾਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਆਮ ਸਮਝ” ਬਾਰੇ, ਜਿਹੜੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਿਆਣੇ ਹਨ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।

ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ *ਹਲੀਮਹੇਣਾ* ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲ ਸੱਚ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਦੂਸਰੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਜਿਹੜੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਉਹ ਹਰੇਕ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਭਾਵ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੈ। ਸਟੈਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕੁਝ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਘਮੰਡ ਫੇਕੀ ਆਕੜ ਤੋਂ ਵੀ ਭੈੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।”⁶⁷

ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਇਨਕਾਰ ਹੈ। “ਸਵੀਕਾਰਿਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਪਰਵਾਨਗੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।”⁶⁸ ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੱਤਾਂ ਜਾਂ ਜੀਵਨਸ਼ੈਲੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਦਰ ਵਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਯਿਸੂ “. . . ਪਾਪੀਆਂ ਦਾ ਯਾਰ” (ਮੱਤੀ 11:19) ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਸੀ “ਏਦੋਂ ਅੱਗੇ ਫੇਰ ਪਾਪ ਨਾ ਕਰੀ” (ਯੂਹੰਨਾ 8:11)।

ਆਇਤ 17. ਇੱਥੇ ਆ ਕੇ, ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲ ਕੇ ਵਾਪਸ ਵੈਰੀਆਂ ਵੱਲ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (12:14)। ਆਇਤ 17 ਇੱਕ ਨਾਂਹ ਵਾਚਕ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: **ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਵੱਟੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਨਾ ਕਰੋ**। ਆਤਮ-ਰੱਖਿਆ ਸਭ ਤੋਂ ਮੂਲ ਪਰਵਿਰਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਵਰਤਾਓ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਵਰਤਾਓ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਆਜ ਸਮੇਤ ਮੋੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।⁶⁹ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ!” ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਬਹਾਨੇ ਉਸ ਦੇ ਘੁਸੰਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਣ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ

ਇਸ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੇ। ਆਇਤ 2 ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇਸ ਜੁੱਗ ਦੇ ਰੂਪ ਜੇਹੇ ਨਾ ਬਣੇ।” “ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਵੱਟੇ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਨ” ਲਈ ਇਸ ਜਗਤ ਦੇ ਰੂਪ ਜੇਹੇ ਨਾ ਬਣਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਿੰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ!

ਆਓ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਈਏ:

ਤੁਸਾਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ “ਅੱਖ ਦੇ ਬਦਲੇ ਅੱਖ ਅਤੇ ਦੰਦ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦੰਦ।” ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਦੁਸ਼ਟ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ਸਗੋਂ ਜੋ ਕੋਈ ਤੇਰੀ ਸੱਜੀ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਚਪੇੜ ਮਾਰੇ ਤੂੰ ਦੂਈ ਵੀ ਉਹ ਦੀ ਵੱਲ ਭੁਆ ਦਿਹ। ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਨਾਲਸ ਕਰ ਕੇ ਤੇਰਾ ਕੁੜਤਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਚਾਦਰ ਵੀ ਲੈਣ ਦਿਹ। ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਤੈਨੂੰ ਇੱਕ ਕੋਹ ਵਿਗਾਰੇ ਲੈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇ ਕੋਹ ਚੱਲਿਆ ਜਾਹ (ਮੱਤੀ 5:38-41)।

ਡੱਗਲਸ ਜੇ. ਮੂ ਨੇ ਬਦਲਾ ਨਾ ਲੈਣ ਦੇ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ “ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਵੇਕਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ” ਕਿਹਾ ਹੈ।⁷⁰

ਕੀ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਛੋਟ ਵੀ ਹੈ? ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਵੱਟੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਨਾ ਕਰੇ” (ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਯੂਨਾਨੀ ਮੂਲਪਾਠ ਵਿੱਚ, ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ “ਕਿਸੇ ਨਾਲ” ਸ਼ਬਦ ਵਾਕ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਰੀਖਿਆ ਹੈ!

ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਵੱਟੇ ਬੁਰਿਆਈ ਮੋੜਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਵਰਤਾਓ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਜਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਭਾਣੇ ਚੰਗੀਆਂ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ**। “ਚੰਗੀਆਂ ਹਨ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ *καλῶς* (ਕਾਲੋਸ) ਦੇ ਰੂਪ ਤੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਹੜਾ “ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਸੁਭਾਵਕ ਤੌਰ ਤੇ ‘ਚੰਗਾ’ ਹੈ।” ਇਸ ਆਇਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ “ਜੋ ਨੈਤਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਚੰਗਾ, ਸਹੀ, ਨੇਕ, ਆਦਰਯੋਗ ਹੈ।”⁷¹ ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਭਾਵੇਂ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਰਜ਼ੀ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨ ਉਸ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਨਮੂਨਾ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਤੇ ਵੀ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ “ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਿਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਵੀ ਚੰਗੀਆਂ [ਕਾਲੋਸ ਤੋਂ] ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ” (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 8:21)।

Phillips ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ 17 ਆਇਤ ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ: “ਇਹ ਨਾ ਕਰੋ, ‘ਲੋਕ ਭਾਵੇਂ ਜੋ ਕੁਝ ਮਰਜ਼ੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋਣ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ।’” ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, “ਲੋਕ ਭਾਵੇਂ ਜੋ ਕੁਝ ਮਰਜ਼ੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋਣ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ” - ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਆਸਥਾਵਾਂ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ, ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਨਿੰਦਾ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਹੈ। Phillips ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਵੇਖੋ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਵਿਹਾਰ ਆਲੋਚਨਾ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੋਵੇ।”

ਆਇਤ 18. ਅੱਗੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਾਹ ਲੱਗਦਿਆਂ ਹਰੇਕ ਨਾਲ ਮੇਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ-ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਸਮੇਤ ਜਿਹੜੇ ਸਾਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਇਤ 18 ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਹੋ ਸੱਕੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਵਾਹ ਲੱਗਦਿਆਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਰੱਖੋ। ਜਿਵੇਂ 17 ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਰਸੂਲ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸਤਰਤ ਸੀ: “ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਰੱਖੋ।”

ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਯਕੀਨਣ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰੇਗਾ, “ਪਰ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ!” ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜੇ ਹੋ ਸੱਕੇ . . . ।” ਕਈ ਵਾਰ, ਮੇਲ ਰੱਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਮੇਲ ਦੀ ਕੀਮਤ ਸਚਿਆਈ ਅਤੇ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ-ਅਤੇ ਇਹ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਕੀਮਤ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ, ਮੇਲ ਰੱਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਮਰਜ਼ੀ ਕਰੀ ਜਾਓ, ਦੂਸਰਾ ਵਿਅਕਤੀ ਮੇਲ ਰੱਖਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਦੂਜੀ ਯੋਗਤਾ ਵੱਲ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ: “ਜੇ ਹੋ ਸੱਕੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਵਾਹ ਲੱਗਦਿਆਂ।” ਜੈਨ ਕੈਚਲਮੈਨ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ “ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਾਂ।”⁷² ਦੂਜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਵੇਂ ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਕਰੇਗਾ ਉਹ ਸਾਡੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਗਰੈਹਣਸ਼ੀਲ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਵਾਹ ਲੱਗਦਿਆਂ ਮੇਲ ਨੂੰ ਬੜਾਵਾ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਪਹਾੜੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਪੰਨ ਓਹ ਜਿਹੜੇ ਮੇਲ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਕਿਉਂ ਜੇ ਓਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕਰਾਉਣਗੇ” (ਮੱਤੀ 5:9)।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੋ ਯੋਗਤਾਵਾਂ-“ਜੇ ਹੋ ਸੱਕੇ” ਅਤੇ “ਆਪਣੀ ਵਾਹ ਲੱਗਦਿਆਂ”-ਮੇਲ ਨਾ ਰੱਖਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, “ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ, ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ” ਜਾਂ “ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਜਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਬਸ ਇਹੋ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।” ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਵਾਹ ਲੱਗਦਿਆਂ “ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਰੱਖਣ” ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਹੈ, “ਪਰ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਵੱਟੇ ਬੁਰਿਆਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਮੇਰੇ ਵੈਰੀ ਮੇਰਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣਗੇ।” ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੋਵੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, “ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਵੱਟੇ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਨਫਰਤ ਕਰਨਗੇ।” ਇਹ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ-ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਫਰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਲ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਉਹ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਉਸ ਨਾਲ ਮੇਲ ਰੱਖਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਕੇ।

ਆਇਤ 19. 19 ਅਤੇ 20 ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਫੇਰ ਇੱਕ ਨਾਂਹ ਵਾਚਕ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਸੀ: **ਹੇ ਪਿਆਰਿਓ, ਆਪਣਾ ਬਦਲਾ ਨਾ ਲਓ।** 1:7

ਆਇਤ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ “ਪਿਆਰਿਓ” ਕਹਿ ਕੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕਿ ਅਗਾਪੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰੇਣੀ ἀγαπήσεις (ਅਗਾਪੇਟੇਸ) ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।⁷³ ਉਸ ਨੇ ਇੱਥੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਿਉਂ ਵਰਤਿਆ? ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਚਰਚਾ ਹਾਲੇ ਵੀ ਸੱਚੇ “ਪ੍ਰੇਮ [ਅਗਾਪੇ] ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਸੀ (12:9)। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਦਾ ਦਿਲ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਲਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਕਿੰਨੀ ਜੱਦੋ-ਜਹਿਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ।

ਕਾਫੀ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਫਰਾਂਸਿਸ ਬੇਕਨ (1561-1626) ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੇਣਿਤ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।”⁷⁴ ਡੇਲ ਹਾਰਟਮੈਨ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬਦਲਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦੇ ਵਾਰ ਹਾਰਦੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾ, ਅਸੀਂ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਗੁਆ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਵਰਤਾਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੂਜਾ (ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੰਭੀਰ ਹੈ), ਅਸੀਂ ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਹਾਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।⁷⁵

ਪਰ ਕੋਈ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਪਰ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਲਈ ਖੜਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਲੋਕ ਸੋਚਣਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹਾਂ।” ਇਹ ਗੱਲ ਸੱਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਆਉ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ: ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੇ ਸਾਧਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਨਾਲੋਂ ਬਦਲਾ ਨਾ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਿੱਜੀ ਤਾਕਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਸੀ, ਤਮਾਸ਼ਾ ਵੇਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤਾਹਨਾ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਜੇ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਹੈਂ ਤਾਂ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਉੱਤਰ ਆ” (ਮੱਤੀ 27:40)। ਉਹ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਉੱਤਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਦਲਾ ਨਾ ਲੈ ਕੇ ਵਿਖਾਈ।

ਕੀ ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬੁਰਿਆਈ ਦੀ ਕੋਈ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ? ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਚੈਕੋਨੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਬੁਰਿਆਈ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇਗੀ? ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਉਦੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਵਚਨ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ।

ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ (ὀργή, ਓਰਗੋ) ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਯੂਨਾਨੀ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ” ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਬਸ ਇੰਨਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, “ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ ਥਾਂ ਨਾ ਦਿਓ” (ਵੇਖੋ KJV)। ਫਿਰ ਵੀ, ਬਾਕੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ਸੀ।⁷⁶ ਕਿਉਂ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਆਖਦਾ ਹੈ ਭਈ “ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਹੈ।” CJB ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿੱਚ “ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ; ਮੈਂ ਵੱਟਾ ਲਵਾਂਗਾ” ਹੈ। ਮੂਲਪਾਠ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 32:35 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਤਾਂ ਮੂਸਾ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਦੇ ਮੂਲਪਾਠ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ LXX ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ (ਵੇਖੋ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 10:30)।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਦੇ ਤੁਲਨਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਆਇਤ 17 ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਵੱਟੇ ਬੁਰਿਆਈ ਨਾ ਕਰੇ।” ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ: “ਪ੍ਰਭੂ ਆਖਦਾ ਹੈ, ‘ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਹੈ।’” ਆਇਤ 19 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਬਦਲਾ (ἐκδίκῶ, ਏਕਡੀਕੀਓ) ਆਪ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਆਇਤ ਦੇ ਆਖਰੀ ਭਾਗ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਿਉਂ: ਫੇਰ, ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ: “ਪ੍ਰਭੂ ਆਖਦਾ ਹੈ, ‘ਬਦਲਾ [ἐκδίκῆται, ਏਕਡੀਕੇਸਿਸ] ਲੈਣਾ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਹੈ।’”

ਪਰਮੇਸੁਰ ਬੁਰਿਆਈ ਦਾ ਬਦਲਾ ਕਿਵੇਂ ਲੈਂਦਾ ਹੈ? ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਤਿੰਨ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

ਕੁਝ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਪਾਪ ਦੇ ਸੁਭਾਵਕ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਈਆਂ ਨੇ “ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਭੁੱਲ ਦੇ ਜੇਗ ਫਲ ਭੋਗਿਆ” (1:27)। ਜਿਸੀ ਐਲਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਲਈ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਰਾਹੀਂ।”⁷⁷

ਸਜ਼ਾ ਕਈ ਵਾਰ ਮਨੁੱਖੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ 13 ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਜੋਂ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, “ਉਹ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਸੇਵਕ ਹੈ ਭਈ ਕੁਕਰਮੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ [ਓਰਗੋ] ਦੇਵੇ” (13:4)।

ਬੇਸ਼ੱਕ, ਪਛਤਾਵੇ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਮਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਆਖਰੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਅਦਾਇਗੀ ਉਦੋਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ਕ੍ਰੋਧ [ਓਰਗੋ] ਅਤੇ ਸੱਚਾ ਨਿਆਂ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਉਹ ਦੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫਲ ਦੇਵੇਗਾ” (2:5, 6)।

ਆਇਤ 20. ਜੇਕਰ ਸਾਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਕੋਲੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 32:35 ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਹਾਉਤਾਂ 25:21 ਵਿੱਚੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ: **ਪਰ ਜੇ ਤੇਰਾ ਵੈਰੀ ਭੁੱਖਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਖੁਆ, ਜੇ ਤਿਹਾਇਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਪਿਆ।** ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਲੂਕਾ 6:27 ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਵਿਹਾਰਕ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ ਹਨ: “ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰੋ। ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵੈਰ ਰੱਖਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰੋ।” ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਦੂਰ ਭੱਜਣਾ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੈਰੀਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਪਹਿਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਦੁਨੀਆਂ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, “ਆਪਣੇ ਵੈਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਲੱਭੋ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਸੁਆਰਥ ਲਈ ਵਰਤੋ। ਕੀ ਉਹ ਭੁੱਖਾ ਹੈ? ਉਸ ਨੂੰ ਭੁੱਖਾ ਮਰਨ ਦਿਓ। ਕੀ ਉਹ ਤਿਹਾਇਆ ਹੈ? ਉਸ ਨੂੰ ਤਿਆਹਿਆ ਮਰਨ ਦਿਓ।” ਫਿਰ ਵੀ, ਪ੍ਰੇਮ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਆਪਣੇ ਵੈਰੀ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ-ਭੋਜਨ, ਪਾਣੀ, ਜਾਂ ਜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ-ਨੂੰ ਲੱਭੋ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰੋ।”

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਗਲਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਚਾਰ ਸੰਭਵ ਜਵਾਬ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਉਹ

ਤੁਹਾਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਇਹ ਵੈਰ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਇਹ ਬਦਲਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਾਸਤਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ; ਇਹ ਤਿਰਸਕਾਰ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਹਿਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਇਹ ਮਸੀਹ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ।⁷⁸ ਬੈਂਜਾਮਿਨ ਫਰੈਂਕਲਿਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਚੇਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਵੈਰੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।”⁷⁹

ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨਾਲ ਭਲਿਆਈ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਨਤੀਜਾ ਹੋਵੇਗਾ? ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਹਾਉਤਾਂ 25:22 ਵਿੱਚੋਂ ਇਹ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ: **ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਹ ਕਰ ਕੇ ਤੂੰ ਉਹ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਅੱਗ ਦੇ ਅੰਗਿਆਰਾਂ ਦਾ ਫੇਰ ਲਾਵੇਂਗਾ।** ਮੌਰਿਸ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ “ਅਲੰਕਾਰਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਿਹਾ ਹੈ” ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ।⁸⁰ ਵਾਕ ਦੇ ਅਰੰਭ ਸੰਬੰਧੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਲਾਏ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ, ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ, ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਸਿਰਾਂ ਉੱਤੇ ਭਾਂਡੇ ਚੁੱਕਦੇ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਵੈਰੀ ਦੀ ਅੱਗ ਬੁੱਝ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਫੇਰ ਅੱਗ ਬਾਲਣ ਦੇ ਲਈ ਅੰਗਿਆਰੇ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਅੱਗ ਵਾਲੇ ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਚੁੱਕਿਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਬਲਦੀ ਹੋਈ ਅੱਗ ਪਾਉਣਾ ਇੱਕ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸੰਕੇਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।⁸¹ ਹੋਰ ਲੇਖਕ “ਇੱਕ ਮਿਸਰੀ ਰੀਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਅੱਗ ਦੇ ਬਲਦੇ ਹੋਏ ਅੰਗਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਕੜਾਹੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਦੀ ਗਹਾਵੀ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।”⁸² ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਐਲਨ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੈਰੀ ਸ਼ਹਿਰ ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਵਾਸੀ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ-ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਅੰਗਿਆਰੇ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਸਨ-ਸੁੱਟ ਕੇ ਸ਼ਹਿਰਪਨਾਹ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਐਲਨ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਬਚਾਅ ਭਲਿਆਈ ਕਰਨਾ ਹੈ।⁸³

ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਭਲਿਆਈ ਕਰਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।⁸⁴ MSG ਬਾਈਬਲ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ: “ਤੁਹਾਡੀ ਉਦਾਰਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਭਲਿਆਈ ਨਾਲ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ।” SEB ਬਾਈਬਲ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ “ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਰਮਿੰਦਰੀ ਨਾਲ ਸਾੜੋਗੇ।” ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਵੱਟੇ ਭਲਿਆਈ ਮੋੜਨਾ ਉਸ ਦੇ ਵਿਵੇਕ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤੰਬਾ ਵੱਲ ਲੈ ਕੇ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਰਕਲੇਅ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ “ਬਦਲਾ ਉਸ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਕਿਰਪਾਲਤਾ ਉਸ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਤੋੜੇਗੀ।”⁸⁵

ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵੈਰੀ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ

ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਿੱਤਰ ਬਣਾ ਲਓ। ਸਾਨੂੰ ਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਆਇਤ 21. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਸਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ: **ਬੁਰਿਆਈ ਤੋਂ ਨਾ ਹਾਰ ਸਗੋਂ ਭਲਿਆਈ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲੈ।** “ਜਿੱਤ” νικάω (ਨਿਕਾਓ) ਲਈ ਸ਼ਬਦ νίκη (ਨਾਈਕ) ਦਾ ਕਿਰਿਆ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਕਿ “ਜਿੱਤ” ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਹਾਰਨਾ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਉਣ ਦੇਣਾ ਅਸਾਨ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਬੁਰਿਆਈ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਵੇਗੀ ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਬੁਰਿਆਈ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਵਾਂਗੇ।

ਅਸੀਂ ਬੁਰਿਆਈ ਉੱਤੇ ਕਿਵੇਂ ਜਿੱਤ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਆਓ ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਕੁਝ ਆਇਤਾਂ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਈਏ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਫਿਟਕਾਰਨ ਲਈ ਕਹੀਏ (12:14), ਤਾਂ ਬੁਰਿਆਈ ਨੇ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾ ਲਈ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਵੱਟੇ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੀਏ (12:17), ਤਾਂ ਬੁਰਿਆਈ ਨੇ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾ ਲਈ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ (12:19), ਤਾਂ ਬੁਰਿਆਈ ਨੇ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾ ਲਈ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਸਟੈਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਅਸੀਂ ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਚੂਸ ਲਏ ਗਏ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹਾਰ ਗਏ ਹਾਂ, ਇਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਜਿੱਤ ਲਈ ਗਏ ਹਾਂ ਸਗੋਂ ‘ਦਬਾ ਲਏ ਗਏ’ [Phillips] ਹਾਂ।”⁶⁶

ਅਸੀਂ ਬੁਰਿਆਈ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਜੇਤੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਰੋਕ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, “ਭਲਿਆਈ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲੈ।” ਇਸ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ? ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿਣਾ (12:14)। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਆਪਣੀ ਵਾਰ ਲੱਗਦਿਆਂ ਹਰੇਕ ਨਾਲ ਮੇਲ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ (12:18)। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਭਲਿਆਈ ਕਰਨਾ ਜਿਹੜਾ ਸਾਨੂੰ ਵੈਰੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ-ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰਨਾ (12:20)।

ਕੀ ਭਲਿਆਈ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣਾ ਸੌਖਾ ਹੈ? ਨਹੀਂ। ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ? ਹਾਂ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਭਲਿਆਈ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਇੱਕ ਮਨਪਸੰਦ ਅਧਿਆਇ (ਅਧਿਆਇ 12)

ਰੋਮੀਆਂ 12 ਅਧਿਆਇ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਮਨਪਸੰਦ ਅਧਿਆਇ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਆਖ਼ਰੀ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਗਿਰਜੇ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਅਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ, ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਘਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਮੇਰਾ ਡੈਡੀ ਬੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕੇ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਕੱਠੇ ਘਰ ਵਿੱਚ

ਹੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭੇਜ ਲੈਂਦੇ ਸੀ। ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜਾ ਹਵਾਲਾ ਪੜ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕੋ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, “ਰੋਮੀਆਂ 12 ਅਧਿਆਇ।” ਰੋਮੀਆਂ 12 ਅਧਿਆਇ ਸਿਰਫ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਮਨਪਸੰਦ ਅਧਿਆਇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮਨਪਸੰਦ ਅਧਿਆਇ ਹੈ।

ਭਾਉਂਦੀ ਬੰਦਗੀ (12:1)

ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸੋਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਰਸਮੀ, ਸਵੈਚਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਐਬੀਲੀਨ, ਟੈਕਸਾਸ ਵਿੱਚ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਨੇਟ, ਟੈਕਸਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਸਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਐਤਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਦਾ ਸਫ਼ਰ ਕਰਕੇ ਵਾਪਸ ਐਬੀਲੀਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਬਹੁਤ ਥੱਕ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਕਸਬੇ ਦੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਿਆਂ ਪਾਇਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਯਾਦ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣਾ ਖਤਰਨਾਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ-ਅਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਦੁਗਣਾ ਖਤਰਨਾਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਮਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜੋ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹਰ ਸੇਵਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵੀ ਇਹ ਗੱਲ ਸੱਚ ਹੈ।

“ਸੇਵਾ” ਜਾਂ “ਬੰਦਗੀ”? (12:1)

ਲੇਖਕ *λατρεία* (ਲੇਟਰੀਆ) ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਹੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸਿਰਫ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਆਮ “ਸੇਵਾ” ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ “ਬੰਦਗੀ” ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰੋਮੀਆਂ 12:1 ਵਿੱਚ ਲੇਟਰੀਆ ਤੋਂ ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਤੱਤ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣਾ ਆਖ਼ਰੀ ਸੀਮਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।⁸⁷ ਇਸ ਆਇਤ ਵਿੱਚ, ਪੌਲਸ ਦੇਹੀ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਬਲੀਦਾਨ ਵਜੋਂ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਉਹ ਬੰਦਗੀ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਕਈਆਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ 12:1 ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ “ਸਾਰਾ ਜੀਵਨ ਬੰਦਗੀ” ਹੈ ਉਹ ਅਤੇ “ਬੰਦਗੀਆਂ” ਬਾਰੇ ਅਣਅਧਿਕਾਰਕ ਸਿੱਟਿਆਂ ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਕਈਆਂ ਨੇ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ “ਸਾਰਾ ਜੀਵਨ ਬੰਦਗੀ” ਹੈ, ਤਾਂ ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 10:25 ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਖਾਸ ਕੰਮ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਜੀਵਨ ਲਈ ਸਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਰਨਾ ਮੰਨਣਯੋਗ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਲਈ “ਸਾਰੀ ਕਲੀਸਿਯਾ ਇੱਕ ਥਾਂ ਇਕੱਠੀ ਹੋਵੇ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 14:23)। ਇਹ ਯਾਰਣਾ ਵੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਝੂਠੀ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ

ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਉਹ “ਮੰਡਲੀਆਂ [ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ] ਵਿੱਚ ਚੁੱਪ ਹੋ ਰਹਿਣ। . . . ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੀਵੀਂ ਦੇ ਲਈ ਮੰਡਲੀ [ਕਲੀਸੀਆ] ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ਲਾਜ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 14:34, 35)। ਫੇਰ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਆਮ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕੋਫੀ ਅਤੇ ਅੰਗੂਰਾਂ ਦੇ ਰਸ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ਵਜੋਂ ਪੀ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾਖਰਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਫੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਉਸ ਯਾਦਗਾਰੀ ਪਰਬ ਜਾਂ ਰਸਮ ਨੂੰ ਅਪਵਿੱਤਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ “ਸਮੂਹਿਕ ਬੰਦਗੀ” (ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਬੰਦਗੀ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਾ) ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਡੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ, ਨਿੱਜੀ, ਗੁਪਤ ਬੰਦਗੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਉਸ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਰੋਮੀਆਂ 12:1 ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਪੈਲੁਸ ਦੇ ਇਸ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਕੀ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੀਆਂ ਦੇਹੀਆਂ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦਾ ਬਲੀਦਾਨ ਕਰਕੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ਸਾਡੀ “ਰੂਹਾਨੀ [ਜਾਂ ਭਾਉਂਦੀ] ਬੰਦਗੀ ਹੈ”? ਸ਼ਾਇਦ, ਸਾਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮੇਤ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਿੱਖਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ:

ਸਾਨੂੰ “ਪਵਿੱਤਰ” ਅਤੇ “ਦੁਨਿਆਵੀ” ਵਿਚਕਾਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। “ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਮੱਤ ਦੇ ਕੇ” ਬੱਚਿਆ ਦਾ ਪਾਲਣ ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਨਾ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:4), ਉਪਦੇਸ਼ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਜਿੰਨਾ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਕੰਮ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਹਫ਼ਤਾ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਇਮਾਨਦਾਰ ਰਹਿਣਾ, ਇਸ ਨੂੰ “ਚਿੱਤ ਲਾ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਕਰਨਾ, ਨਾ ਕਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਲਈ” (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 3:23) ਧਾਰਮਿਕ ਲੇਖ ਲਿਖਣ ਜਿੰਨਾ ਪਵਿੱਤਰ ਕੰਮ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੀਏ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਰਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ-ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸੋਮਵਾਰ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਨਿੱਚਰਵਾਰ ਤੱਕ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਜੀਵਨ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ “ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ” ਬੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਅਸੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਪੋਸ਼ਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਪਦੇਸ਼ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਆਪਣਾ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਧਾਰਮਿਕ ਲੇਖ ਲਿਖ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, “ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਚਾਨਣ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚਮਕੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਸੁਭ ਕਰਮ ਵੇਖ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਜਿਹੜਾ ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨ” (ਮੱਤੀ 5:16)। ਪੈਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਸੱਭੇ ਕੁਝ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਲਈ ਕਰੋ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10:31)।

“ਰੂਪ ਜੇਹੇ ਨਾ ਬਣੋ” (12:2)

ਸੰਸਾਰ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਇਸ ਦੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਜਿਹਾ ਬਣਨ ਲਈ ਨਿਰੰਤਰ ਦਬਾਅ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਬਾਅ ਲੋਕਾਂ-ਮਿੱਤਰਾਂ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ, ਗੁਆਂਢੀਆਂ, ਸਹਿਕਰਮੀਆਂ ਜਾਂ

ਸਹਿਪਾਠੀਆਂ-ਵੱਲੋਂ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਬਾਅ ਮੀਡੀਆ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ, ਰਸਾਲਿਆਂ, ਕਿਤਾਬਾਂ, ਸੰਗੀਤ, ਰੇਡੀਓ, ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ, ਮਸ਼ਹੂਰੀਆਂ ਆਦਿ ਵੱਲੋਂ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਦਬਾਅ ਅਣਥਕ ਅਤੇ ਕਠੋਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੂਖਮ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਸਾਡੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨਾਫੂਸੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਨਿੱਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਹਰੇਕ ਦੇ ਵਾਂਗ ਸੋਚਣਾ, ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਦਿਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਮਹੱਤਵ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨਸ਼ੈਲੀ ਨੂੰ ਸਮਝੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸੌਖਾ ਹੈ। ਲੋਕ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਰੀਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰੀਸ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਮੂਲ ਮਹੱਤਵ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ “ਇਹ ਵਰਤਮਾਨ ਬੁਰਾ ਯੁੱਗ” ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ” ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪੈਲੁਸ ਨੇ ਮਿੰਨਤ ਕੀਤੀ, “ਇਸ ਜੁੱਗ ਦੇ ਰੂਪ ਜੇਹੇ ਨਾ ਬਣੇ” (ਜੇਹੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)।

ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। “ਇਸ ਜੁੱਗ ਦੇ ਰੂਪ ਜੇਹੇ ਨਾ ਬਣੇ” ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਿਰਾ ਵੱਖਰੇ ਬਣਨ ਲਈ ਵੱਖਰਾ ਬਣਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਹਾਲਫੇਰਡ ਲੱਕੋਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ “ਨਿਰਾ ਵੱਖਰਾ ਬਣਨ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਰੂਪ ਜੇਹੇ ਨਾ ਬਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਪਰਿਪੱਕ ਮਨ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਅਕਸਰ ਵਿਖਾਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚ ਅਨੁਰੂਪਤਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸਮਾਜ ਦੀ ਇੱਕ ਜਰੂਰਤ ਹੈ।”⁸⁸

ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਜਿਹੜੇ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੇ ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਦਿਖਣ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਘਮੰਡ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਵਤੀਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਡ ਹੀ ਕਰੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਲੈ ਕੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੰਸਾਰਕ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਜੇਹੇ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਵਿਰੋਧੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਰੂਪ ਜੇਹੇ ਬਣਨ ਦਾ ਦਬਾਅ (12:2)

ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਲੇਨ ਵੇਲਫ, ਓਕਲਾਹੋਮਾ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿੰਪਲ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਇੱਕ ਖਾਲੀ, ਸਪਾਟ ਚਤੁਰਭੁਜ, ਇੱਕ ਗੈਲਨ ਧਾਤੂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਭਾਂਡਾ ਲਿਆ। ਉਹ ਨੇ ਉਸ ਭਾਂਡੇ ਤੋਂ ਢੱਕਣ ਲਾਹ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪਾਣੀ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਟੇਵ ਦੇ ਉੱਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਛੇਤੀ ਹੀ ਪਾਣੀ ਉਬਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਰੱਖਿਆਤਮਕ ਦਸਤਾਨਿਆਂ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਨਾਲ ਫੇਰ ਢੱਕ ਦਿੱਤਾ, ਢੱਕਣ ਕੱਸ ਕੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਭਾਂਡੇ ਨੂੰ ਅੱਗ ਤੋਂ ਉਤਾਰ ਲਿਆ। ਕੁਝ ਪਲ ਲਈ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ, ਅਚਾਣਕ-ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੱਡੇ, ਅਦਿਸ਼ ਹੱਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੁਚਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ-ਉਸ ਭਾਂਡੇ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਅੰਦਰਲੇ ਪਾਸਿਓਂ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ। ਮੈਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਗਿਆ!

ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਤਪਸ਼ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਤਪਸ਼ ਨੂੰ

ਉਸ ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਭਾਂਡਾ ਠੰਡਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਭਾਂਡੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਵਾ ਦਾ ਦਬਾਅ ਭਾਂਡੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਦੇ ਦਬਾਅ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਸੀ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਬਾਹਰੀ ਦਬਾਅ ਉਸ ਭਾਂਡੇ ਦੇ ਨਸ਼ਟ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣਿਆ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਹਵਾ ਦੇ ਦਬਾਅ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਹੈ ਜ਼ਰੂਰ। ਸਮੁੰਦਰੀ ਪੱਧਰ ਤੇ, ਦਬਾਅ ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਲੱਖ ਪਾਊਂਡ ਵਰਗ ਇੰਚ ਹੈ!⁸⁹ (ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਨਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਦਰਲਾ ਦਬਾਅ ਬਾਹਰੀ ਦਬਾਅ ਜਿੰਨਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।)

ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਜਦ ਮੈਂ ਰੋਮੀਆਂ 12:2 ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਹਵਾ ਦੇ ਦਬਾਅ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਦਾ ਚੇਤਾ ਆ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਸ ਦੀ ਜੀਵਨਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਰੂਪ ਜੇਹੇ ਬਣਨ ਦੇ ਦਬਾਅ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਦਬਾਅ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।” ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਪੈਲੂਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਦਬਾਅ ਤੋਂ “ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਸਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਪੀਸਣ” ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਉਸ ਦਬਾਅ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਬੁੱਧ ਦੇ ਨਾਲ ਬਦਲ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ (ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ) ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਸ਼ਾਇਦ, ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਕਾਰਵਾਈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਹੈ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭਰਨਾ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਡਿਗਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉੱਪਰ ਉਠਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਸਾਡੀ ਬੁੱਧ ਨਿਰੰਤਰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅਨੈਤਿਕ, ਅਢੁੱਕਵੇਂ ਅਤੇ ਆਪ-ਸੁਆਰਥੀ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਜਾਗਰ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਬੁੱਧ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਣਾ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਵੀ, ਪੈਲੂਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, “. . . ਜਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੱਚੀਆਂ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਆਦਰ ਜੇਗਾ ਹਨ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਜਥਾਰਥ ਹਨ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਸੁੱਧ ਹਨ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਸੁਹਾਉਣੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਨੇਕ ਨਾਮੀ ਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਕੁਝ ਗੁਣ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਸੇਫਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ” (ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 4:8; ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)।

ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਨਾਲ ਭਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ; ਅਸੀਂ ਇਹ ਕੇਂਦਰ-ਬਿੰਦੂ ਧਿਆਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੇਖੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ (ਵੇਖੋ 1:20)। ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਿਕ ਬਲ ਹੈ; ਇਹ ਅਸੀਂ ਮਸੀਹੀ ਸੰਗਤੀ ਅਤੇ ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਪਰ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਯਿਸੂ ਤੇ ਟਿਕਾਉਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਰਗਾ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। “ਪਰ ਅਸੀਂ ਸਭ . . . ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਤੇਜ ਦਾ ਮਾਨੇ ਸੀਸੇ ਵਿੱਚੋਂ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਤੇਜ ਤੋਂ ਤੇਜ ਤੀਕ ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਅਰਥਾਤ ਉਸ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਉਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ” (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3:18)। ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਅੰਦਰਲੀ ਇਨਸਾਨੀਅਤ “ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਨਵੀਂ ਹੁੰਦੀ” ਜਾਵੇਗੀ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 4:16)। ਅਸੀਂ ਬਾਹਰੋਂ (ਸਰੀਰ) ਅਤੇ ਅੰਦਰੋਂ (ਬੁੱਧ) ਬਦਲ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਜੀਵਨ ਜੀ ਰਹੇ ਹੋ? ਪਰਿਵਰਤਨ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਬਦਲਾਅ ਨਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਬਦਲਾਅ ਸੌਖਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੀਵਨਭਰ ਦੇ ਵਤੀਰੇ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘੀਆਂ, ਡੂੰਘੀਆਂ ਪੱਕੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ-ਪਰ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਤੇ ਖਰੇ ਉਤਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਪਰਿਵਰਤਨ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ “ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਵੇਂ-ਵੇਖ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣਾ” ਲਈ ਜਿਵਾਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ (6:4; ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਬਦਲਾਅ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ “ਸਰੀਰ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ” ਵੱਲੋਂ ਮੋੜ ਕੇ “ਆਤਮਾ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ” ਉੱਤੇ ਲਾਉਂਦੇ ਹੋ (8:5)।

ਤੁਸੀਂ ਖਾਸ ਹੋ! (12:3-8)

ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਤੇ ਇਹ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ: “ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਗਾਓ ਜੋ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਖਾਸ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।” ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਥੱਲੇ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਗੁਣ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ:

ਸੁੰਦਰ ਜਾਂ ਸੋਹਣੇ ਹੋਣਾ।

ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੈਸਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋਣਾ।

ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਣਾ; ਹਰੇਕ ਦੁਆਰਾ ਪਸੰਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣਾ।

ਦੂਸਰਿਆਂ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ।

ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਮਨੋਰੰਜਕ ਜਾਂ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਹੋਣਾ।

ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਅਤੇ ਰਸਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਤਸਵੀਰ ਹੋਣਾ।

ਸੂਚੀ ਦੇ ਅਖ਼ੀਰ ਵਿੱਚ, ਸਭ ਤੋਂ ਥੱਲੇ, ਇਹ ਗੁਣ ਹੈ:

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹੋਣਾ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਗਾਉਂਦੇ? ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਇੱਕ ਦੁਨਿਆਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕੀ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ “ਖਾਸ” ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਸੁਚੇਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਮਹੱਤਵ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸਮਝੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ “ਨਵਾ” ਸਰੂਪ (12:2), ਹਰੇਕ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

12:3-8 ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਖਾਸ ਹੋ। ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖਾਸ ਹੋ ਅਨੇਕਾਂ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਤੱਥ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਖਾਸ ਹੋ। “ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦੀ ਕੋਈ ਨਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।”⁹⁰ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ

ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਾਸ ਹੋ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪੋਲੁਸ ਨਾਲ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ, “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੇ . . . ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਦੇ ਦਿੱਤਾ” (ਗਲਾਤੀਆਂ 2:20; ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਫਿਰ ਵੀ, 12:3-8 ਵਿੱਚ ਪੋਲੁਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖਾਸ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਖਾਸ ਵਰਦਾਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

12:4, 5 ਵਿੱਚ ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਉਦਾਹਰਣ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:12-27)। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੇਹ/ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਦਾਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਾਡੇ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੁਝਾਵਿਤ ਜਾਂ ਅਰਥਯੁਕਤ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾਓ।

ਦੇਹੀ ਦੇ ਹਰੇਕ ਅੰਗ ਕੋਲ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਾਤਾਂ (ਕੰਮ) ਹਨ; ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ। ਆਇਤ 6 ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, “ਮੈਂ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ . . . ਦਾਤਾਂ ਮਿਲੀਆਂ।” ਇਹ ਦਾਤਾਂ ਕਿਹੜੀਆਂ ਹਨ? ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਗੁਣ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਪੋਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੁਢਲੇ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹੋ ਗੱਲ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹੋਰ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਲੋੜ ਹੈ ਉਸ ਵਜੋਂ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸਾਰੀਆਂ ਦਾਤਾਂ/ਕੰਮ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਆਇਤ 6 ਤੇ ਫੇਰ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੋ: “ਮੈਂ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਦਾਨ ਹੋਈ ਵੱਖੇ ਵੱਖਰੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਮਿਲੀਆਂ” (ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਅੱਖ ਦਾ ਕੰਮ ਕੰਨ ਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ; ਹੱਥ ਦਾ ਕੰਮ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੈਰ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੇਖਕ ਸਾਡੇ ਮੂਲਪਾਠ ਦੇ ਇਸ ਭਾਗ ਨੂੰ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੀ “ਵਿਭਿੰਨਤਾ” ਨੂੰ ਪਛਾਨਣ ਅਤੇ “ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ” ਸੰਬੰਧੀ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਲਈ ਲੋੜ ਬਾਰੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮੌਕੇ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦੇ ਹਨ। ਪੋਲੁਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੀ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। 14 ਅਤੇ 15 ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਰਾਇ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਸੰਬੰਧੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਬਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਪਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਹੈ? ਕੀ ਰਸੂਲ ਦਾ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਗਲਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? 16:17 ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੁਣ ਹੋ ਭਰਾਵੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਓਹਨਾਂ ਦੀ ਤਾੜ ਰੱਖੋ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲੀ ਹੈ ਫੁੱਟ ਪਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਠੇਕਰ ਖੁਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਓਹਨਾਂ

ਤੋਂ ਲਾਂਭੇ ਰਹੇ।”

ਆਓ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਚਰਚਾ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਚੱਲੀਏ: ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਦਾਤ/ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅੱਖ ਕੋਲੋਂ ਸੁੰਘਣ ਜਾਂ ਕੰਨ ਕੋਲੋਂ ਵੇਖਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ; ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਭਾਰ ਚੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕਈ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਗ “ਕੰਨ” ਨੂੰ ਤਾੜਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ “ਵੇਖਣ” ਦਾ ਕੰਮ ਸਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਨੂੰ ਪਛਾਨਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਹਰੇਕ ਦਾਤ/ਕੰਮ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ। ਸਰੀਰਕ ਦੇਹ ਦੇ ਕੁਝ ਅੰਗਾਂ ਵੱਲ ਬਾਕੀ ਅੰਗਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਰੇ ਅੰਗ ਸਰੀਰ ਦੀ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਿਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅੰਗ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਦੇਹ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਬਿਸਤਰ ਤੇ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅੰਗ ਨੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਕੋਏ ਨੇ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਲ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ। ਉਸ ਸਾਲ ਮੈਂ ਮੈਕਕੁਆਰੀ ਸਕੂਲ ਆਫ ਪ੍ਰੀਚਿੰਗ ਚਲਾਇਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੇ ਕੋਏ ਦੀ ਕਲਾਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਇਆ। ਮੈਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਾਧਨ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਇੱਕ ਕੰਮ ਦਿੱਤਾ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਚਾਰਟ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਿੱਖਿਆ ਸਮੱਗਰੀ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਲਿਆਏ; ਪਰ ਡੈਨ ਮੇਲਸ ਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਲਿਆਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਬੋਲਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਇਆ, ਉਸ ਨੇ ਰੋਮੀਆਂ 12 ਅਤੇ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12 ਵਿੱਚੋਂ ਹਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਦੇਹ ਦੇ ਅੰਗਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹਰ ਅੰਗ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ।” ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਦੀ ਹਰੇਕ ਉਂਗਲੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ। ਅੰਗੂਠਾ ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਉਂਗਲ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ; ਉਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣਾ ਸੰਭਵ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਉਂਗਲ ਨੂੰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ। ਤੀਸਰੀ ਉਂਗਲ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਅੰਗੂਠੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ।” ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਚੀਚੀ ਉਤਾਹ ਕੀਤੀ। “ਪਰ ਇਹ ਚੀਚੀ ਬਾਰੇ ਕੀ ਹੈ?” ਇਹ ਕਿਸ ਕੰਮ ਲਈ ਚੰਗੀ ਹੈ? ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਰੁਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ, “ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਖੁਰਕ ਹੋਈ ਹੈ?” ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਚੀਚੀ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਵਾੜੀ ਅਤੇ ਚੀਚੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿਲਾਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਖੁਰਕ ਹੋ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਨੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦਾ ਵਿਖਾਵਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ, ਹਰੇਕ ਅੰਗ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ।”

ਪੋਲੁਸ ਨੇ 15 ਆਇਤ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ “ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਅੰਗ ਹਾਂ।” AB ਅਨੁਵਾਦ ਵਿੱਚ “ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਅੰਗ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੇ ਨਿਰਭਰ।” ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੀ

ਸਰੀਰਕ ਦੇਹ ਦੇ ਇੱਕ ਅੰਗ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਅੰਗਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਤਮਿਕ ਦੇਹ (ਕਲੀਸੀਆ) ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਬਾਕੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਦਾਤ ਮਹੱਤਵਹੀਣ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਹਰੇਕ ਦਾਤ ਸਾਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਆਇਤ 6 ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਪੜ੍ਹੋ: “ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਦਾਤਾਂ ਹਨ . . . , ਅਸੀਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨਾ ਹੈ।” ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦਾਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰੀਏ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੱਦਾਂ ਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਉਪਹਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਆਦਮੀ (ਜਾਂ ਔਰਤ) ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦਿਆਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ?

6 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 8 ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾਤਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ: ਨਬੂਵਤ ਕਰਨਾ, ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ, ਸਿਖਾਉਣਾ, ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ, ਅਗਵਾਈ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਦਯਾ ਵਿਖਾਉਣਾ। ਨਬੂਵਤ ਕਰਨ ਦੀ ਦਾਤ ਸੰਬੰਧੀ ਅੱਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਭਵ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮਸੀਹੀ ਆਦਮੀਆਂ ਕੋਲ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਬੋਲਣ-ਇੱਕ ਭਾਵ ਵਿੱਚ, “ਪਰਮੇਸੁਰ ਲਈ ਬੋਲਣ” ਦੀ ਦਾਤ ਹੈ। (ਹਰੇਕ ਆਦਮੀ ਕੋਲ ਇਹ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਲਈ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਹਰ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।)

ਕੁਣੈਤੀ! ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦਾਤਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦਿੱਤੀ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ, “ਸ਼ਾਇਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦਾਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ?” ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਹਰੇਕ ਮੈਂਬਰ ਲਈ ਇਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਉਸ ਔਰਤ ਜਾਂ ਮਰਦ ਦਾ ਗੁਣ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹਨ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਮੰਡਲੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਮੈਂਬਰ ਉਹ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਉਹ ਮੰਡਲੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਤਾਕਤ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ!

ਹੁਣ ਤੱਕ, ਕੁਝ ਲੋਕ ਪੁੱਛ ਰਹੇ ਹਨ, “ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਦਾਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ?” ਇਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਜੇਮਸ ਓ. ਬੇਅਰਡ ਨੇ ਇੱਕ ਸੰਭਵ ਵਿਧੀ ਦੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ:⁹¹

ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਹੋ ਅਤੇ ਕਰਨ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹੋ, ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਤੇ ਲਿਖ ਲਓ।

ਮੰਡਲੀ ਬੰਦਗੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਸੇਵਾ ਪਰਿਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ, ਲਗਾਤਾਰ ਲੋੜਾਂ ਲਈ, ਸਾਥੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ-ਆਪਣੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਹਨ ਆਦਿ-ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਤੇ ਲਿਖ ਲਓ।

ਦੇਵਾਂ ਸੂਚੀਆਂ ਦੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ। ਇਹ ਵੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਣ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਕਿੱਥੇ ਫਿਟ ਬੈਠਦੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਉਸ ਤੱਕ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੀਮਿਤ ਨਾ ਰੱਖੋ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ,

“ਮੈਂ ਕਿਹੜੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ?”

ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ। (ਇਹ ਗੱਲ ਹਰ ਕਦਮ ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।)
ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ-ਐਲਡਰਾਂ, ਡੀਕਨਾਂ, ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਿਆਣੇ ਮਸੀਹੀਆਂ-ਤੋਂ ਸਲਾਹ
ਮਸ਼ਵਰਾ ਭਾਲੋ।

ਡੂੰਘੇ ਚਿੰਤਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਦਿਓ।

ਆਖਰਕਾਰ, ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਉਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲਓ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ
ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰੋ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਓ।

ਇੱਥੇ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦੀ ਇੱਕ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ
ਸਕਦਾ ਹਾਂ, “ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਿਖਾਉਣ ਦੀ ਦਾਤ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਦਯਾ ਵਿਖਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ
ਨਹੀਂ ਹੈ” ਜਾਂ “ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਦਾਤ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਦਾਨ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ
ਨਹੀਂ ਹੈ।” ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਹਰਕ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੱਤ ਦਾਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਹੱਦ
ਤੱਕ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ:

ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲਈ “ਬੁਲਾਰਾ” ਬਣਨਾ (ਮੱਤੀ 28:19, 20;
ਮਰਕੁਸ 16:15, 16)।

ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ (ਰੋਮੀਆਂ 12:11; ਗਲਾਤੀਆਂ 5:13)।

ਸਿਖਾਉਣਾ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 5:12)।

ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 3:13; 10:24, 25)।

ਦਾਨ ਦੇਣਾ (ਲੂਕਾ 6:38; ਰੋਮੀਆਂ 12:13; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 16:1, 2; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 8:9)।

ਉਪਕਾਰ ਕਰਨਾ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:4, 12)। (ਮੰਡਲੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ [ਐਲਡਰ ਬਣਨਾ]
ਆਦਮੀਆਂ ਲਈ ਹੈ।)

ਦਯਾ ਵਿਖਾਉਣਾ (ਲੂਕਾ 10:37; ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 3:12)।

ਆਪਣੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਇਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ
ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਬਾਈਬਲ ਇਸ ਤੇ ਆਮ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੰਦੀ
ਹੈ। ਬਲਕਿ ਇਹ ਸਾਡੀ ਮਸੀਹੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰ ਤੇ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਾਲਜ
ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ, ਇਤਹਾਸ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨ ਸਮੇਤ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ
ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨਾ ਪੈਣਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੇਰਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਬਾਈਬਲ ਅਤੇ
ਬਾਈਬਲ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਬਾਰੇ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬੀਤਿਆ। ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜਾ
ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਉਹ ਸੀ “ਬਾਈਬਲ” ਮੇਰੀ “ਮੇਜਰ” ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਲਾਗੂ
ਕਰਨ ਲਈ, ਸਾਡੀ ਦਾਤ ਜਾਂ ਦਾਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਆਤਮਿਕ “ਵੱਡੀ ਗੱਲ” ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ
ਹੈ।

ਸਾਡੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਕਿਉਂ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ? ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦਾਤਾਂ
ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰੀਏ।

ਆਪਣੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਦੂਰਗਾਮੀ ਨਤੀਜੇ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰੇਗਾ। (ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਚਿਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ, “ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਮੈਂ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੱਭ ਰੀ ਲਈ ਹੈ।”) ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਬਣਾਈ ਰੱਖੇਗਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਹੋਵੇਗੀ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:12)। ਇਹ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੇਗਾ (1 ਪਤਰਸ 4:11)।

ਇਹ ਨਾ ਭੁੱਲੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਰੀਰ ਦੇ “ਅੰਗ” ਹਾਂ (12:4, 5): “ਅੱਖਾਂ,” “ਕੰਨ,” “ਹੱਥ,” “ਪੈਰ” ਆਦਿ। ਜੇਕਰ ਅੱਖ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅੱਖ ਹੋਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਗੁਆ ਚੁੱਕੀ ਹੈ; ਜੇਕਰ ਕੰਨ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕੰਨ ਹੋਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਗੁਆ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਾਡੇ ਹਵਾਲੇ ਦੀਆਂ ਆਖ਼ਰੀ ਤਿੰਨ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਾਤਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ *ਇਸਤੇਮਾਲ* ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਸਾਡੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਕਿਵੇਂ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ? ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਹਰੇਕ ਦਾਤ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਬਿਤਾਇਆ। ਬਲਕਿ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ *ਰਵੱਈਆਂ* ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਚਾਰ ਦਾਤਾਂ ਸੰਬੰਧੀ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਾਤ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਚੰਗੀ ਸਲਾਹ ਹੈ:

ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਦਾਤ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਤੇ ਟਿਕੇ ਰਹੋ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ ਜੋ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਥੋਪਦਾ ਹੈ।
ਆਪਣੀ ਦਾਤ ਨੂੰ ਵਿਖਾਵੇ ਲਈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਕੋਲੋਂ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਨਾ ਵਰਤੋ।
ਆਪਣੀ ਦਾਤ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਣਖੀ ਬਣੋ।
ਆਪਣੀ ਦਾਤ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੋ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰੋ।

ਮੈਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਾਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਇੱਕ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਾਤਾਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਸੰਬੰਧੀ ਅਸਹਿਮਤੀ ਉਤਪੰਨ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੰਡਲੀ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਦਾਤ ਮਿਲੀ ਹੈ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਿੱਖਿਆ ਸੰਬੰਧੀ ਕਾਰਜਕ੍ਰਮ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹਨ; ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਯਾ ਵਿਖਾਉਣ ਦੀ ਦਾਤ ਮਿਲੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਯਕੀਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਪਰਮੁੱਖ ਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਓ ਅਸੀਂ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖੀਏ ਕਿ ਹਰੇਕ ਕੋਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਦਾਤ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹਨ। ਫਿਰ ਆਓ ਇਕਸੁਰਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਕੇ ਜੀਉਣਾ ਸਿਖੀਏ ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਉਹੋ ਕਰੇ ਜੋ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦਾ/ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਸਿੱਟਾ ਆਓ ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਪੁੱਛੀਏ, “ਕਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖਾਸ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ?” ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਦੌਲਤਮੰਦ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ, ਜਾਂ ਗੁਣਵਾਨ ਹੋਣਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖਾਸ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇੱਕ

ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੁਹਾਡੀ ਕੀਮਤ ਤੁਹਾਡੇ ਧਨ ਦੋਲਤ, ਤੁਹਾਡੇ ਅਹੁਦੇ, ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੁਨਰ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਥਾਂ ਕਲੀਸੀਆ, ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਹਰੇਕ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹ ਦੇ ਅੰਗ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਹੜਾ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾ ਦੇਵੇ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 2:38, 47; KJV; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:13)। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਦਾਤ ਨੂੰ ਖੋਜੋ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰੋ ਜਿਹੜਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਦੀਪਕ ਕਾਲ ਤੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਾ ਇਹੋ ਤਰੀਕਾ ਹੈ।

ਆਪਣੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ (12:3-8)⁹²

ਰੋਮੀਆਂ 12:3-8 ਵਿੱਚ ਮਸੀਹੀ ਜੀਉਣ ਦੇ ਅਨੇਕ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਬਾਝੋਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਵੱਡੀ ਦਾਤ ਕੀਤੀ ਹੈ (3:23, 24; 6:3), ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਕਿਸਮ ਦਾ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ (6:1-5, 12-15)। ਉਹ ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਜੀਉਣ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ (12:1, 2)। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਉੱਤਮ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (12:3-8)। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਸੱਤ “ਦਾਤਾਂ” ਦੀ ਸੂਚੀ ਰੋਮੀਆਂ 12 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ: (1) ਨਬੂਵਤ, ਜੋ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੈ-ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਬੋਲਣਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ “ਯਹੋਵਾਹ ਇਉਂ ਫਰਮਾਉਂਦਾ ਹੈ”; (2) ਸੇਵਕਾਈ, ਜਾਂ ਸੇਵਾ; (3) ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣਾ; (4) ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ, ਜਾਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨਾ; (5) ਦੇਣਾ; (6) ਅਗਵਾਈ ਕਰਨਾ; ਅਤੇ (7) ਦਾਤਾ, ਜਾਂ ਤਰਸ।

ਰੋਮੀਆਂ 12:3-8 ਵਿੱਚ ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮਸੀਹੀਆਂ ਤੇ ਹਦਾਇਤ ਕਿਵੇਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ “ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਿਹੜੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਹਨ?”; “ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਆਪਣੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?” ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਪੁੱਛੀਏ, “ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦਾ ਕਿਵੇਂ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਾਂ?”; “ਮੈਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?” ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਮੂਲਪਾਠ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਤੇ ਗੌਰ ਕਰਾਂਗੇ।

ਕੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਦਾਤਾਂ ਹਨ? ਆਓ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰੀਏ ਕਿ “ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਯਕੀਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਦਾਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ?” ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ

ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਦੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਾਂਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਯਕੀਨੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਤਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਦਾ ਯੁੱਗ ਬੀਤ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਚਮਤਕਾਰੀ ਚੰਗਾ ਨਾਲ ਵਰਦਾਨ ਪਾਏ ਹੋਏ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਅੱਜ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਗੈਰ ਜੁਬਾਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਹਰੇਕ ਦਾਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਅੱਜ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਹਰੇਕ ਦਾਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:29-31), ਤਾਂ ਉਹ ਅੱਜ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰੇਕ ਦਾਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ-ਹਰ ਕੰਮ ਕਰਨਾ-ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਾ ਕਰੋ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਜ਼ਰੂਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ (ਜਾਂ ਸਾਨੂੰ ਯੋਗਤਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ)! ਮੱਤੀ 25:14-30 ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ “ਤੇੜਿਆਂ” ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਪੈਸੇ ਦੀ ਰਕਮ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ “ਤੇੜੇ” ਜਿਹੜਾ ਸ਼ਬਦ ਅਸੀਂ ਵਰਤਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ “ਪੰਜ-ਤੇੜਿਆਂ” ਵਾਲੇ ਲੋਕ, “ਦੋ-ਤੇੜਿਆਂ” ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹਨ ਅਤੇ “ਇੱਕ-ਤੇੜੇ” ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹਨ-ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵੀ ਤੇੜਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਗੁਣ (ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ) ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਹਰੇਕ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ, ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਦਾਤ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ।

ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਦਾਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ ਹੀ ਧਰਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹਲੀਮੀ ਹੈ। ਵਚਨ ਦਾ ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਤੇੜੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬਾਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਉੱਚਾ ਨਾ ਸੋਚਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਜਿੰਨਾ ਨੀਵਾਂ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲੋਂ “ਵਧੇਰੇ ਨੀਵਾਂ” ਸੋਚਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, “ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ” ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੇੜਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।”

ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕਿਹੜੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਹਨ? ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਦੂਜੇ ਸਵਾਲ ਵੱਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: “ਜੇਕਰ ਹਰੇਕ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਤੇੜਾ ਜਾਂ ਦਾਤ ਜਾਂ ਯੋਗਤਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰਾ ਹੈ?” ਤੁਸੀਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੋ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪਛਾਣ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

1. ਕੁਝ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਕਦਮ ਹੈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ, “ਕਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਮੈਨੂੰ ਸੁਭਾਵਕ ਤੌਰ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ?” ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ

ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ? ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਮਾਨਤਾ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਖਾਸ ਗੁਣ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਰੋਮੀਆਂ 12:3-8 ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਹੈ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪਰੀਖਿਆ ਜਿਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਕਾਫੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਨਮ ਦਿਨ ਦੀ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਔਰਤ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਿਆਰੀ ਭੈਣ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇ-ਸੱਤ ਜੋੜੇ ਇਸ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਹ ਪਾਰਟੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਸਜਾਵਟ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੂਬਸੂਰਤ ਹੈ। ਅਨੰਦਮਈ ਗੱਲਬਾਤ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਗਤੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਭੋਜਨ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸੁਆਦਲਾ ਸੀ।

ਹੁਣ ਪਾਰਟੀ ਖਤਮ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ। ਮੇਜ਼ਬਾਨੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਮਸੀਹੀ ਔਰਤ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਬੜੀ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਹੋਇਆ ਜਨਮ ਦਿਨ ਦਾ ਕੇਕ ਚੁੱਕੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, “ਹੈਪੀ ਬਰਥਡੇਅ ਟੂ ਯੂ, ਹੈਪੀ ਬਰਥਡੇਅ ਟੂ ਯੂ . . . !” ਅਚਾਣਕ, ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਨੂੰ ਠੇਡਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਫਰਸ਼ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਕੇਕ ਮੂਧੇ ਮੂੰਹ ਜਮੀਨ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਫਰਸ਼ ਚਿਪਚਿਪਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੇਕ ਦੇ ਕੁਝ ਛਿੱਟੇ ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਲਾਗੇ ਖੜੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਤੇ। ਹਰ ਕੋਈ ਗਾਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਉੱਥੇ ਇਕਦਮ ਚੁੱਪੀ ਛਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਮੇਜ਼ਬਾਨ, ਫਰਸ਼ ਤੇ ਪਈ ਹੋਈ, ਆਪਣੇ ਖਰਾਬ ਕੱਪੜਿਆਂ, ਖਿੱਲਰੇ ਹੋਏ ਕੇਕ, ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਪਾਰਟੀ ਵੱਲ ਵੇਖਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਸਕੀਆਂ ਲੈਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰੋਗੇ?

ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ, ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ, ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ ਕੋਲ ਭੱਜ ਕੇ ਜਾਓ ਅਤੇ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਉਸ ਦੇ ਲਾਗੇ ਬੈਠ ਜਾਓ, ਉਸ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦੇਵੋ ਜਾਂ ਸਗੋਂ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਗੱਲ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੋ।

ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਪਾਟਾ ਪੁਰਾਣਾ ਕੱਪੜਾ ਲੱਭਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਉਸ ਗੰਦਗੀ ਨੂੰ ਪੇਚੇ ਨਾਲ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਖਿੱਲਰੇ ਹੋਏ ਕੇਕ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਫਰਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ।

ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗੀ ਹੋਈ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਕੋਲ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਉਸ ਨਾਲ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, “ਚਿੱਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।”

ਤੁਸੀਂ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਹਿਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋ। “ਇਹ ਪਾਰਟੀ ਕਿੰਨੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰਹੀ ਹੈ! ਅਸੀਂ ਕੇਕ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਆਪਣੀ ਮੌਜ ਮਸਤੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।” ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤੁਰੰਤ ਮੌਕੇ ਤੇ ਮੌਜੂਦ

ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋਵੇ। “ਯਾਦ ਰੱਖੋ,” ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, “ਪ੍ਰਭੂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਾਡੇ ਕਿਸੇ ਭਰਾ ਜਾਂ ਭੈਣ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਭਰਾ ਜਾਂ ਭੈਣ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ . . . ।” ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਯਾਕੂਬ 2:15-17 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ ਸਬਕ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, “ਮੈਰੀ, ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਤੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੈਂ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਕੀ ਸਬਕਸਿਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਖਿੱਲਰਿਆ ਕੇਕ ਜਾਂ ਖਰਾਬ ਪਾਰਟੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਤਰਾਸਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਸੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ *CAKE* ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਬਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ: ਜਿਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਕੇਅਰ ਆਲਵੇਜ਼ ਟੂ ਕੀਪ ਹੇਲਡ ਆਨ ਦੀ ਇਟਰਨਲ ਵਨ ਅਰਥਾਤ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ: ਸਾਨੂੰ ਸਦੀਪਕ (ਪੁਰਖ) ਨੂੰ ਫੜੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇਖਭਾਲ” ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕੇਕ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੇਕ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਟੇਕਰੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਟੇਕਰੀ ਨੂੰ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮਾਉਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਦੇਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਜਾ ਕੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੇਕ ਖਰੀਦ ਕੇ ਲਿਆ ਸਕੇ।

ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਰਵੇਖਣ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, “ਠੀਕ ਹੈ, ਜੇਅੰਨਾ, ਤੂੰ ਮੈਰੀ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦੇਹ। ਰੂਥ, ਤੂੰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿਸਿਲਾ ਇਸ ਗੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ? ਜੈਨ, ਤੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲੋਂ ਪੈਸੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਥਿਊ ਜਾ ਕੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੇਕ ਖਰੀਦ ਕੇ ਲਿਆਵੇ। ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਤੋਂ ਕੇਕ ਪਰੇਸਾਂਗੇ ਅਤੇ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਖੇਲਾਂਗੇ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਜੇਜ਼ਫ, ਤੂੰ ਸਾਡੀ ਕੁਝ ਗੀਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਗਵਾਈ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ?”

ਫੇਰ, ਮੈਂ ਪੁੱਛਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖੋਗੇ? ਤੁਹਾਡੇ ਜਵਾਬ ਨੂੰ ਮਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਆਉ ਅਸੀਂ ਰੋਮੀਆਂ 12:3-8 ਦੀ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ ਬਣਾਈਏ:

ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਝੱਟ ਔਰਤ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦੇਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਦਯਾ ਕਰਨ ਦੀ ਦਾਤ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਸਫ਼ਾਈ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਦਾਤ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਜਾਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇਣ ਦੀ ਦਾਤ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ

ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ “ਨਬੂਵਤ ਕਰਨ” (“ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਬੋਲਣਾ”) ਦੀ ਦਾਤ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਕੁਝ ਸਬਕ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਬਕਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸਿਖਾਉਣ ਦੀ ਦਾਤ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਸਰੀਰਕ ਲੋੜ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਜੋ ਦੇਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ- ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਣ ਦੇ ਚਾਹਵੰਦ ਹੋ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋ-ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਖੁਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਦੀ ਦਾਤ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਜੋ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੰਮ ਸੌਂਪ ਕੇ ਇਹ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ-ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਲੋਕ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਸੁਝਾਵਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ-ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਦਾਤ ਹੈ।

ਰੇਖਾਂਕਿਤ ਕੀਤੇ ਕੁਝ ਜਵਾਬਾਂ ਸੰਬੰਧੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਹੋ, “ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਕਰਨਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈ!” ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜਦ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਬਹੁਮੁੱਲੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਦਾਤ ਦੂਜੀ ਦਾਤ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕੁਝ ਦਾਤਾਂ ਕੁਝ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਪਯੋਗੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਣੇ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਤਰਕ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਦਯਾ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਪਯੋਗੀ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸਾਨੂੰ ਰੋਮੀਆਂ 12 (ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਤ ਬੰਦਾਂ) ਤੋਂ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਾਤਾਂ ਹਨ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੁਭਾਵਕ ਤੌਰ ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਅਜਿਹੀ ਪਰੀਖਿਆ ਦੇ ਕੇ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਪਰਵਿਰਤੀਆਂ ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰ ਕੇ, ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ? ਮੈਨੂੰ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਸੋਚਦੀ ਹੈ ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵਾਂਗਾ ਜਦ ਕਿ ਉਹ ਪੈਰਾ ਲੱਭਣ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਕਿੱਦਾਂ ਦੀ ਵੀ ਹਾਲਤ ਹੋਵੇ, ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਦਾਤ ਹੈ। “ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਦਾਤ” ਤੋਂ ਮੇਰਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਉਹ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ (ਜਾਂ ਜੇ ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ)-ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਬੰਗਲਾਦੇਸ਼ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੇ ਜਵਾਬੀ ਡੈੱਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੰਗਲਾਦੇਸ਼ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸਰਲ ਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ-ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿ “ਬੰਗਲਾਦੇਸ਼ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?” ਮੇਰਾ ਖਿਆਲ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਜਾਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇੱਕ ਵਾਕ ਵਿੱਚ ਦੇ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਮੇਰਾ ਜਵਾਬ ਬੰਗਲਾਦੇਸ਼ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ,

ਭੂਗੋਲ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਤੇ ਤੀਹ ਮਿੰਟ ਦਾ ਲੈਕਚਰ ਸੀ। ਡੈੱਨ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਗਲਤੀ ਕਰ ਬੈਠਾ ਸਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬੰਗਲਾਦੇਸ਼ ਬਾਰੇ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਸਿਖ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਕਦੇ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸਾਂ।” ਮੇਰੇ ਲਈ, ਉਹ ਸਿਖਾਉਣ (ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਸ ਨੂੰ “ਸਰਾਪ” ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ) ਦੀ ਦਾਤ ਹੈ। ਅਸਲੀ ਸਿਖਿਅਕ ਜੋ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ-ਉਹ ਇੱਕ ਜੋਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ-ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣੇਗਾ।

ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਰੇਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਗੁਣ ਜ਼ਰੂਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਯੋਗਤਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸੁਭਾਵਕ ਪਰਵਿਰਤੀਆਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ।

2. ਕੁਝ ਅਜਮਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਦਾਤ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਦੂਜਾ ਤਰੀਕਾ ਇਸ ਨੂੰ ਅਜਮਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਇੱਕ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆਈ ਮਿੱਤਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, “ਜਾਓ ਇਸ ਨੂੰ ਅਜਮਾ ਕੇ ਵੇਖੋ।” ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਯੋਗਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਤਦ ਤੱਕ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣੇਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ ਅਜਮਾਉਂਦੇ। ਕੀ ਕੋਈ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ, “ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਗਾਉਣ ਦੀ ਦਾਤ ਨਹੀਂ ਹੈ” ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੇ ਕਦੇ ਗਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ?

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ, ਸਿਖਿਅਕਾਂ ਅਤੇ ਗੀਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਤਦ ਤੱਕ ਇਹ ਸੱਕ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥ ਸਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤੀ-ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਰਹੇ! ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਖ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ। ਦਰਅਸਲ, ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਚੰਗੇ ਬਣ ਗਏ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰ ਸਕਦੇ।

ਦਾਤਾਂ ਜਾਂ ਦਾਤ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਲਈ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਲੋਕ ਆਪਣੀਆਂ ਸੁਭਾਵਕ ਪਰਵਿਰਤੀਆਂ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਦੂਜਾ, ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਅਜਮਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਅਜਿਹੇ ਗੁਣ ਹੋਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਦਬਾ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੋਜ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹੁਨਰਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖੋਗੇ।

ਆਪਣੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਿਉਂ ਹੈ? ਤੀਜਾ ਸਵਾਲ ਜੋ ਪੁੱਛਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ: “ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾਤਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ?” ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਫਲਦਾਇਕ ਹੋਵੋਗੇ। ਉਹ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਇ ਜੋ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬੰਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਕਰੋਗੇ

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਵਾਧੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਗੇ ਜਿੰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਸੇਵਾਕਾਈ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਉਸ ਨਾਲ ਪਾ ਸਕਦੇ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਸ਼ ਵੀ ਹੋਵੋਗੇ। ਜਿਸ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਰਹੋਗੇ। ਸਾਨੂੰ ਜੇ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਜੇ ਕਰਨ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਅਸੀਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਮਿਲਨਾ, ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਨਾ ਸਹਿਣ ਯੋਗ ਭਾਰ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਸਾਹਸੀ ਕੰਮ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਦੂਜੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ: “ਮੈਂ ਦੂਜੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦਾਤਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?” ਤਿੰਨ ਸੁਝਾਅ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਪਹਿਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿਓ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੋ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਹੁਨਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਭੂਮਿਕਾ ਬਹੁਮੁੱਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਜੇ ਵੀ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਰਾਜ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਦੂਜਾ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਅਤੇ ਜਾਣਨ ਦੇ ਲਈ ਮੌਕੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਾ। ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਜਿੰਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੌਕੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਰੇਕ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਥਾਂ-ਇੱਕ ਸੇਵਾ-ਲੱਭਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਆਤਮਿਕ ਵਾਧੇ ਅਤੇ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਵਾਧੇ ਵਿੱਚ ਵਡਮੁੱਲਾ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਤੀਜਾ, ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਜਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਕਹੀਏ, “ਮੇਰਾ ਖਿਆਲ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਜਾਂ ਸਿੱਖਿਅਕ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ” ਜਾਂ “ਜਿੰਨੀ ਤੇਰੇ ਵਿੱਚ ਯੋਗਤਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਸਲਾਹਕਾਰ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ” ਜਾਂ “ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਐਲਡਰ ਬਣਨ ਦੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਹੈ।”

ਸਿੱਟਾ। ਜਦ ਕਿ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਉਹ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸੇਵਾਕਾਈ ਦੇ ਕੁਝ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ, ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣਾ ਤਕਲੀਫ਼ਦਾਇਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਅਤੇ ਅਕਾਊ ਹੁੰਦਾ ਹੈ-ਪਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ

ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ, ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਕਈ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਠਾਕ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ-ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦਾ ਅਤੇ ਕਲਾਸ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ-ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਥਾਵਾਂ ਦੀ ਅਦਲਾ-ਬਦਲੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਮੇਰੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇਹੋ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਦਾਤ ਜਾਂ ਦਾਤਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲਵੋ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ।

ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ (12:9-13)

12:9-13 ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਰੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਪੰਜ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:

ਪ੍ਰੇਮ ਸੱਚਾ ਹੈ – “ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਸ਼ਕਪਟ ਹੋਵੇ” (12:9)।

ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਸੁਆਰਥੀ ਹੈ – “ਆਦਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਸਮਝੋ” (12:10)।

ਪ੍ਰੇਮ ਸਰਗਰਮ ਹੈ – “ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮ ਰਹੋ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿਆ ਕਰੋ” (12:11)।

ਪ੍ਰੇਮ ਅਟੱਲ ਹੈ – “ਆਸਾ ਵਿੱਚ ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਬਿਪਤਾ ਵਿੱਚ ਧੀਰਜ ਕਰੋ” (12:12)।

ਪ੍ਰੇਮ ਮਦਦਗਾਰ ਹੈ – “ਸੰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਸਾਂਝੀ ਬਣੋ, ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਪੁੱਜ ਕੇ ਕਰੋ” (12:13)।

ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ (12:9-16)

ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਕਲਾਸਾਂ ਅਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਾਰ “ਮਸੀਹੀ” ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵਰਤਦਿਆਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, “ਡੈਡੀ, ਇਹ ਮਸੀਹੀ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?” ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਮਸੀਹ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਵੇਂ ਮਸੀਹੀ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਮੁੰਡਾ ਹਾਲੇ ਵੀ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਾਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਉਸ ਦੇ 12ਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਅਧਿਆਇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਅਧਿਆਇ ਇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਸਾਰ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।” ਉਸ ਨੇ ਰੋਮੀਆਂ 12:9-16 ਤੇ ਆਪਣੇ ਨੋਟਸ ਲਏ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹੇ, “ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਨਿਸੁਆਰਥੀ, ਸਰਗਰਮ, ਅਟੱਲ, ਮਦਦਗਾਰ, ਕਿਰਪਾਲੂ, ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਹਲੀਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।” ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ, “ਕੀ ਮੈਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਵੇਖਿਆ ਹੈ?”

ਇਕਸੁਰਤਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ (12:16)

ਰੋਮੀਆਂ 12:16 ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, “ਆਪੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਨ ਹੋਵੋ, ਉੱਚੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਮਨ ਨਾ ਲਾਓ ਪਰ ਨੀਵੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਰਹੋ, ਆਪਣੀ ਜਾਚ ਵਿੱਚ ਸਿਆਣੇ ਨਾ ਬਣ ਬੈਠੋ।” ਚੁਣੌਤੀ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨਾਲ ਇਕਸੁਰਤਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਾਜਿਕ ਰੁਤਬਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਫਟੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਧਨੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਲਈ ਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਲਾਗੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧਨ ਦੈਲਤ ਦਾ ਵਿਖਾਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸੁੰਦਰ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਗਹਿਣੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਔਰਤ ਇਸ ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਦੇ ਲਾਗੇ ਉੱਠ ਕੇ ਕਿਤੇ ਦੂਰ ਜਾ ਬੈਠੀ। ਜਦੋਂ ਸੰਚਾਲਕ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ, ਉਸ ਔਰਤ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਖਿਆ, “ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਉਹ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਆ ਰਹੀ ਹੈ?” ਸੰਚਾਲਕ ਨੇ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਸੁੰਘਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸਮਝਣ ਦੀ ਬਦਬੂ ਹੈ।”

ਮਸੀਹੀਅਤ ਵਿੱਚ ਸਭ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਹਨ (ਗਲਾਤੀਆਂ 3:28)। ਮਸੀਹ ਵਰਗ ਭੇਦ ਜਾਂ ਜਾਤੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਐਬੀਲੀਨ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਕਾਲਜ (ਹੁਣ ਇਹ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਬਣ ਚੁੱਕਾ ਹੈ) ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਕਾਲਜ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਾਲਜ ਚਰਚ ਆਫ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਦਾ ਐਲਡਰ ਸੀ। ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਲਜ ਦੇ ਦਰਬਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਇੱਕ ਜਣਾ ਐਲਡਰ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਐਲਡਰ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਰਾਇ ਦੂਜੇ ਦੀ ਰਾਇ ਜਿੰਨੀ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸੀ।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹੀਆਂ ਵਰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ। ਲਗਭਗ ਹਰੇਕ ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੰਡਲੀ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਾਂ ਸਾਇਦ ਉਹ ਸ਼ਰਮੀਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਬੰਦਾ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਭਾਲਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਪਰਵਾਨਗੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪੌਲਸ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ “ਉੱਚ ਵਰਗ ਦੇ ਲੋਕ” ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ 12:16 ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਘੱਟ ਪੈਸੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੈਸੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਘੱਟ ਪੜ੍ਹੇ ਲਿਖੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੜ੍ਹੇ ਲਿਖੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਸੋਚਣ ਦੀ ਸੁਭਾਵਕ ਇੱਛਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕਾਰਣ ਕਰਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹਾਂ: ਉਸ ਥਾਂ ਕਰਕੇ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਡੀ ਚਮੜੀ ਦੇ ਰੰਗ ਕਰਕੇ, ਉਸ ਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ-ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਜੋੜ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ।

ਉਹ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਹਲੀਮ ਹੈ।

ਦੁਪਿਆਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੀਏ (12:14, 17-21)

ਇੱਕ ਨੈਜਵਾਨ ਜਿਹੜਾ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਰੋਲਾ ਪਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੱਜਾ-ਭੱਜਾ ਆਇਆ, “ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਖਰੀ ਪਰੀਖਿਆ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ!” ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਪਰ ਸੋਚਿਆ, “ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਤਾਂ ਹਾਲੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ!” ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੀ ਸਕੂਲ ਦੀ ਰਸਮੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਖਤਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਸਾਡਾ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਪਰੀਖਿਆ ਜਾਣਾ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਪਰਖ ਇਸ ਬੰਦ ਵਿੱਚ ਸੁਝਾਈ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਸੀਂ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ।

ਇਸ ਪਰਖ ਦੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਰੋਮੀਆਂ 12:14 ਵਿੱਚ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਹੈ: “ਆਪਣੇ ਦੁਖਦਾਈਆਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿਓ, ਅਸੀਸ ਦਿਓ, ਫਿਟਕਾਰੋ ਨਾ!” 17 ਤੋਂ 21 ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ:

ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਵੱਟੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਨਾ ਕਰੋ। ਜਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਭਾਣੇ ਚੰਗਿਆਂ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ। ਜੇ ਹੋ ਸੱਕੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਵਾਹ ਲੱਗਦਿਆਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਰੱਖੋ। ਹੋ ਪਿਆਰਿਓ, ਆਪਣਾ ਬਦਲਾ ਨਾ ਲਓ ਪਰ ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ ਕਿਉਂ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਆਖਦਾ ਹੈ ਭਈ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਮੈਂ ਹੀ ਵੱਟਾ ਲਾਹਵਾਂਗਾ। ਪਰ ਜੇ ਤੇਰਾ ਵੈਰੀ ਭੁੱਖਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਖੁਆ, ਜੇ ਤਿਹਾਇਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਪਿਆ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਹ ਕਰ ਕੇ ਤੂੰ ਉਹ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਅੱਗ ਦੇ ਅੰਗਿਆਰਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ਲਾਵੇਂਗਾ।” ਬੁਰਿਆਈ ਤੋਂ ਨਾ ਹਾਰ ਸਗੋਂ ਭਲਿਆਈ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲੈ।

ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ 14 ਆਇਤ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਲਈਏ ਤਾਂ ਇਸ ਬੰਦ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਨਾਂਹ ਵਾਚਕ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੈ।⁹³

“[ਆਪਣੇ ਦੁਖਦਾਈਆਂ ਨੂੰ] ਫਿਟਕਾਰੋ ਨਾ” (12:14)।

“ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਵੱਟੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਨਾ ਕਰੋ” (12:17)।

“ਆਪਣਾ ਬਦਲਾ ਨਾ ਲਓ” (12:19)।

“ਬੁਰਿਆਈ ਤੋਂ ਨਾ ਹਾਰ” (12:21)।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਨਾਂਹ ਵਾਚਕ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਹਾਂ ਵਾਚਕ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿਓ (12:14)। ਉਹੋ ਕਰੋ ਜੋ ਸਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ (12:17, 18)। ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੇ ਮਸਲੇ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇ ਦਿਓ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਵਿਖਾਉਣ ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰੋ (12:19, 20)।

ਭਲਿਆਈ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਨੂੰ ਜਿੱਤੇ (12:21)।

ਰੋਮੀਆਂ 12:14, 17-21 ਅੰਤਰ-ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਸੰਬੰਧੀ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਪੌਲੂਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਸੰਬੰਧੀ ਗੱਲ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ-ਦੁਖਦਾਇਕ (12:14), ਵੈਰੀ (12:20) ਅਤੇ ਬੁਰਿਆਰ (12:21)। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਮੂਲਪਾਠ ਝਗੜਾਲੂ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਚੱਲਣ ਦੇ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੀ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਭਰੇ ਪਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ “ਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਯੋਗ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੀਏ” ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਈਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚਿਤਾਵਨੀਆਂ ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਾਂਗੇ।

ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ (12:14)। 14 ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, “ਆਪਣੇ ਦੁਖਦਾਈਆਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿਓ, ਅਸੀਸ ਦਿਓ, ਫਿਟਕਾਰੇ ਨਾ!” “ਅਸੀਸ” ਦਾ ਅਰਥ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿਣਾ,” ਜਦ ਕਿ “ਫਿਟਕਾਰਾ” ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਟਕਾਰ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿਣਾ।” ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; ਅਸੀਂ ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਇਤ 14 ਨੂੰ ਵਿਅਕਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸਰਲ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਿਹੜਾ ਇੱਕ ਬੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਪਰ ਉਹ ਸਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਨਾਖੁਸ਼ ਆਦਮੀ ਵਰਗਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।⁹⁴ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਹ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, “ਕੀ ਬਾਕੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਖੁਸ਼ ਹਨ ਜਾਂ ਉਹ ਸਿਰਫ ਖੁਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਵਿਖਾਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ?”

ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਸੱਚਮੁੱਚ ਖੁਸ਼ ਹਨ।” ਆਦਮੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਖੈਰ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਦੁਖੀ ਹਾਂ।”

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਪੰਜ ਵਿਰੋਧੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਨਫਰਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ “ਉਹ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਗੁੱਟ ਹੈ! ਕਾਸ਼ ਉਹ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਰ ਜਾਣ!”

ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਪਰ ਤੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰੇਂਗਾ।”

ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਾਂਗਾ।”

ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਂਗਾ।”

“ਮੈਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਾਂਗਾ,” ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। “ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ।”

ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹਰ ਰੋਜ਼ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਸੌਣ ਲਈ ਬਿਸਤਰੇ ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ਲੈ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਆਖ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ।”

“ਕੀ!” ਉਹ ਆਦਮੀ ਚੀਕ ਉੱਠਿਆ। “ਮੈਂ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ!”

ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰੇਂਗਾ।”

ਉਹ ਆਦਮੀ ਬੁੜ-ਬੁੜ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ, “ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਾਂਗਾ, ਕੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ? ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚਲਾਕੀ ਖੇਡੀ ਹੈ।”

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਹਫ਼ਤੇ ਬੀਤਦੇ ਗਏ, ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਸੂਰਤ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬਦਲਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਫੇਰ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਉਸ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। “ਵਾਹ, ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਜੀ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤੁਹਾਡਾ ਕਹਿਣਾ ਸਹੀ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨਾਲ ਕਾਫੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਰੁਕ ਜਾਂਦਾ ਸਾਂ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਨਜ਼ਰਾਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਸਾਂ, ‘ਪ੍ਰਭੂ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ।’ ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇਹ ਮੇਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਬਣਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ।”

ਅਸੀਂ ਨਾ ਪ੍ਰਮ ਕਰਨ ਯੋਗ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਪਹਿਲਾ ਕੰਮ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਉਹ ਹੈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨਾ।

ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਚੱਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ (12:17, 18)। ਪਰਤਾਵੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ, ਪਰ 17 ਅਤੇ 18 ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਤਾਵਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਣ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: “ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਵੱਟੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਨਾ ਕਰੋ। ਜਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਭਾਣੇ ਚੰਗਿਆਂ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ। ਜੇ ਹੋ ਸੱਕੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਵਾਹ ਲੱਗਦਿਆਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਰੱਖੋ।” ਸਾਡੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਜਾਂ ਵਾਪਸ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮਸੀਹ ਸਾਨੂੰ ਉੱਚ ਸਾਦਾ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ (ਮੱਤੀ 5:38-42)।

ਇੱਕ ਦਿਆਲੂ ਆਦਮੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਇੱਕ ਜਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਅਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜਾਨਵਰ ਫੁੰਕਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਰਾਹਗੀਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, “ਤੂੰ ਉਸ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਖੇਚਲ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਇਸ ਜਾਨਵਰ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਚੋਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣੀ ਸੀ।” ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਉਸ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਫੁੰਕਾਰਨਾ ਅਤੇ ਪੰਜਾ ਮਾਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸੁਭਾਅ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜਾਨਵਰ ਆਪਣਾ ਸੁਭਾਅ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦਾ, ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸੁਭਾਅ ਕਿਉਂ ਬਦਲਾਂ?”⁹⁵

ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੋ (12:19, 20)। ਪਰਤਾਵਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। 19 ਅਤੇ 20 ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕਰਨ।

ਜੇਕਰ ਇਸ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਈਬਲ ਅਧਾਰਿਤ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਹੈ: “ਆਪਣਾ ਬਦਲਾ ਨਾ ਲਓ” (12:19ਓ)। ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਨਿੱਜੀ ਬਦਲੇ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਤੇ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਦਲਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ, ਫਿਲਮਾਂ ਅਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸ਼ੋਆਂ

ਲਈ ਕਥਾਨਕ ਹੈ। ਬੰਮਰ ਸਟਿੱਕਰਾਂ, ਪੇਸਟਰਾਂ ਅਤੇ ਟੀ-ਸ਼ਰਟਾਂ ਤੇ ਸ਼ਰੇ ਆਮ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, “ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਮੈਂ ਹਿਸਾਬ ਬਰਾਬਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।” ਕਈ ਵਾਰ ਬਦਲੇ ਨੂੰ ਫੈਲਾਉਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ “ਨਿੱਜੀ ਨਿਆਂ” ਦਾ ਨਾਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਅੱਖ ਦੇ ਵੱਟੇ ਅੱਖ ਅਤੇ ਦੰਦ ਦੇ ਵੱਟੇ ਦੰਦ” (ਵੇਖੋ ਕੂਚ 21:24; ਲੇਵੀਆਂ 24:20)।⁹⁶ ਭਾਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਛੁਪਾਉਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਆਦਲਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ, ਇਹ ਫਿਰ ਵੀ ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬੁਰਿਆਈ ਮੋੜਨਾ ਅਤੇ ਬਦਲਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਨਾ ਕਰੇ!”

ਅਗਲੀ ਚਿਤਾਵਨੀ, “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ” (12:19ਅ) ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਜਾਈਏ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਆਪ ਬੁਰਿਆਈ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕਰਨ ਦੇਈਏ। ਟੇਲਰ ਕਲੇਵ ਨੇ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਇੱਕ ਵਾਰ ਦੱਖਣੀ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।⁹⁷ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਦੋ ਚੇਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਜਮੀਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲੱਕੜੀ ਚੇਰੀ ਕਰਦਿਆਂ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਣ ਲੱਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਸੌਂਹ ਖਾਧੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਚੇਰਾਂ ਨੂੰ ਪੁਲਸ ਨੇ ਫੜ ਲਿਆ। ਪੁਲਸ ਮਾਰੇ ਗਏ ਆਦਮੀ ਦੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਚੇਰਾਂ ਕੋਲ ਲੈ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਆਹ ਲੈ ਬੰਦੂਕ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਖੜੇ ਹਾਂ। ਤੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਰ।” ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਬੰਦੂਕ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਨਹੀਂ, ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ।”

ਨਿਆਂ ਕਰਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। “ਕਿਉਂ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਆਖਦਾ ਹੈ ਭਈ ‘ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਹੈ’” (12:19ਬ)। ਸਾਨੂੰ ਵੈਰ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਸਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਬਿਹਤਰ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਉਹ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ। ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਸਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੈਲ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, “ਸਾਡੀ ਪਾਪ ਨਾਲ ਢੱਕੀ, ਜੇਸ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਸੋਚ,” ਸਾਡਾ “ਅਧੂਰਾ ਗਿਆਨ” ਅਤੇ ਸਾਡੀ “ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ” ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਹੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਹੈ।⁹⁸

ਵਚਨ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਜੇ ਤੇਰਾ ਵੈਰੀ ਭੁੱਖਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਖੁਆ, ਜੇ ਤਿਹਾਇਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਪਿਆ” (12:20)। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਜੋੜੇ ਦੇ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹੀ ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਬੀ ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਲਗਭਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੜਵਾਹਟ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸਨ ਜੋ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਿਖਾਇਆ

ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਨਾਲ ਮਿੱਤਰਤਾ ਕਰ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵੱਸਣ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦਾ ਜੀਵਨ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵੀ।⁹⁹

ਕੀ ਵੈਰੀ ਨਾਲ ਭਲਿਆਈ ਕਰਨਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ *ਹਮੇਸ਼ਾ* ਤੋਬਾ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਨਹੀਂ-ਪਰ ਭਲਿਆਈ ਕਰਨਾ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ *ਤੁਹਾਡੀ* ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਸਭ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕੜਵਾਹਟ ਵਾਲੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਓਗੇ।

ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਭਲਿਆਈ ਕਰਨ ਦਾ *ਕਈ ਵਾਰ* ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਤੇ ਇੱਕ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਬੁਰਿਆਈ ਕੀਤੀ ਹੈ। *ਇੰਡੀਆ ਰਿਪੋਰਟ* ਨੇ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਦੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਈਕ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂ ਸੰਗੀਤ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਜਨਤਕ ਸਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਿਆਣਕ ਤੁਫ਼ਾਨ ਆਇਆ। ਉਸ ਗੁਆਂਢੀ ਨੇ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਗਿਰਜੇ ਵਿੱਚ ਪਨਾਹ ਲਈ। ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਖਵਾਇਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ।¹⁰⁰

ਸਿੱਟਾ। ਹਾਂ, ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਸਭ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਪਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪਰੀਖਿਆ ਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਭ ਪਰੀਖਿਆਵਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਇਹ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਣ ਹੈ। ਕੁਝ, ਆਪਣੇ ਮਿਜਾਜ਼ ਅਤੇ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਦੇ ਕਾਰਣ, ਸੁਭਵਾਕ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਇੱਕ ਅਸਾਨ ਪਰੀਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਾਰੀਆਂ ਪਰੀਖਿਆਵਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਇਹ ਪਰੀਖਿਆ ਵੀ ਅਸਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਠਾਣ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਰੋਮੀਆਂ 12:14, 17-21 ਵਿੱਚ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕੇ।

ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਤਿਆਰੀ ਵੀ ਕਰ ਲਈਏ, ਕੀ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਪਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋਵਾਂਗੇ? ਸ਼ਾਇਦ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ (ਇੱਕ ਭਾਵ ਵਿੱਚ) ਅਸਫਲ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਪਰੀਖਿਆ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਅਸਫਲਤਾ ਤੋਂ ਤੋਬਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, “ਮੈਂ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ।”

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਜੈਨ ਆਰ. ਡਬਲਿਊ. ਸਟੈਟ, ਦ ਮੈਸੇਜ ਆਫ ਰੋਮਨਜ਼: ਗੈਡਸ ਗੁਡ ਨਿਊਜ਼ ਫਾਰ ਦ ਵਰਲਡ, ਦ ਬਾਈਬਲ ਸਪੀਕਸ ਟੁਡੇ (ਡਾਉਨਰਸ ਗਰੇਵ, ਇਲੀਨੋਇਸ: ਇੰਟਰ-ਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1994), 317. ²ਵਾਰੈਨ ਡਬਲਿਊ. ਵਿਅਰਸਬੀ, ਦ ਬਾਈਬਲ ਇਕਸਪੋਜ਼ਿਸ਼ਨ ਕਮੈਂਟਰੀ, ਜਿਲਦ 1 (ਵੀਹਟਨ, ਇਲੀਨੋਇਸ: ਵਿਕਟਰ ਬੁਕਸ, 1989), 553. ³ਆਰ. ਸੀ. ਬੈੱਲ, ਸਟੱਡੀਜ਼ ਇਨ ਰੋਮਨਜ਼ (ਅੱਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਾਸ: ਫਰਮ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਹਾਊਸ, 1957), 133. ⁴ਜੇ. ਡੀ. ਥੋਮਸ, ਕਲਾਸ ਨੇਟਸ, ਰੋਮਨਜ਼, ਐਬੀਲੀਨ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਕਾਲਜ (1955)। ⁵NASB ਅਨੁਵਾਦ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ "ਇਸ ਲਈ" ਸ਼ਬਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਨੂੰ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਆਉਨ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ⁶ਡਬਲਿਊ. ਈ. ਵਾਈਨ, ਮੈਰਿਲ ਐਫ. ਅੰਗਰ ਅਤੇ ਵਿਲੀਅਮ ਵਾਈਟ, ਜੂਨੀਅਰ, ਵਾਈਨਸ ਕੰਪਲੀਟ ਇਕਸਪੋਜ਼ਿਸ਼ਨ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ ਓਲਡ ਐਂਡ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਵਰਡਸ (ਨੈਸ਼ਵਿਲੇ: ਥੋਮਸ ਨੈਲਸਨ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 1985), 62. ⁷ਡੇਲ ਹਾਰਟਮੈਨ ਦੁਆਰਾ 2004 ਵਿੱਚ ਈਸਟਸਾਈਡ ਚਰਚ ਆਫ ਕ੍ਰਾਈਸਟ, ਮਿਡਵੈਸਟ ਸਿਟੀ, ਓਕਲਾਹੋਮਾ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਉਪਦੇਸ਼। ⁸ਮਾਰਵਿਨ ਆਰ. ਵਿਨਸੈਂਟ, ਵਰਡ ਸਟੱਡੀਜ਼ ਇਨ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ, ਜਿਲਦ 3, ਦੀ ਐਪਿਸਟਲ ਆਫ ਪਾਊਲ (ਗਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇਅ ਈਰਡਮੈਨਜ਼ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1965), 153. ⁹ਐਫ. ਐਫ. ਬਰੂਸ, ਦ ਲੈਟਰ ਆਫ ਪੌਲ ਟੂ ਦ ਰੋਮਨਜ਼, ਦੂਜਾ ਸੰਸਕਰਣ, ਦ ਟਿੰਡੇਲ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼ (ਗਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇਅ ਈਰਡਮੈਨਜ਼ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1985), 212. ¹⁰ਥੋਮਸ, ਕਲਾਸ ਨੇਟਸ, ਰੋਮਨਜ਼।

¹¹ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇਅ, ਦ ਲੈਟਰ ਟੂ ਦ ਰੋਮਨਜ਼, ਸੋਧਿਆ ਸੰਸਕਰਣ, ਦ ਡੇਲੀ ਸਟੱਡੀ ਬਾਈਬਲ (ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ: ਵੈਸਟਮਿੰਸਟਰ ਪ੍ਰੈਸ, 1975), 156. ¹²ਸਟੈਟ, 322. ¹³ਵਾਈਨ, 509. ¹⁴ਬਾਰਕਲੇਅ, 156-57. ¹⁵ਪਹਿਲਾਂ, 9:4 ਵਿੱਚ, NASB ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਲੇਟਰੀਆ ਦੇ ਅੱਗੇ "ਮੰਦਿਰ" ਸ਼ਬਦ ਜੋੜਦਿਆਂ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਉਪਾਸਨਾ" ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੇਮ ਸ਼ਬਦ λειτουργία (ਲਿਟੂਰਜੀਆ) ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਸਾਨੂੰ "ਲਿਟਰਜੀ" ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਅੱਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਰਾਧਨਾ ਦੇ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ¹⁶ਅਗਿਆਤ ਲੇਖਕ; ਬਰੂਸ ਬਾਰਟਨ, ਡੇਵਿਡ ਵੀਰਮੈਨ ਅਤੇ ਨੀਲ ਵਿਲਸਨ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਰੋਮਨਜ਼, ਲਾਈਫ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਬਾਈਬਲ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਵੀਹਟਨ, ਇਲੀਨੋਇਸ: ਟਿੰਡੇਲ ਹਾਊਸ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 1992) ਵਿੱਚ ਸਫ਼ਾ 232 ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ¹⁷12:2 ਵਿੱਚ "ਰੂਪ" ਲਈ ਪੌਲਸ ਨੇ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤੇ ਹਨ: σῆμα (ਸੇਮਾ) "ਰੂਪ ਜਿਹਾ ਬਣਨ" (ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਨਿਰੰਤਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਬਦਲਾਵਾਂ ਨਾਲ ਬਾਹਰੀ ਰੂਪ ਨਾਲ ਹੈ) ਅਤੇ μορφή (ਮੋਰਫੇ) "ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲਨਾ" (ਜੋ ਕਿ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ)। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤੇ ਸਨ। TEV ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: "ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦੇ ਬਾਹਰੀ ਬਾਹਰੀ ਰੂਪ ਜਿਹੇ ਨਾ ਬਣੋ, ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਬਦਲਣ ਦਿਓ" (ਜੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਕੁਝ ਹੋਰ ਲੇਖਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲਸ ਨੇ ਵਿਵਿਧਤਾ ਦੇ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ, ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਬੁਲਾਰੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਜਿਹੜੀ ਵੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵਰਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪੌਲਸ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਉਹੋ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ¹⁸ਮੰਤੀ 17:2 ਅਤੇ ਮਰਕੁਸ 9:2 ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੀ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ "ਰੂਪ ਬਦਲ ਗਿਆ" ਮੀਟਾਮੋਰਫੋਸ ਦਾ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਮਸੀਹ ਦਾ ਰੂਪ ਨਾਟਕੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਖੁਦਾਈ ਦਾ ਪਰਤਾਪ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਚਮਕਿਆ। ¹⁹ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਦੋ ਵਾਚ ਹਨ: ਕਰਮ ਵਾਚ (ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ) ਅਤੇ ਭਾਵ ਵਾਚ (ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਯੂਨਾਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੀਜਾ ਵਾਚ ਹੈ: ਵਿਚਕਾਰਲਾ (ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਜਾਂ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਾਂ)। ²⁰ਹੈ" ਸ਼ਬਦ ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

²¹ਵਾਲਟਰ ਬਾਉਰ, ਏ ਗਰੀਕ-ਇੰਗਲਿਸ਼ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਐਂਡ ਅਦਰ ਅਲਰੀ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਲਿਟਰੇਚਰ, ਤੀਜਾ ਸੰਸਕਰਣ, ਸੋਧ ਅਤੇ ਸੰਪਾਦਨ। ਫਰੈਡਰਿਕ ਡਬਲਿਊ. ਡੈਂਕਰ (ਸ਼ਿਕਾਗੋ: ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਫ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਪ੍ਰੈਸ, 2000), 255. ²²ਬਾਰਕਲੇਅ, 155. ²³ਵਾਈਨ, 583. ²⁴ਸੀ. ਜੀ. ਵਿਲਕੇ

ਅਤੇ ਵਿਲੀਬਾਲਡ ਗਰਿੰਮ, *ਏ ਗਰੀਕ-ਇੰਗਲਿਸ਼ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ*, ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਸੋਧ। ਜੋਜ਼ੈ ਰੈਨਰੀ ਥੋਅਰ (ਐਡਿਨਬਰਗ: ਟੀ. ਐਂਡ ਟੀ. ਕਲਾਰਕ, 1901; ਦੂਜੀ ਛਾਪ, ਗਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਬੋਕਰ ਬੁਕ ਹਾਊਸ, 1977), 408. ²⁵ਜਿਆਦਾਤਰ ਲੇਖਕ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਚਮਤਕਾਰੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਚਮਤਕਾਰੀ ਦੋਵੇਂ ਦਾਤਾਂ ਹਨ, ਪਰ ਕਿਹੜੀਆਂ ਚਮਤਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਿਹੜੀਆਂ ਗੈਰ-ਚਮਤਕਾਰੀ ਹਨ ਇਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਾਇ ਹਨ। ²⁶ਬੌਲ, 136. ²⁷ *ਦੀ ਐਨਾਲਿਟੀਕਲ ਗਰੀਕ ਲੈਕਸੀਕਨ* (ਲੰਡਨ: ਸੈਮੂਏਲ ਬੈਗਸਟਰ ਐਂਡ ਸਨਜ਼, 1971), 354. ²⁸ਉਸੇ ਸਥਾਨ ਤੇ, 23. ²⁹ਵਾਈਨ, 494. ²⁹ਸਟੋਟ, 327; ਸਾਇਟਿੰਗ ਸੀ. ਈ. ਬੀ. ਕਰੈਨਫੀਲਡ, *ਏ ਕ੍ਰਿਟੀਕਲ ਐਂਡ ਐਕਸਜੈਂਟੀਕਲ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦੀ ਏਪਿਸਟਲ ਟੂ ਦ ਰੋਮਨਜ਼*, ਜਿਲਦ 2, ਦੀ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਕ੍ਰਿਟੀਕਲ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਐਡਿਨਬਰਗ: ਟੀ. ਐਂਡ ਟੀ. ਕਲਾਰਕ, 1983), 621.

³¹ਵਾਈਨ, 619. ³² *ਦੀ ਐਨਾਲਿਟੀਕਲ ਗਰੀਕ ਲੈਕਸੀਕਨ*, 265. ³³ਬਾਉਰ, 104. ³⁴ਉਸੇ ਸਥਾਨ ਤੇ। ³⁵ਓ. ਬਾਉਰਨਫੈਡ, *ਬਿਓਲੋਜੀਕਲ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਵਿੱਚ "ਰੈਪਲੇਟੋਸ"* ਹੈ, ਸੰਪਾ. ਗਰਹਾਰਡ ਕਿੰਟਲ ਐਂਡ ਗਰਹਾਰਡ ਬਾਉਰਨਫੈਡ, ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ। ਜੀਓਫਰੀ ਡਬਲਿਊ. ਬਰੋਮਿਲੀ (ਗਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇਅ ਈਰਡਮੈਨਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1985), 65. ³⁶ਵਾਈਨ, 169. ³⁷ਉਸੇ ਸਥਾਨ ਤੇ, 404. ³⁸ਉਸੇ ਸਥਾਨ ਤੇ, 98. ³⁹ਡੀ ਸਟੂਅਰਟ ਬਰਿਸਕੋਏ, *ਰੋਮਨਜ਼*, ਦ ਕਮਿਊਨੀਕੇਟਰਜ਼ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਵਾਕੋ, ਟੈਕਸਾਸ: ਵਰਡ ਬੁਕਸ, 1982), 222. ⁴⁰ਐਂਡਰਸ ਨਾਇਗਰੇਨ, *ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਰੋਮਨਜ਼* (ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ: ਫੋਰਟਰੈਸ ਪ੍ਰੈਸ, 1949), 424.

⁴¹ਵਾਈਨ, 316. ⁴²ਉਸੇ ਸਥਾਨ ਤੇ, 1. ⁴³ਜਿਮ ਮੈਕਗਿਉਗਨ, *ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਰੋਮਨਜ਼*, ਲੁਕਿੰਗ ਇੰਟੂ ਦ ਬਾਈਬਲ ਸੀਰੀਜ਼ (ਲੰਬੋਕ, ਟੈਕਸਾਸ: ਮੇਨਟੈਕਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1982), 367. ⁴⁴ਬੁਰਿਆਈ ਤੋਂ ਘਿਣ ਕਰਨ ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਲਈ, ਵੇਖੋ ਜ਼ਬੂਰ 97:10; 119:104; ਕਹਾਉਤਾਂ 8:13; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 1:9. ⁴⁵ਵਾਈਨ, 104. KJV ਵਿੱਚ "ਡਟੇ ਰਹਿਣਾ" ਹੈ। ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਮੱਤੀ 19:5 ਵਿੱਚ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਦੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ⁴⁶"ਪ੍ਰੇਮ" ਲਈ ਚੌਥਾ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ἔρως (*ਈਰੋਸ*) ਸਰੀਰਕ ਪ੍ਰੇਮ (ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਵਚਨ ਅਧਾਰਿਤ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰਕ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 7:2, 3; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13:4), ਪਰ *ਈਰੋਸ* ਦੇ ਇੰਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਵ ਅਰਥ ਸਨ ਕਿ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ⁴⁷"ਪ੍ਰੇਮ" ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਬਾਰੇ ਵਧੇਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ, ਵੇਖੋ ਡੇਵਿਡ ਰੋਪਰ ਦੀ ਪੁਸਤਕ *ਗੈਟਿੰਗ ਸੀਰੀਅਸ ਅਬਾਉਟ ਲਵ* (ਸਰਸੀ, ਆਰਕੈਨਸ: ਰਿਸੋਰਸ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨਜ਼, 1992), 13-29. ⁴⁸ਵਾਈਨ, 310. ⁴⁹ਉਸੇ ਸਥਾਨ ਤੇ, 483. ⁵⁰ਬਾਰਕਲੇਅ, 164.

⁵¹ *ਦੀ ਐਨਾਲਿਟੀਕਲ, ਗਰੀਕ ਲੈਕਸੀਕਨ*, 286. ⁵²ਵਾਈਨ, 233. ⁵³ਬਾਰਕਲੇਅ, 163. ⁵⁴ਲੀਓਨ ਮੌਰਿਸ, *ਦੀ ਏਪਿਸਟਲ ਟੂ ਦ ਰੋਮਨਜ਼* (ਗਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇਅ ਈਰਡਮੈਨਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1988), 447. ⁵⁵ਵਾਈਨ, 17. ⁵⁶ਉਸੇ ਸਥਾਨ ਤੇ, 462. ⁵⁷NASB ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ 10 ਅਤੇ 12 ਦੋਵਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸ਼ਬਦ "ਸਮਰਪਤ" ਹੈ; ਪਰ ਆਇਤ 10 ਵਿੱਚ ਜਿਹੜਾ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਆਇਤ 12 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ⁵⁸ਡਬਲਿਊ ਗਰੁੰਡਮਾਨ, *ਬਿਓਲੋਜੀਕਲ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਵਿੱਚ "ਕਾਰਟੀਰੀਓ"* ਹੈ, 417. ⁵⁹ਵਾਈਨ, 177, 233. ⁶⁰ਲੂਕ ਹਾਰਟਮੈਨ ਦੁਆਰਾ 17 ਜੁਲਾਈ 2005 ਵਿੱਚ ਈਸਟਸਾਈਡ ਚਰਚ ਆਫ ਕ੍ਰਾਈਸਟ, ਮਿਡਵੈਸਟ ਸਿਟੀ, ਓਕਲਾਹੋਮਾ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਉਪਦੇਸ਼।

⁶¹ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਤੇ ਚਰਚਾ ਲਈ, ਵੇਖੋ ਡੇਵਿਡ ਰੋਪਰ ਦੀ ਪੁਸਤਕ "ਦ ਮੈਨ ਹੂ ਗੋਵ ਲਾਈਫ (2 ਰਾਜਿਆਂ 4:8-17)," *ਟਰੱਬ ਫਾਰ ਟ੍ਰਫ* 24, ਨੰਬਰ 11 (ਅਪ੍ਰੈਲ 2004): 28-29. ⁶²ਏ. ਓਪਕੋ, *ਬਿਓਲੋਜੀਕਲ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ*, 177 ਵਿੱਚ "ਡਿਓਕੋ" ਹੈ। ⁶³"ਤੁਸੀਂ" ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨੇਕ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕੁਝ ਟਿੱਪਣੀਕਾਰ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੋਲੁਸ ਦੀ ਚਿਤਾਵਨੀ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਦੁਬਦਾਈਆਂ ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ⁶⁴ਵਾਈਨ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ, 69. ⁶⁵ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 3:8 "ਗੰਦੀਆਂ ਗਾਲਾਂ" ("ਅਸਲੀ ਗੱਲਬਾਤ"; KJV) ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ⁶⁶ਮੌਰਿਸ, 451. ⁶⁷ਸਟੋਟ, 333. ⁶⁸ਰਿਚਰਡ ਏ. ਬੋਟੀ, *ਦ ਲੈਟਰ ਆਫ ਪੌਲ ਟੂ ਦ ਰੋਮਨਜ਼*, ਦ ਲਿਵਿੰਗ ਵਰਡ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਐਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਾਸ: ਆਰ. ਬੀ. ਸਵੀਟ ਕੰਪਨੀ, 1969), 155. ⁶⁹ਬਾਰਟਨ,

ਵੀਰਮੈਨ ਅਤੇ ਵਿਲਸਨ, 243. ⁷⁰ਡੱਗਲਸ ਜੇ. ਮੂ, *ਰੋਮਨਜ਼*, ਦ ਐਨ ਆਈ ਵੀ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਗਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਜੇਨਡੇਰਵਨ ਪਬਲਿਸਿੰਗ ਹਾਊਸ, 2000), 417.

⁷¹ਵਾਈਨ, 274. KJV ਅਨੁਵਾਦ ਵਿੱਚ "ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਨੇਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ" ਹੈ। ਉਹ ਕਰਨਾ "ਜੇ ਸਹੀ ਹੈ" (*ਕਾਲੋਸ*) ਵਿੱਚ ਈਮਾਨਦਾਰ ਬਣਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। NKJV ਅਨੁਵਾਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ, "ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰੋ ਜੋ ਨੇਕ ਹਨ।" ⁷²ਜੋਨ ਕਾਰਲਮੈਨ, "ਹਾਓ ਟੂ ਰੈਡਲ ਹੋਸਟੀਲਿਟੀ," *ਟਰੱਥ ਫਾਰ ਟੁਡੇ* 9, ਨੰਬਰ 12 (ਮਈ 1989): 27. ⁷³ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਨੁਵਾਦ "ਮਿੱਤਰੇ" ਜਾਂ "ਪਿਆਰੇ ਮਿੱਤਰੇ" ਵਰਗੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ *ਅਗਾਪੇਟੋਸ* ਨਿਰੀ ਮਿੱਤਰਤਾ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਗਹਿਰਾ ਹੈ। ⁷⁴ਲੂਇਸ ਕੋਪਲੈਂਡ, ਸੰਪਾ. *ਪਾਪੁਲਰ ਕੋਟੇਸ਼ਨਜ਼ ਫਾਰ ਆਲ ਯੂਜ਼ਜ਼*, ਸੋਧਿਆ ਸੰਸਕਰਣ (ਗਾਰਡਨ ਸਿਟੀ, ਨਿਊ ਯਾਰਕ: ਡੱਬਲਡੇਅ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, 1961), 391. ⁷⁵ਡੇਲ ਹਾਟਮੈਨ ਦੁਆਰਾ 24 ਅਕਤੂਬਰ 2004 ਵਿੱਚ, ਈਸਟਸਾਈਡ ਚਰਚ ਆਫ ਕ੍ਰਾਈਸਟ, ਮਿਡਵੈਸਟ ਸਿਟੀ, ਓਕਲਾਹੋਮਾ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਉਪਦੇਸ਼। ⁷⁶ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੈਲੂਸ ਨੇ ਸਤਾਏ ਹੋਇਆਂ ਦੇ ਕ੍ਰੇਪ ਜਾਂ ਸਤਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਕ੍ਰੇਪ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਸੰਦਰਭ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਕ੍ਰੇਪ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ⁷⁷ਜਿਮੀ ਐਲਨ, *ਸਰਵੇ ਆਫ ਰੋਮਨਜ਼*, 7ਵਾਂ ਸੰਸਕਰਣ (ਸਰਸੀ, ਆਰਕੈਨਸ: ਲੇਖਕ ਦੇ ਦੁਆਰਾ, 1994), 105. ⁷⁸ਮੈਕਗਿਉਗਨ 373 ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ। ⁷⁹ਬੈਜਾਮਿਨ ਫਰੈਂਕਲਿਨ, *ਪ੍ਰਯਾ ਰਿਚਰਡਸ ਅਲਮਾਨੈਕ* (ਅਕਤੂਬਰ 1749)। ⁸⁰ਮੋਰਿਸ, 454.

⁸¹ਜਿਮ ਟਾਉਨਸੈਂਡ, *ਰੋਮਨਜ਼: ਲੈਟ ਜਸਟਿਸ ਰੋਲ ਡਾਊਨ* (ਐਲਗਿਨ, ਇਲੀਨੋਇਸ: ਡੇਵਿਡ ਸੀ. ਕੁਕ ਪਬਲਿਸਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1988), 86. ⁸²ਬਰੂਸ, 217-18. ⁸³ਐਲਨ, 105. ⁸⁴ਫਿਰ ਵੀ, ਥੋਮਸ ਆਰ. ਸਰੇਨਰ ਨੇ "ਅੰਗਿਆਰਿਆਂ" ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। (ਥੋਮਸ ਆਰ. ਸਰੇਨਰ, *ਰੋਮਨਜ਼*, ਬੇਕਰ ਐਕਸੀਜੀਟੀਵਲ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ [ਗਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਬੇਕਰ ਅਕੈਡਮਿਕ, 1998], 674-76.) ⁸⁵ਬਾਰਕਲੇਅ, 170. ⁸⁶ਸਟੋਟ, 337. ⁸⁷ਲੇਟਰੀਆ ਬੰਦਗੀ ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬੰਦਗੀ ਹੁਣ ਬੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ⁸⁸ਹਾਲਫੋਰਡ ਈ. ਲੱਕੋਕ, *ਪ੍ਰੀਚਿੰਗ ਵੈਲਿਯੂਜ਼ ਇਨ ਦੀ ਏਪਿਸਟਲ ਆਫ ਪੌਲ*, ਜਿਲਦ 1, *ਰੋਮਨਜ਼ ਐਂਡ ਫਸਟ ਕੋਰਿੰਥੀਅਨਜ਼* (ਨਿਊ ਯਾਰਕ: ਹਾਰਪਰ ਐਂਡ ਬਰਦਰਜ਼, 1959), 77. ⁸⁹ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਫ ਇਲੀਨੋਇਸ, ਅਰਬਾਨਾ-ਛੈਮਪੇਨ, "ਐਟਮੋਸਫੈਰਿਕ ਪ੍ਰੈਸਰ" ([http://www2010.atmos.uiuc.edu/\(Gh\)/guides/mtr/fw/prs/def.rxml](http://www2010.atmos.uiuc.edu/(Gh)/guides/mtr/fw/prs/def.rxml); Internet; accessed 19 September 2013. ⁹⁰ਜੇ ਬਾਰਨੈਟ, "ਯੂ ਆਰ ਸਮਵਨ ਸਪੈਸਲ" (ਟਰੈਕਟ) (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮਿਤੀ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ), 6.

⁹¹ਜੋਮਸ ਓ. ਬੇਅਰਡ, ਦੁਆਰਾ ਜੁਲਾਈ 1976 ਵਿੱਚ, ਮੈਕਰੁਆਰੀ ਚਰਚ ਆਫ ਕ੍ਰਾਈਸਟ, ਸਿਡਨੀ, ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ ਵਿੱਚ "ਗੋਇੰਗ ਟੂ ਹੈਵਨ ਫਰਮ ਦ ਪਿਊ" ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਉਪਦੇਸ਼। ⁹²25 ਅਗਸਤ 2004 ਨੂੰ, ਫਲੋਰੈਂਸ, ਅਲਬਾਮਾ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈਰੀਟੇਜ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫੈਕਲਟੀ ਚਿਟਚੀਟ ਦੌਰਾਨ ਕੋਏ ਰੇਪਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ। ⁹³ਸਟੋਟ 334-35 ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ। ⁹⁴ਸੀ. ਰੋਏ ਏਜੈਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ *ਆਇਰਨ ਸੂਜ* (ਨੈਸਵਿਲੇ: ਬਰੇਡਮੈਨ ਪ੍ਰੈਸ, 1953) ਵਿੱਚੋਂ ਸਫ਼ਾ 52-53 ਤੋਂ ਲਿਆ। ⁹⁵ਰਾਬਰਟ ਜੇ. ਮੋਰਗਨ ਦੀ ਪੁਸਤਕ *ਨੈਲਸਨ ਕੰਪਲੀਟ ਬੁਕ ਆਫ ਸਟੋਰੀ, ਇਲੱਸਟਰੇਸ਼ਨਜ਼, ਐਂਡ ਕੋਟਸ* (ਨੈਸਵਿਲੇ: ਥੋਮਸ ਨੈਲਸਨ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 2000) ਵਿੱਚੋਂ ਸਫ਼ਾ 267-68 ਤੋਂ ਲਿਆ। ⁹⁶ਪਹਿਲਾ, ਇਸ ਦੀ ਦੁਹਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਹੁਕਮ ਓਨਾ ਨਿੱਜੀ ਬਦਲੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਸਮਾਜ ਦੁਆਰਾ ਸਜ਼ਾ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਦੂਜਾ, ਅੱਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਉਣਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 5:38-42)। ⁹⁷14 ਜੁਲਾਈ, 2005 ਵਿੱਚ, ਟੇਲਰ ਕੇਵ ਨੇ ਈਸਟਸਾਈਡ ਚਰਚ ਆਫ ਕ੍ਰਾਈਸਟ, ਮਿਡਵੈਸਟ ਸਿਟੀ, ਓਕਲਾਹੋਮਾ ਵਿੱਚ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਸੀ। ⁹⁸ਬੋਲ, 141-42. ⁹⁹ਬੈਬ ਸਟੀਵਾਰਟ, *ਰਿਵੈਂਜ ਰਿਡੀਮਡ* (ਓਲਡ ਟੱਪਣ, ਨਿਊ ਜਰਸੀ: ਫਲੋਮਿੰਗ ਐਚ. ਇਵੈੱਲ ਕੰਪਨੀ, 1991)। ¹⁰⁰*ਇੰਡੀਆ ਰਿਪੋਰਟ*, ਸੈਂਟਰਲ ਚਰਚ ਆਫ ਕ੍ਰਾਈਸਟ, ਲੁਫਕਿਨ, ਟੈਕਸਾਸ, 15 ਜੁਲਾਈ 2002.